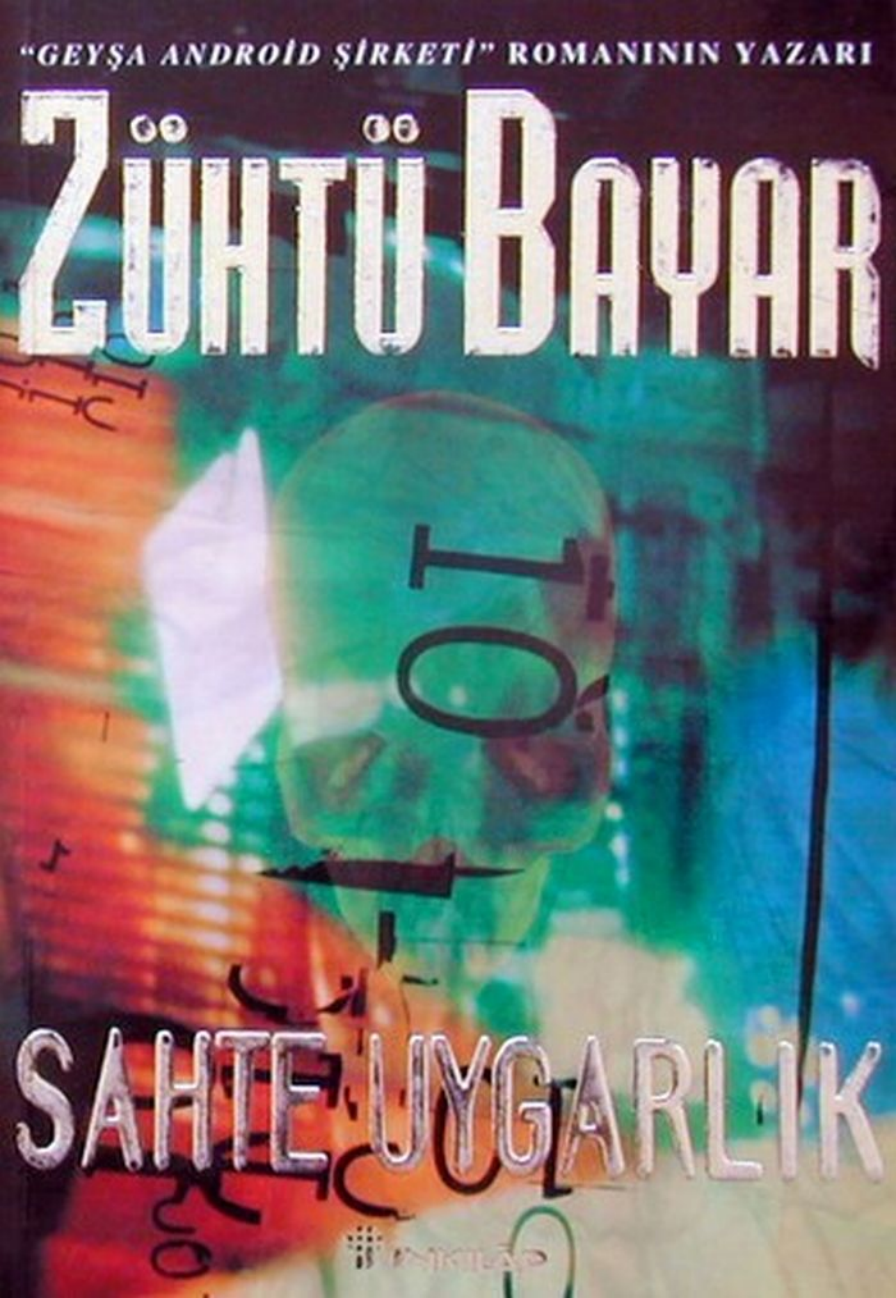
"GEYŞA ANDROİD ŞİRKETİ" ROMANININ YAZARI

ZÜHTÜ BAYAR

SAHTE UYGARLIK

İNKILÂP

© 1999, İnkılâp Kitabevi Yayın
Sanayi ve Tic. A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Editör: Enver Ercan

Dizgi: Girişim

Kapak: Ömer Küçük

Baskı: ANKA BASIM
Matbaacılar Sit. No.: 38
Bağcılar - İstanbul

ISBN 975-10-1514-6
00-34-Y-0051-0038

00 01 02 03 04 05 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İNKILÂP

Ankara Cad. No.: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel.: (0 212) 514 06 10 (Pbx)
Fax: (0 212) 514 06 12
Web sayfası : http://www.inkilap.com
e-posta: posta@inkilap.com

ZÜHTÜ BAYAR

Sahte Uygarlık

Roman

İNKILÂP

YAZARIN YAYINLANMIŞ KİTAPLARI

Eğitim Sorunları (İnceleme, 1964)
Nâzım Hikmet Üzerine (İnceleme, 1967, 73, 78, 91)
Yazdık Nâzım Nâzım Diye (Antoloji, 1974)
Yazıları (Antoloji, 1976)
Zaman Aynası (Şiir, 1980)
Filler Mezarlığı (Roman, 1991)
Kıyametten Sonra (Çeviri-Öykü, 1992, 99)
Düşünceler ve Pırıltılar (Çeviri-Felsefe, 1992)
Nâzım Hikmet'in Oyun Yazarlığı (İnceleme-Araştırma, 1995)
Geyşa Android Şirketi (Öyküler, 1999)

Imagination is more important than knowledge.
EINSTEIN

Bu romanımı, ilk Türk bilimkurgu dergisi *Antares*'i öğrenciliği sırasında cep harçlıklarından ayırdığı parayla çıkararak kültürümüze kazandıran bilimkurgu yazarı ve yüksek matematikçi **Sn. Sezar Ergin ERKİN**'e ithaf ediyorum.

SAHTE UYGARLIK

Prolog

1. Bölüm: **Kızılpençe**
2. Bölüm: **Kaçak**
3. Bölüm: **Kaptan Ben Renwell**
4. Bölüm: **Sürgün**
5. Bölüm: **Zaarga**
6. Bölüm: **Nebula Geçidi**
7. Bölüm: **Sürvites**
8. Bölüm: **Baskın**
9. Bölüm: **Hipnoz Kollektif**
10. Bölüm: **Kaptan C. V. Boran**
11. Bölüm: **Geri Çevirilen Sevgi**
12. Bölüm: **Kurtuluşun Başlangıcı**

Epilog

Sahte Uygarlık, yazarın kendi eliyle hazırladığı romanın orjinali ve bütünüdür.

PROLOGOS

Senin için yürürlükte olan tek gerçeklik, şu anda yönetimini aldığın yıldızgemisi ve uzayın bizzat kendisidir.

Uzay navigasyonuna göre; kesin, mutlak ve değişmez olan hiçbir şey yoktur. Yalnız ekranda gördüklerin bir anlam ifade edebilirler. Yalnız bir piyanistin yetenekli parmaklarından daha becerikli olan ellerinin altındaki tuşlar ve düğmeler seni biyolojik yaşama ve nesnel gerçekliğe bağlayabilir. Bunların dışındaki hiçbir şeyin, şu anda sana göre gerçeklikle bir ilgisi olmaması gerekir. Gördüklerinin, işittiklerinin ve duyduklarının gemi yönetimiyle bir ilişkisi olmayabilir. Hız, değişik bir yaşantı biçimidir ve bu yeni yaşam biçimi içinde zaman boyutları sürekli dalgalanır.

Madde ile mekân arasında yer alan bir başka zaman planına gireceksin. Bu planda fenomenler nesnel olmayabilirler.

Unutma ki, bu ortam içinde yapacağın hesap ve kestirmeler seni nesnel gerçeğe ulaştırmaz. Değişmekte ve oluşmakta olan yeni gerçeğe yaklaştırır ve kıyısına bırakır sadece.

Bilinç köprüsünden bir sel gibi akan; parmakların, gözlerin ve belleğin arasındaki refleksivlere güven.

Uzay fiziği yardımcın, yolun açık olsun!

I. Bölüm

KIZILPENÇE

K*-516 KOD NUMARALI* köyün başkanı **İbrahim Mendra,** odasının plastik panjurlarını otomatik olarak örten düğmeye dokundu. Soluk pembe şeritlerden oluşan panjurlar, hışırtıyla açılarak, geniş çalışma odasını bir anda meraklı gözlere ve dış dünyaya kapattı. Sigara alışkanlığı yüzünden sapsarı olmuş parmaklarıyla paketinden bir tane ***Phebos*** sigarası çıkardı. Sigarayı dudaklarına götürüp güçlü bir nefes çekince, özel bir biçimde harmanlanmış tütün, kendi kendine yanmaya başladı. İlk nefesi ciğerlerine çekmeden dışarı püskürttü. Sigaranın ucunda bulunan ve yanmayı sağlayan kimyasal maddenin karıştığı dumanın içilmemesi gerekiyordu. Ayağa kalktı, huzursuz adımlarla kişisel kitaplığına doğru yürüdü. Kitaplık son sistemdi ve **Birleşik Mars Cumhuriyeti**'nde sadece çok zenginlerle, bilimadamları ve yazarların evlerinde bulunan türdendi. **Mendra,** böyle bir kitaplık edinebilmek için tam on yıl beklemiş ve dört yıllık maaşına eşit bir para ödemişti. Kitaplık birtakım plastik bölmelerden oluşuyordu ve her bölmenin içinde, üstünde kod numaraları yazılı on ikişer adet minyatür kaset yer alıyordu. Bu kasetlerden bir teki bile, üç yüz sayfadan oluşan bin kitabı, halografik fotoğraflar, diyagramlar ve haritalarıyla birlikte içeriğinde taşıyabilecek kapasitedeydi. Üstünde A2R işareti bulunan bir kaseti çekip aldı, çalışma masasının üstündeki video-okuyucuya taktı. Okuyucu-

nun tuşlarına basarak "Plastik-genel" sözcüklerini yazdı. Okuyucu aynı anda ilgili metni bulup renkli ekrana getirdi:

A2R MARS ANSİKLOPEDİSİ
Genel Plastik Bölümü

Elini yanağına, dirseğini de masaya dayayarak okumaya başladı:

> Plastik sözcüğü genel olarak hacimli ve eğilip bükülebilen, biçimlendirilebilen madde anlamına gelmektedir. Ana maddeleri, belli bir basınç altında kimyasal tepkimeye sokulan hava, kömür ve sudur. Bu maddelerden elde edilen ham ve işlenmeye hazır plastik, küçük granüle tanecikler halinde bulunur. Bu ham madde, belli kalıplara ısıyla ergitilerek, basınçla doldurulur ve istenilen biçimlere sokulabilir. Bu basınçla doldurma işlemine teknik deyimle "enjeksiyon" denir.

Mendra, yeni üretim ve pek pahalı bir sigara olan ***Phebos***'tan derin bir nefes daha çekerek, dumanını havaya üfledi. Başkanı olduğu köydeki büyük fabrikaların üretimi tamamen plastikle ilgiliydi. **K-516**'da, yönetimi altında çalışan, sorumluluklarını taşıdığı üç bin kadar kadın ve erkek plastik işçisi yaşıyordu. Başmühendis ve genel yöneticinin dışındaki işçiler ustabaşılar, teknisyen ve mühendisler hep **Dünyalı**'ydı. **Dünya**'daki irili ufaklı elliden fazla plastik fabrikasının genel yönetmeni, **Mars** aristokrasisinin tanınmış adlarından, ünlü kodamanlardan biriydi. **Mendra,** aşağı yukarı yedi buçuk yıldan beri **K-516**'nın köy başkanı olmasına rağmen, bu adamı TV'deki haber programlarının dışında ancak bir kez yakından görebilmişti. Soğuk bir nisan sabahı **K-516**'ya ansızın gelmiş, köyü oluşturan prefabrik evleri, işçilerin hiçbir zaman kullanmaya vakit bulama-

dıkları dinlenme ve eğlenme salonlarını ilgisizce dolaşmıştı. Ensesi kalın, yöneticisi olduğu fabrikaları da aynı ilgisizlik ve kayıtsızlıkla gezmeye başlayınca, **Mendra** adamın bu tutumuna çok şaşırmıştı. Hele genel yöneticinin fabrikalar ve üretim süreci konularında hemen hiçbir şey bilmediğini anlayınca, bu şaşkınlığı iki katına çıkmıştı ve bu şaşkınlığı, ancak yaşlı bir ustabaşının şu sözleriyle yatışmıştı:

— Neden bu kadar şaşırıyorsun oğlum? Bu adam plastiğin P'sini bile bilmez... Ama çok iyi bir bilgisayarcıdır ve aslında o, bu fabrikaların genel yöneticisi değil, bu fabrikaları koordine eden bilgisayarın yöneticisi ve sahibidir. İşte zenginliği ve egemenliği bu yüzden.

K-516'daki fabrikalarda da, **Dünya**'nın diğer köşesindeki üretim merkezlerinde olduğu gibi, çalışma koşulları son derece zorluydu. Resmi çalışma, günde on saatti; ama ücretlerin düşüklüğü nedeniyle hemen herkes fazla mesai yapmak ve çok çalışmak zorundaydı. Öğle tatili bir saatti ve **Mendra,** bu bir saat içinde, aşırı yorgunluktan yemekhanelerdeki plastik masaların üstünde horul horul uyuyan **Dünyalı** işçilere sık sık raslıyordu. **K-516**'da yaşayan bütün **Dünyalılar,** diğer üretim köylerinde olduğu gibi yaşamlarını plastik işçiliğine bağlamış, diğer bütün umutlarını yitirmişlerdi. Üretimin bilgisayarlar tarafından planlandığı, uzayda yıldızgemilerinin cirit attığı, pozitronik beyinli robotların insanlarla arkadaşlık ettiği bu çağda, insan ırkı yapayalnız kalmıştı. Eğitim ve öğrenimleri, başka bir iş yapmaya, başka bir meslek edinmeye elvermiyordu. Başka alanlarda çalışabilecek yetenekleri olsa bile, hiç kimse **Mars** yetkililerinden yazılı izin belgesi almadan işini değiştiremezdi. Yasalarda yeri olmasına karşın böyle bir belgenin şimdiye kadar bir **Dünyalı**'ya verildiği de görülmüş, işitilmiş şey değildi. Bir **Dünyalı, BMC**'nin kölesi olarak doğar, anne ve babasını işçi olarak tanır, kendisi de kısa bir eğitim sürecinden sonra işçi olur ve yaşamı yine bir işçi olarak sona ererdi. Plastik işçileri yalnız kendi ya-

şamlarıyla değil, eşleri ve çocuklarıyla da bu mesleğe bağlıydılar. Hiçbir **Dünyalı** kendi köyünü terkedip başka bir köye ya da büyük kentlere yerleşemezdi. Bu köle düzeni ne zamandan beri böyleydi, **Medra** bunu bilmiyordu; kendini bildi bileli bu köydeki fabrikalarda plastik üretimi yapılır ve insanlar ölesiye çalışırlardı. Ama son yıllardaki araştırma ve incelemeler ona çok şey öğretmişti.

Eskiden, çok eskiden **Dünyalılar** böyle köle değillerdi!

Mendra, orta boylu, ince yapılı, esmer bir adamdı. Yaşı pek ileri olmamasına rağmen kumral saçları hafifçe seyrelmeye başlamıştı. Konuşmaktan çok düşünmeyi seven biriydi. Köyün lokalinde, her hafta sonu yaşlı ustabaşılarla antikçağlardan kalma ve adına satranç denen bir oyunu oynamaya bayılırdı. -**Marslılar** bu oyuna da sahip çıkarak, kendi kültürlerinin ürünü olduğunu ileri sürüyorlardı ama pek berbat oynamaları, bu oyunun gerçek sahiplerinin başkaları olduğunu düşündürmeye yeterdi. Ancak **Mendra**'nın halografik ekranlarda elektronik satranç oynayan ve büyük ustalar yetiştiren **Pler** aristokrasisinden haberi yoktu.- Çabuk heyecanlanan, duygusal yapısı hassas, azıcık da sinirli biri olduğu söylenebilirdi. Sol kaşının üstünde, bir trafik kazasından kalma, küçük bir yara izi vardı. Sinirlendiği zamanlar, bu yara izi hafifçe titrerdi. Okumaya, inceleme ve araştırma yapmaya pek düşkündü. **Marslılar**'ın bu tür dünyalılardan hoşlanmadıklarını bildiği için bu eğilimini herkesten titizlikle gizlerdi. Henüz küçük bir çocukken babasına sorduğu soruyu ve aldığı karşılığı hiç unutmamıştı:

— **Pler** kim baba?

Babası bu soruya karşılık vermeden önce uzun uzun düşünmüş ve acı bir gülümsemeyle şu yanıtı vermişti:

— Korsanlar... Hırsızlar ve haydutlar. Bize ve **Dünya**'ya ait ne varsa çaldılar!

Sonra da ciddi bir tavırla şunları eklemişti:

— Bu ilk söylediklerimi kafanın derinliklerine yerleştir, ölene kadar da unutma oğlum. Sadece orda kalsınlar, hiçbir zaman hiç kimseye söyleme. Şimdi sana söyleyeceklerimi öğren: **Plerler** bizim ekmeğimizi ve suyumuzu veren efendilerimizdir. Onlar, galaksinin de efendileridir. Ha, bir de şu var. Bir daha asla ne bana, ne de başkasına böyle bir soru sorma.

Kendisi de, babası ve annesi gibi bu köyde, **K-516**'da doğup büyümüştü. Uzun ve sıkıntılı öğrenim yıllarından sonra, nihayet doğup büyüdüğü bu köye tekrar gönderilmiş ve bir **Dünyalı** için en yüksek devlet memuriyeti olan Köy Başkanlığına kadar yükseltilmişti. **Mendra** kendi köylülerinin, Marslılar'a olan yakınlığı nedeniyle kendisinden pek hoşlanmadıklarının farkındaydı. Ama iyi yürekliliği ve hemen herkesin yardımına koşmasıyla sevilen ve sayılan bir yönetici olmuştu. Gerçi, gözü açık bazı işçi ve ustaların, arkasından kendisi için "işbirlikçi" dediklerinden haberdardı ama **Mendra** buna kızmıyor, ırkdaşlarının arasında düşünebilen kişiler varolduğu için, tam tersi seviniyordu. **Mendra** kendisini o kadar iyi gizlemişti ki, keskin zekâların bile dikkatinden kaçabiliyordu. Düşünceleri çocukluk yıllarına kayınca endişelendi ve ekrandaki yazıları okumayı sürdürdü:

> **Dünya Uygarlığı**, galaksinin uzak köşelerinden gelen PLER uygarlığı ile zenginleşince...

Mendra burada yüzünü ekşitti. ***Pler Uygarlığı*** ya da ***Mars Uygarlığı*** sözcüklerinden nefret ediyordu. Çünkü; yoktu gerçekte böyle bir uygarlık. Bu büyük bir yalan, yarım ton tuzla yutulmaz türden bir palavraydı. Ama resmi açıklamalar bu yöndeydi ve **Güneş sistemi**'nde yaşayan ve kökeni **Dünya** olan bütün insanlar bu yalanı yutmak, seslerini çıkarmamak zorundaydılar. **Mendra**, sürekli uyanık duran eleştirel zekâsının, araştırma ve incelemelerinde arada bir çalışmalarını böyle sekteye uğrattığı-

nın farkındaydı. Düşüncelerinden silkinerek, ansiklopediyi okumayı sürdürdü:

> ... plastik sanayi ve ticaret metaı olarak evrensel bir önem kazandı ve tarihte şimdiye değin görülmemiş boyutlara erişti. **Birleşik Mars Cumhuriyeti'nin** çağdaş kimya bilimi; **Büyük ve Küçük Magellan Galaksileri'ndeki** irili ufaklı yıldız krallık ve cumhuriyetlerindeki teknolojilerden çok üstün olan teknolojimiz, karborundum ve çelikten daha sert, daha dayanıklı özel plastik türleri üretmeyi başardı. Bugün, bu tür plastik maddeleri, yıldızgemilerinin, robotların ve büyük sanayi makinelerinin yapımında kullanılmaktadır. BMC'nin 2470 yılı itibariyle galaksilere yaptığı üstün nitelikli plastik ihracatı 2.9980.176 tonu aşmaktadır ve bu ihracat...

Düşünceleri, alarm sisteminin "bip-bip" sesleriyle kesildi. Okuyucunun üstündeki kırmızı sinyal ışığı, "bip-bip" seslerine uygun bir biçimde yanıp sönüyordu. Böyle bir alarm sistemine sahip olmak bile adamın başını derde sokmaya yeterdi ama Mendra'nın o anda bunu düşünecek hali yoktu. Sinyallere bakılırsa, daire kapısına birileri yaklaşmaktaydı. Sokağa çıkma yasağının yürürlükte olduğu şu sıralarda; gelen, bir konuk olamazdı. Ansızın masasının üst çekmecesine atıldı. Mavi renkli bir düğmeye basınca, masanın gözlerinden biri yumuşak, hidrolik bir tıslamayla açıldı. Çekmecede, son model, pırıl pırıl bir titreşim tabancası duruyordu. Bir an yapmakta olduğu işin saçmalığını düşündü. Eğer gelenler **Kızılpençeler** ise yapılacak birşey yoktu. İstihbaratçılara karşı konulamazdı. Aklından birden yabancı bir sözcük geçti. Hangi dilden olduğunu bilemediği bu sözcük, çok eski çağlarda **Dünya** uluslarından birinin polis örgütünün adıymış; bu söz her zaman korku ve fısıltıyla söylenirmiş. **Mendra**, şu çok kritik anda "Gestapo" gibi garip bir sözcüğü anımsamasına şaştı. Korku: psikolojinin de dediği gibi, gerçek-

ten belleğin kapılarını aralıyor, diye düşündü. Kırmızı sinyal ışığı yanıp sönmeyi sürdürüyor, bip-bip sesleri çalışma odasını dolduruyordu. Ama **Mendra**, orda masasının başında taşkesilmiş, donuk nazarlarla vibrasyon tabancasına bakakalmıştı. Karar veremiyordu. Arka pencereden kaçmasına da olanak yoktu. Gerçi kaçabilse de gidebileceği bir yer yoktu. Dışarda devriye gezen polisler kendisini hemen yakalarlardı. Sabah fabrika düdüklerinin uyarısından önce hiç bir Dünyalı'nın sokaklarda bulunmaması gerekiyordu. Gerçi kendisi gibi **Köy Başkanlarının** böyle bir yetkisi vardı ama bunu önceden polise yazılı olarak bildirmesi gerekiyordu. Daire kapısının müzikli zili ve aynı anda, kırmızı ışıkla birlikte bip-bip sesleri de kesildi. Kanının donduğunu hissediyordu. Ya durumu olduğu gibi kabullenecek ya da özel eğitimden geçmiş **Kızılpençeler**'e karşı, titreşim tabancasıyla karşı koymaya çalışacaktı. Kapının zili tekrar uzun uzun çalındı. **Mendra** şu an için yapabileceği bir şey olmadığına karar verdi. Ağır ve emin adımlarla kapıya doğru ilerledi. Kilit sisteminin düğmesine dokununca, ansiklopedide okuduğu türden plastikten yapma kapı, tıslıyarak yana kaydı, **K-516**'nın polis müdürü, karşısında soğuk soğuk sırıtıyordu:

— İyi akşamlar Bay **Mendra**.

"Bay **Mendra** ha?" Oysa her zaman olduğu gibi "İyi akşamlar, sayın Başkan" diyebilirdi. Yalnız bu ifade bile, tatsız bir şeylerin dönmekte olduğunu anlatmaya yeterliydi. Polis müdürünün arkasında silahlı ve üniformalı iki polisle, şimdiye kadar hiç görmediği ve tanımadığı bir adam duruyordu. **Marslı** olduğu teninin renginden anlaşılan adam, **Medra**'ya sanki bir ölüye bakarmış gibi soğuk nazarlarla bakıyordu. Mendra bu uğursuz konukların içeri girmeleri için yana çekildi. Adamlar isteseler kendisini tekme tokat itekleyerek, zorla da içeri girebilirlerdi ama O işleri zorlaştırmak istemiyordu. **Marslı** öne geçti. Gözleri bir fareninkiler gibi küçük ve fıldır fıldırdı. Polis müdürü soğuk bir sesle konuştu:

— Hakkınızda bir ihbar var Başkan **Mendra**.

Fare suratlı herif polis müdürüne dönerek sırıttı:

— O artık başkan filan değil... O artık hiçbir şey değil...

Polis müdürü, fare suratlı ajanın sözlerini duymazlıktan gelerek:

— Bu konuda gerekli soruşturmayı yapmak için bakanlık özel eğitim görmüş bir ajanını gönderdi, dedi.

Mendra, sonucu bilmesine rağmen yine de sormaktan kendini alamadı:

— Tutuklu muyum?

Polis müdürünün bu soruya karşılığı biraz uzuncaydı:

— Aldığım emre göre benim görevim, sizi bakanlık ajanına teslim etmek... Tutuklu olup olmadığınızı bilmiyorum.

Bakanlık ajanı minik gözlerini Mendra'ya dikerek konuştu:

— Tutuklusunuz ve sorguya çekileceksiniz. Önce burda, benim tarafımdan, daha sonra da **Zaarga**'da ifadeniz alınacak.

Mendra, "İyi ama suçum ne?" diye sormayı aklından bile geçirmiyordu. İçinde bulunduğu dünyada neyin suç olup, neyin suç olmadığı belli değildi. Gerçi yasa kitapları, tek tek yasak olan her şeyin tanımını yapmış, suçları bir bir sayıp dökmüştü ama **Kızılpençe** pekâla; "Gözünün üstünde kaşın var, bu suçtur," diyebilirdi. Yasalarla tanımlanmamıştı ama kitap okumak da suç olabilirdi. Yine yasalarla tanımlanmamıştı ama büyük bir kitaplığa sahip olmak, antika koleksiyonu yapmak, onla bunla sıkı fıkı olmak; gezegenler ve yıldızgemileriyle özel olarak ilgilenmek bütün bunlar suç olabilirdi. **Mendra** ansızın çalışma odasındaki masanın gözünde şimdi kuzu kuzu yatan titreşim tabancasını anımsadı. İşte yasalar bunu kesin bir biçimde suç olarak tanımlamıştı. Cezası da müthiş ağırdı. Çalışma kamplarında on iki yıl... Tabii, bu silahı nerden edindiğine dair uzun bir işkence dönemi geçirip bir itirafname imzaladıktan sonra...

Kendi dünyasında, kendi köyünde ve kendi dairesinde zalim bir ırkın temsilcileri tarafından sorguya çekilecekti ha!

Kendi dünyası mı?

Kalmış mıydı böyle bir dünya?

Kendisinin ya da "kendilerinin" olan ne vardı ki? İki yüz yıldan beri bu gezegen, insanlık tarihinde bir eşi daha görülmemiş, korkunç bir emperyalizmle **Mars İmparatorluğu**'nun, **Pler** oligarşisinin zavallı bir sömürgesi değil miydi? Yalnız dünya mı? On bir büyük gezegenle birlikte: **Ganimed, Seres, Juno, Vesta, Pallas** ve irili ufaklı bütün yapma uydularıyla koca **Güneş Sistemi**, bundan iki yüz yıl önce uzak ve yabancı bir galaksiden gelerek **Mars**'a çöreklenen ve **Birleşik Mars Cumhuriyeti** adı altında totaliter bir devlet kurmuş bulunan **Plerler**'in egemenliği altındaydı. BMC, evrensel sömürü mekanizmasını düzenle sürdürmek ve kazancın arslan payından yalnız **Pler** aristokrasisini yararlandırmak için, politika, bilim, kültür ve tarihin bütün dallarına el atmıştı. Bütün **Dünyalılar** ve öbür gezegen halkları için eğitim ve öğretim sınırlanmış, bilim ve kültür altüst edilmiş, realite tersine çevrilmişti. **Güneş sistemi**'nin yerli halkları korkunç bir terör ve baskı altında tutulmuş ve tutulmaktaydı.

Kendi dünyası ha?

Yoktu böyle bir dünya.

Ama var etmeye çalışanlar vardı!

Bunu anımsayınca korkuyla titredi.

Güneş sistemi'ni eline geçirmiş ve öbür büyük galaksi devletleriyle her alanda aşık atabilen; ziraat, sanayi, bilim ve askeri güçte çok açık bir üstünlüğe sahip muazzam BMC'ye karşı olmak ve asla gerçekleşmeyecek olan özgürlük düşleri kurmak... Kendi çağı içinde, bütün **Güneş Sistemi**'nde varolan suçların en büyüğüydü bu ve BMC Ceza Yasası, kesin olarak ölüm hükmünü yalnız bu konuda içeriyordu.

İbrahim Mendra, kendini gülümsemeye zorladı. Olağanüstü bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Bu zorbala-

rı biraz lafa tutabilirse, belki de bir punduna getirir, çekmeceyi kapatır ya da tabancayı yok edebilirdi. Ama söyleyecek bir şey bulamıyordu. Titrek bir sesle:

— Oturmaz mıydınız acaba... diyebildi.

Söylediği sözün saçmalığına kendi de şaştı. **Kızılpençe**, bir kahkaha attı:

— Buraya konukluk yapmaya gelmedik anladın mı? Sesini kes ve bir şey sormadan da konuşma!

Sonra bir fareninkini andıran gözlerini Mendra'nın kapısı açık duran çalışma odasına çevirdi.

— Bakalım, dedi, orda ne dolaplar çeviriyordun?

Mendra sarardığını hissetti. **Kızılpençeyle**, polis müdürü çalışma odasına geçmişlerdi. Resmi üniformalı köy polisleri daire kapısının iki yanına dikilmiş, kuş uçurtmayacağa benziyorlardı. Fare suratlı çirkin bir sesle bağırdı:

— Ne dikilip duruyorsun orda özgürlük soytarısı!

Mendra çalışma odasına girdi. Polis müdürü **Mendra**'nın masasına yaklaşmış, son model "okuyucu"yu inceliyordu. Özel İstihbarat ajanı ise mikrofilm kitaplığa yaklaşmış, mesleki ve bilimsel kitapları bir hamlede geçerek yasak kitaplara varmayı başarmıştı. Bu kitapların arasında **Güneş Sistemi** ve **Dünya** bağımsızlığı için çalışan liderlerin kuramsal mikrofilmleri yer alıyordu. Yasak kitap kavramı gülünçtü belki ama daha gülünç olan o kadar çok kitap yasaklanıyordu ki, artık hükümetlerin yasak olmayan kitapların listelerini yayınlamaya başlamalarıydı. **Mendra**'nın kitaplığının büyük bir bölümünü bu listenin dışındaki kitaplar oluşturuyordu. **Kızılpençe** bu kitaplardan birini eline alarak adını okudu:

— Edmond Preston: *Özgür Dünyalar Birliği*.

Mikrofilm kasetini **Mendra**'nın suratına fırlattı, bir başkasına uzandı:

— Muhammed El Fers: *Dünyanın Kaderi*.

Mendra başını hafifçe eğince "Dünyanın Kaderi" başını

aşıp "okuyucu"yu incelemekte olan polis müdürünün önüne düştü. "Okuyucu"daki yazılara dalmış gitmiş olan polis müdürü ürkerek başını kaldırdı. **Kızılpençe** bir başka mikrofilme uzandı:

— John Hsu Ling: *Kültür Mirasımız.*

Mendra bu kez kendini koruyamadı. Hsu Ling havada keskin bir ıslık çalarak **Mendra**'nın alnına çarptı.

— Nankörler, diye fısıldadı **Öİ.** Sonra dişlerinin arasından tükürür gibi konuştu:

— Vatan hainleri... Sizlere tekniğimizi, bilimimizi, her şeyimizi verdik. Her şeyimizi sizlerle paylaştık. Sizlerse, **BMC**'ni çökertmek isteyen düşmanlarımızla işbirliği yapıyorsunuz... Alçaklar... Biz olmasaydık eğer, sizler şimdi **Sol Galaksi İmparatorluğu**'nun vasalı ya da **Toplumcu Dünyalar Birliği**'nin kölesiydiniz.

Mendra yapılan hakareti hazmetmeye çalışarak düşündü: "Şimdi ise sizlerin kölesiyiz, değişen bir şey olmayacaktı..."

Polis müdürü **Mendra**'nın çalışma masasından uzaklaşarak kitaplığa yaklaştı. Titreşim tabancasını görmemişti. Büyük bir kıskançlık içinde yeni bilimsel sisteme göre düzenlenmiş mikrofilmleri gözden geçirdi. **Mendra, Kızılpençe** ile **polis** müdürünün ruh halini şimdi çok iyi anlıyordu. Yalnız kendilerine ait olduğunu sandıkları bir işe el atmıştı o. **Marslılar** bağımsız bilimsel araştırmalar yapılmasına taraftar değillerdi. Bilimsel araştırma ve incelemeler yalnız **BMC Bilimler Akademisi** yönetmeliğine göre yapılırdı ve pek doğal olarak **Marslılar**'a tanınmış bir haktı, dünyalılara değil. Polis müdürü parmaklarını mikrofilm kasetleri üstünde gezdirdikten sonra **Mendra**'ya döndü:

— Böylesine zengin ve modern bir kitaplık ancak **Marslı** bir bilimadamının evinde bulunabilir Bay **Mendra**. Oysa siz bir dünyalısınız. Bu kitaplarla ne yaptığınızı ya da ne yapmak istediğinizi sorabilir miyim?

— Köy başkanıyım ben. Ayrıca **Mars** hükümetlerinin emrinde yüksek memuriyetlerde de bulundum. Yasalarda kesinlik-

le belirtilmemiş olmakla birlikte, böyle bir kitaplık kurmaya ve kullanmaya yetkim vardır sanıyorum. Unutulmamalıdır ki, **Zaarga**'daki ***Yabancı Yöneticiler Yüksek Okulunu*** bitirdim ben.

Hiç bir yararı olmayacağını bildiği halde ekledi:

— ... hem de üstün derece ile. Bakanlık ajanı, polis müdürüne verilen bu karşılığa içerlemiş, **Mendra**'nın, diğer **Dünyalılar**'a göre üstün sayılan niteliklerinin ileri sürülmesinden hiç hoşlanmamıştı. Söze karışarak:

— Bakalım dedi, **Mars**'taki yargıçlar, biz **Plerler**'in, sizin gibi basit **Dünyalılar**'a tanıdığı bu geniş olanaklar karşısındaki nankörce davranışınızı nasıl karşılayacaklar. **Zaarga**'da okudunuz ama BMC **Yabancı Uluslar Bakanlığı**'nın parasıyla... Ve şimdi de **BMC**'nin gözünü oymaya çalışıyorsunuz.

Polis müdürü, **Mendra**'nın işin içinden çıkılmaz bir biçimde çarşafa dolaşmasına içten içe çok seviniyordu ama Bakanlık ajanının küstahça davranışlarına da tahammül edemiyordu. Adam belli ki bakanlıkta çok iyi bir mevkideydi ve **Pler** oligarşisinin de önde gelenlerindendi. Kendisi ise **Marslı** olmasına rağmen sadece **K-516** gibi. Binlerce örneği bulunan bir üretim köyünün polis müdürüydü. Varsın olsundu... **İbrahim Mendra** gibi **Dünyalılar**'a yüksek öğrenim kapılarını açan, sonra da en küçük bir ihanet karşısında pişmanlık duyan **BMC** hükümetiydi. İnsanlar nasıl olur da bir **Marslı**'dan daha yüksek idari mevkilere getirilebilirdi? Şu kitaplığa, şu yepyeni teknolojik araçlara bakındı... Sıradan bir insan, değil bunları satın alabilmek, mağaza vitrinlerinde görebilmekten, seyredebilmekten bile yoksundu. Polis müdürü, **Mendra**'nın çalışma masasına doğru yürüdü, yumuşak döner koltuğa oturarak, bu toplumsal farklılaşmanın o anda farkına varmış da, konuyu düşünmek istermiş gibi başını ellerinin arasına aldı. Ama ansızın yere bakan gözleri şaşkınlıkla irileşti, kalın siyah kaşları havalanıverdi. Yarı açık çekmecede duran titreşim tabancasını görmüştü.

— Bakın efendim, burda ne var! diye haykırdı.

Bakanlık ajanı, polis müdürünün elinde koskocaman ve son model bir titreşim tabancası tuttuğunu görünce yüreği hopladı.

— Bu ne yahu?

— Köy başkanının çekmecesinde buldum. Bir.... bir... titreşim tabancası...

Bakanlık ajanı gözlerine inanamıyordu:

— Vay canına, dedi, bir titreşim tabancası ha? Olur şey değil. Demek ki... demek ki... Silahlanmışlar... Yani, raporlar doğru.

Hemen kapının önünde duran üniformalı iki polisi çağırdı:

— Bu evi dedi, polislere, didik didik arayıp hallaç pamuğu gibi atacaksınız. Suç unsuru olabilecek ne varsa hepsini bulup ortaya çıkarın ve masanın üstüne dizin.

Bakanlık ajanı ile polis müdürü ilk kez işin çok ciddi boyutlarda olduğunu; öyle yasak kitap, masak kitap gibi sıradan ve basit bir iş olmadığını anlıyorlardı. Bir titreşim tabancasının, bir **Dünyalı**'nın eline geçtiğini düşünmek bile **Zaarga**'da birçok **Marslı** bürokratın uykusunu kaçırabilirdi. Her ikisi de kaçamak bakışlarla **Mendra**'ya baktılar.. Bu bakışlarda gizli bir ürkeklik vardı ve **Mendra** bunu sezebiliyordu. Başını gururla havaya dikti. Evi araştıran, eşyaları didik eden iki polis **Dünyalı**'ydı. **Mendra**'nın orda öyle dimdik, vakur bir tavırla beklemesi onları çok etkilemişti. Bir insan nasıl olur da efendilerinin yanında böylesine rahat bir tavırla kasılabilirdi. Her iki polis de: "Ölümü göze almış anlaşılan Köy başkanımız," diye düşündü. **Mendra,** polislerin duygularını da seziyordu. Onların içlerinde şu anda bir ışık yakabilmiş olmak, tanımlanması güç bir mutluluktu. "Anlıyorum," diye düşündü. "Irkdaşlarından birinin böylesine kendini feda edişi, gururlarını harekete geçirdi. Ama bu sözcük bir **Dünyalı** için ne kadar yabancıydı? Gurur... Bir **Marslı**'ya göre, -Hatta artık bir **Dünyalı**'ya göre de,- bir **Dünyalı**'da gurur olamazdı. Adına *erdem* ve *soyluluk* denen kavramlar salt **Marslılar** içindi. Daha küçük yaşlardan başlayarak, ilkokul sıraların-

dan itibaren Marslı çocukların kafaları bu görüşlerle doldurulurdu. Küçüklerin beyni, sistematik bir biçimde, **Marslılar**'ın bütün güneş sisteminin efendileri; öbür gezegen ve uydularda yaşayanların da bu efendilerin köleleri olduğu yolunda işlenirdi. Gerçi bu tavır ve bu düşünce, öğretmenler tarafından doğrudan bir yolla ileri sürülmezdi ama bütün genel kültür araçları, mikrofilmler ve halografik TV yayınları bu kanıyı destekler yöndeydi:. Bir **Marslı**; düşünce, davranış ve yaşantı itibariyle bir Dünyalı'dan çok farklı olmak zorundaydı. Gerçi **Dünyalılar**'ın **Marslılar**'a öykünecek ne paraları ne de toplumsal durumları vardı ama..."

Mendra, şu olağanüstü durumda neler düşünmekte olduğunun farkına varınca içten içe gülümsedi.

"Ne diyordu Ansiklopedi?.. uygarlığımız galaksinin uzak köşelerinden gelen PLER **Uygarlığı** ile zenginleşince..." Bu açıklamadan, bu söyleyiş tarzından, Dünya Uygarlığının varlığını kabul eden, ama bir **Mars Uygarlığı**'nın varlığının da altını çizen gizli bir tavır seziliyordu. "Demek, **Marslı** efendilerimiz bu kadarına izin veriyorlar?" **Mendra,** bu satırların, dünyalı bir yazarın, bir işbirlikçinin kaleminden çıkmış olabileceğini düşündü.

Üniformalı iki polis, dairenin altını üstüne getirmişlerdi. Mikrofilm kasetleri yerlere serilmiş, koltuklar ters çevrilmiş, dairenin metal alaşımlı duvarları laser kesicileriyle yer yer doğranmış, yatak odası hallaç pamuğu gibi havaya savrulmuştu.

Polis müdürü, okuyucunun bir düğmesine dokundu, ekranındaki sayfa değişti. Şimdi bir plastik fabrikasının içini gösteren üçboyutlu bir fotoğraf görünüyordu. Makineler ve işçiler o kadar canlıydılar ki, elinizi uzatsanız, dokunacakmışsınız, izlenimini veriyordu. Polis müdürü mırıldandı:

— Plastik konusu ha? Sonra sesini yükselterek Mendra'ya döndü. Sesinde alaycı bir hava vardı: "... Eee, bari birşeyler öğ-

renebildiniz mi? Bir köy başkanı kendini doğrudan ilgilendirmeyen konular hakkında neden bilgisini geliştirmek ister acaba?

Doğrusu ansiklopedinin bu bölümünün Mendra'ya öğreteceği bir şey yoktu. Bölümü belki de onuncu kez gözden geçirmişti. Yapılması gereken onca işi, okuması gereken onca mikrofilmi varken, raslansal ve amaçsız olarak ansiklopedinin bu maddesini arayıp, tekrar bulmuştu. Evrensel aldatmacayla plastik üretimi arasında bir ilişkinin varolduğunu sanıyordu. Polis müdürüne bir iki söz söylemek gereğini duydu:

— Eskiden plastik işçisiydim ben. Ağır plastik de işledim, yıldızgemilerinin yapıldığı türden... Sonradan ustabaşı oldum. Şimdi ise...

— Şimdi ise karanlık işlerle uğraşan bir köy başkanı... Ama artık bu görev sona erdi. Bunu anlıyabiliyor musunuz Bay Mendra?

Mendra yutkundu. Anlıyordu, hem de çok iyi anlıyordu. Geleceği ve yaşantısı kararmıştı artık. Bundan sonra korkulu, karabasanlarla dolu bir yaşam başlıyordu onun için. Köy başkanı olmanın sağladığı sınırlı özgürlük sona ermişti. Büyük bir tutkuyla bağlı olduğu bilimsel inceleme ve araştırmalarını sürdüremeyecekti. Kendisini bekleyen neydi, bunu kestiremiyordu. Yaşamının sonuna değin çalışma kampları mı? Sonsuz sorgu ve işkenceler mi? Yoksa acı dolu bir ölüm biçimi mi? Bakanlık ajanı ve polis müdürü **Mars**'ta yargılanacağından filan söz etmişlerdi ama iyi biliyordu, koskocaman bir palavraydı bu. O adi, sıradan bir suçlu değildi ve Özel İstihbaratın, yani **Kızılpençe**'nin eline düşmüştü. **Kızılpençe**'nin bir sanığı ya da suçluyu yargılamaya gönderdiği duyulmuş, işitilmiş şey değildi. Belki de onun sessiz sedasız yok ediveregeklerdi!

Bakanlık ajanı, Polis müdürüne belli belirsiz bir işaret yaptı Polis müdürü, bir anlık bir duraksamadan sonra **Mendra**'ya yaklaşarak elindeki plastik kelepçeyi onun ince bileklerine geçi-

riverdi. Kelepçe, otomatik olarak kitlendi. **Öİ** ajanı üniformalı polislerden birine dönüp:

— Vizifonla C 27 A kod numarasından merkezi ara. Köy başkanının evi mühürlenecek. Şifreli kilit, birinci dereceden bir Öİ ajanının açabileceği nitelikte olsun, dedi.

Sonra da öbür üniformalı polise döndü:

— Sen dedi, sert bir tavırla, burda nöbetçi kalacaksın. Vizifonla arayan herkesin kimliğini saptayarak, tutuklanması için merkezi haberdar edeceksin.

Elleri kelepçelenmiş **Mendra** önde, diğerleri arkada, gecenin serinliğine çıktılar. Üç bin beş yüz kişilik köy derin bir uyku içindeydi. Sabah iş saati başladığında, köy başkanlığı makamı boş kalacak, vizifonla aranacak ve evde bulunmayınca da iş anlaşılacaktı. **Dünyalılar** kendi deyişlerince: "Köy başkanı buharlaştı," diyeceklerdi. Arkasından bu olaya üzülecek tek kişi sekreteri Sonya olacaktı. Ama onun da elinden hiçbir şey gelmezdi. Çünkü buharlaşanın, ardından arkasından soruşturma, araştırma yapılamazdı. Çünkü, bu soruları soranlar da buharlaşabilirlerdi!

Mendra'nın dairesinin bulunduğu K 23 bloğunun bahçe duvarı önünde, siyah, gecenin karanlığında bir kat daha siyahlaşan diyamanyetik bir taksi duruyordu. Gökte yıldızlar pırıl pırıldı. Bulutsuz, berrak bir dünya gecesiydi. **Mendra**, elinde olmaksızın başını gökyüzüne kaldırdı ve derin bir iç çekti. Bütün ömrü boyunca ilk kez, gece sokağa çıkma yasağında, dışarı çıkmak zorunda bırakılmıştı. Çocukluğundan bu yana yıldızları ilk kez kendi gözleriyle görüyordu. Vakit geceyarısını çoktan geçmişti. Fabrikaların bulunduğu alan, güçlü projektörlerle aydınlatılmış, gizli TV alıcılarıyla gözleniyordu.

Mendra, çok çok sonraları diyamanyetik taksiye bindirilirken kapıda parlamakta olan **Kızılpençe** simgesini belli belirsiz görebildiğini anımsadı. Umudunu plastik üretimine bağlamış, dünyalı kölelerden oluşan **K-516** numaralı köy derin bir uyku içindeydi.

II. Bölüm

KAÇAK

PLUTON'dan birkaç yüz bin kilometre ötede, derin uzaya açılan bölgede, BMC tarafından kurulmuş olan dev uzay istasyonu gözetleme görevini o gün sürdüremedi. Gerçi uzayda 'gün' sözcüğü, sistemindiğer gezegen ve uydularındaki günler yanında pek bir anlam ifade etmiyordu ama boşluğun karanlıkları içinde de olsa son yirmi dört saatlik bir dilimin adıydı bu. Saat de elbetteki dünya saatiydi.

İstasyon o gün görevini sürdüremedi... Çünkü dış uzaydan gelen son sistem silahlara donatılmış A sınıfı bir ağır kruvazör, istasyonun ültra-radarlar tarafından saptanıp kimlik bildirme mesajını almasına karşın ısrarlı bir biçimde ve yüreklice atış alanı içine girmiş, küçük devriye gemilerini atlatarak uydunun dev gövdesine sokulmuşu. İstasyonun radar dairesindeki teknisyenlerin şaşkınlıktan, hatta dehşetten faltaşı gibi açılmış gözleri önünde, küçük çaplı silahlarıyla enerji depolarını tahrip ederek dev istasyonu uzayın karanlıkları içinde bırakmıştı. Savunma bölümündeki askerler böyle bir saldırıya hiç de hazırlıklı değillerdi. Son iki yüz yıl içinde **Samanyolu Galaksisi'**nde, en azından **Güneş Sistemi'**nde hiçbir savaş, hiçbir çatışma olmamıştı. Dolayısıyla dev uzay istasyonundaki askerler hiç düşünmedikleri, hatta hayal bile etmedikleri bu ani saldırı karşısında şaşkınlığa düşmüş, nükleer yetenekli toplarını kullanma olanağı

bulamamışlardı. Enerji deposunun isabet alıp patlamasından sonra korkunç bir panik başlamış, radar ve televizifon bağlantısı sağlanamadığı için kimliği bilinmeyen yıldızgemisine ateş açılamamıştı. O sırada vardiyada bulunan üç yüze yakın **Marslı** personel, bütün uyarılara rağmen uyduya yaklaşmakta olan geminin bordasında ne **Sol Galaksi İmparatorluğu**nun ne de **Sosyalist Dünyalar Birliği**'nin armasını görememişlerdi. Teknisyenlerden saçlarını **Dünyalılar** gibi sarıya boyatmış genç bir astsubay kız, iç çeker gibi bir çığlık attıktan sonra: "Uzay korsanları bunlar!" diye haykırmıştı. İlk şaşkınlık anı içinde herkes bu kanıya katılmış ve daha sonra bu düşünce yaygınlaşarak tüm istasyon personeli tarafından benimsenmişti. Bu düşünce, soruna en kısa yoldan bir açıklama arayan **Marslı** kafasına pek yatkındı. Oysa asıl gerçeği bu istasyonda görevli iki subaydan, uydunun istihbarat subayı ile doktorundan başka hiç kimse bilmiyordu. Radarın başında görevli teknisyen, durumu **Zaarga**'daki genel karargâha rapor etme olanağını bulamamıştı. Baskın son derece ani ve şiddetli olmuş, radarcı esrarengiz gemiyle bağlantı sağlamak için boş yere zaman yitirmişti. Böylece ne genel karargâha ne de **BMC**'nin sistem içinde cirit atan devriye gemilerine bir mesaj gönderilmeden istasyonun enerji donatımı tahrip edilmişti. Artık değil **Mars**'a, birkaç yüz bin kilometre ötede bulunan **Pluton**'daki uzay üssüne de mesaj göndermenin oluru yoktu. Yedek jeneratörlerin çalışır hale gelip iletişim sağlandığındaysa, yabancı gemi uzayın sonsuz laciverti içinde, elmas ışıltılı yıldızlar arasında gözden yitip gitmişti. İki saat sonra hasara uğrayan bölmelerdeki oksijen kaybı önlenmiş ve yedek jeneratörler çalıştırılarak yeniden enerji sağlanabilmişti. Onarım boyunca otomatik kaportaların kilitlenmesi yüzünden bulundukları bölmelerde kapalı kalan gözetleme personeli, ışıklar yanınca ilk iş olarak **Mars**'a durumu rapor etmiş, telaştan şifre kodlarına gerek görülmemiş ya da şifre kodları unutulmuştu. Uzayda seyir halinde bulunan bütün donanma, ticaret ve yolcu gemi-

leri, olayı büyük bir şaşkınlakla öğrenmiş bulunuyordu. İki yüz yıl boyunca zoraki bir barış havası içinde evrensel ticaret ve sömürü sürüp gidiyordu. En aşağı altı kuşak savaş yüzü görmemişti ve savaş kavramına yabancıydılar. Eski uzay savaş filmleri, halka inanılması güç, gerçekte hiçbir zaman olmamış masallar gibi geliyordu.

Saldırı haberi **Güneş Sistemi**'nde bir bomba gibi patladı. **Zaarga**'daki **Merkez Televizifon Yayın İstasyonu**, artık herkes tarafından duyulmuş olan haberi yeniden bütün sisteme yaydı. Bütün haber ajanslarıyla özel **TVF** şirketleri olayla ilgili ipe sapa gelmez yorumlara giriştiler. Yorumlarda önplanda gelen ve azıcık da hayalgücüyle beslenmiş tema, uzay korsanlarıydı. O akşam bütün **TVF** yayınlarında uzay korsanlarıyla ilgili olarak yapılmış serüven filmleri yer alıyordu. Bazı **TVF** istasyonlarının aklıevvel yorumcuları ise çoktandır beklemekte olan **II. Dünyalar Savaşı**'nda dem vuruyor, olayı savaşın uğursuz müjdecisi olarak yorumluyorlardı. Hükümetin sansür mekanizması şaşkınlıktan ilk kez geç işlemişti. Sansür **mass-media**'yı uyardığı sırada çoktan iş işten geçmiş, haber sistemdeki bütün gezegenler ile uydu ve yapma uydulara yayılmış bulunuyordu. Büyük bir tartışma başlamıştı. **SDB** hemen resmi bir bildiri yayınlayarak olayı kınamış ve bütün **Samanyolu Galaksisi**'nde olayla hiçbir ilgisi olmadığı izlenimini uyandırmıştı. **BMC**'ne politik yakınlığı bilinen **SGİ**'ya bağlı **mass-media** ise geniş çapta yorumlara girişerek, saldırının alçakça olduğunu ve bir dünyalar savaşı halinde **SGİ**'nin antlaşmalara sadık kalarak **BMC**'nin yanında yeralacağını resmî ve diplomatik bir dille bütün evrene duyurmuştu.

İstasyondakiler, uzayın koyu ve mutlak karanlığından kurtulunca; (Bu, ayrıca uzayın mutlak ısı derecesine varan öldürücü soğuğundan kurtulmak anlamına da geliyordu,) ortalığı sevinç çığlıkları kaplamıştı ve herkes az da olsa yatışmış olarak işinin başına dönmüştü. Amerikan-bar tarzında döşenmiş ve de-

kore edilmiş dinlenme salonunda barmenler ve servis robotlarından başka kimse kalmamıştı.

Dış uzayda birinci derecede stratejik önemi bulunan İstasyonun komutanı **Albay Anton Mervin**, çalışma odasının geniş masası ardındaki şatafatlı koltuğuna gömülmüş, hırs ve öfkesinden bıyıklarını çiğneyip İstanbulin tarzında kesilmiş sakallarını yolmakla meşguldü. **Samanyolu Galaksisi**'nin en güçlü devletinin birinci derecede önemli bir üssü, bilinmeyen bir düşman tarafından saldırıya uğramıştı. **Birleşik Cumhuriyet**, bunu asla bağışlamazdı. Uzun yıllardan; yani son dünyalar savaşından beri ilk kez böyle bir olay meydana geliyordu. **Albay Mervin**, saldırıya uğrayan üssün komutanı ve birinci derecede sorumlusu olduğunu anımsayınca korkuyla titredi. Şimdi **Özel İstihbarat** yakasına yapışacak, onu sonu gelmez sorgu ve incelemelerle iyice bunaltacaktı. Düşmanın bilinmemesi işleri büsbütün karıştırıyordu. Kimbilir, belki de meslekte son saatlerini yaşıyordu. İstihbaratçı subaylara laf anlatmak, **Ganimed**'teki **T-Rex** yavrularına hendek atlatmaktan çok daha zordu. İsteseler, saldıranlar her kimse, üssü tamamiyle yok edebilirlerdi. Ama bunu yapmamışlar, incelikli bir darbeyle güçlerini sezdirmekle yetinmişlerdi. **Albay Anton Mervin**'in politikaya pek aklı ermezdi ama bu saldırının **SDB**'inden gelmediğine kalıbını basabilirdi. **Mervin**, gerçekte ne olup bittiğini, ancak saldırıdan beş on dakika sonra anlayabilmişti. **BMC** Donanmasındaki diğer asker ve subaylar gibi **Albay Mervin** de hiç gerçek savaş görmemiş, tatbikatların dışında hiç savaşa girmemişti. Gerçi galaksinin uzak köşelerinde; **Trojan Nebulası**'nın arkasındaki vahşi ve uzak gezegenlerde ilkel savaşlar olduğunu; ordaki uzay gemilerinin sıvı yakıtla çalıştığını; insanlar ve insanımsıların birbirlerinin dünyalarına tonlarca nükleer bomba yağdırıp birbirlerinin etlerini laser ışınlarıyla cızır cızır yaktıklarını biliyordu. Ama hareketi **Herkül Yıldız Salkımı** yönünde ve 22.224 Klm/sn olan **Güneş Sistemi**'nde son iki yüz yıldır hiç savaş olmamış; uygarlık, daha ger-

çeği: teknoloji, hızlı ve sistemli bir biçimde gelişme olanağı bulmuştu. **Mervin**'in bütün savaş deneyimi, eğitimlerde ve tatbikatlarda görüp geçirdiklerinden ibaretti. **BMC Uzay Donanması**'ndaki bütün subaylar gibi o da savaş içinden geçemeyip savaş içinde pişememenin verdiği yumuşak bir duygusallık içindeydi. Oysa donanmada sayılı da olsa birkaç kaptan ve subay vardı ki, bunlar salt tutkulu bir serüvenciliğin itkisi ya da para hırsıyla. (Bazılarında her ikisi birden,) **Samanyolu Galaksisi**'nin uzak köşelerindeki küçük ve vahşi gezegenlere gitmişler, yıldız krallık ve kavimlerinin anlamsız savaşlarına katılmışlardı. Dostu, **Antiyop** hafif kruvazörü kaptanı **Jan Verne**: ünü bütün **Güneş Sistemi**'ne yayılmış olan **BMC Donanması Amirallik gemisi Kaptanı V.I. Derbent** gibi bir uzak dünyalarda çarpışmış bir uzay kurduydu. **Mervin**, her zaman yakın dostu **Verne**'in savaş anılarını, mitoloji dinler gibi ciddi bir ilgiyle ciddiyetle dinlerdi. Eğer yaklaşan gemiden haberi olmasaydı, enerji merkezindeki patlamanın bir kazadan ileri geldiğini düşünecekti. Bütün istasyonu zangır zangır titreten ve kadın teknisyenleri çok korkutan patlamadan sonra, **Mervin** de birçokları gibi dairesinde kapalı kalmış, otomatik kaportaların kapanışını ve boşluğa sızan oksijenin tıslamasını duymuştu. -Çok sonraları **Albay Mervin**, bunun bir tıslamadan çok bir uğultu olduğunu anımsayacaktı.- Öbür bölmede, yani öbür tarafta mahsur kalan ama hareket olanağı kendi bölümündekinden daha fazla olan teknisyen ve subayların telaşlı ayak seslerini ve bağırıp çağırmalarını duymuş, karanlık dairesinde oturup sabırla nöbetçi subayının gelip, raporunu vermesini beklemişti. Ama nöbetçi subayının başı o anda ömründe hiç olmadığı ölçüde dertteydi ve **Komutan Mervin**'e söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. **Mervin**, ışıkların tekrar yanıp enerji nakil hatlarının açılmasından sonra hemen vizifona sarılarak istihbarat bölümünü aradı. Vizifona subayın yazıcısı olan genç bir çavuş çıktı. Kızın ölü gibi bir suratı vardı ve **Mervin**'in yüzüne hortlak görmüş gibi bakıyordu. Güçlükle konuşabildi.

— Buyrun komutanım?

Mervin vizifon ekranındaki perişan suratlı halograma ilgisizlikle baktı:

— Üsteğmen **Dennis** derhal odama gelsin!

— Emredersiniz.

Mervin çavuşun karşılığını beklemeden vizifonu kapatmıştı. Yirmi beş yaşlarında kara kuru bir kız olan sekreteri **Dimitriyeva**'yı çağırdı. Kızın yüzü **Mars**'ın değişken kanalları gibi çizgilerle doluydu. Sapına kadar bir **Marslı** olduğu her halinden belliydi. Kaşları bütün **Marslı** kızlar gibi yaya benziyordu; yani tek güzel tarafı olsa gerekti. İnce bacakları üstünde kırıtarak **Komutan Mervin**'in odasına girdi. Hınzır kız, diye düşündü. **Mervin**, "Böyle olağanüstü bir durumda bile dişiliğini vurgulamaktan geri kalmıyor." Oysa **Başçavuş Dimitriyeva**'nın esmer ve çizgili yüzü, şimdi korku ve heyecandan kanı çekilmiş ve sapsarıydı. Derin, kara gözlerinde büyük bir endişe ve güvensizlik ifadesi okunuyordu. **Mervin Dimitriyeva**'yı ayakta bekleterek sordu:

— Eee, başçavuş; söyleyin bakalım nedir bu olup bitenler?

Dimitriyeva, korkusu bir kat daha tazelenmiş olarak kekeledi:

— Hiç... Hiçbir şey bilmiyorum... Bir fikrim yok efendim... Işıklar sönünce, yani patlamadan sonra odamda kilitli kaldım. Otomatik kaportalar kapandı da... Sanırım C Salonunun tüm havası boşaldı. Buraya gelirken, koridorda dış uzay elbiseleri giyinmiş olanlara rasladım. C Salonuna gidiyorlardı. Vizifon...

— Çalışmıyordu tabii.

— Çalışmıyordu... Efendim... Acaba... Yani istasyonun tüm havası boşluğa kaçtıysa demek istiyorum...

— Saçmalama **Dimitriyeva**, yedek oksijen tanklarımız ve üreteçlerimiz var. Ayrıca bozukluk giderilmeden birçok kaporta

ve bölmenin aççılması da olanaksızdır. Biliyorsun bölme ve kaportaların yönetimi anabilgisayarda. Endişelenmen yersiz.

Dimitriyeva'nın içi rahatlamıştı. Ölümlerin en insafsızı, en korkuncu olan bir biçimde, uzayın karanlıkları içinde havasızlıktan boğulup gitmek istemiyordu.

Vizifonda **Komutan Mervin**'in danışmanı olan kurmay subayın yaşlı yüzü göründü. Arkasında buz gibi bir suratla istihbarat subayı **Ütgm. Dennis** duruyordu. **Mervin, Dennis**'in hemen odasına alınmasını istedi. Dairenin krom kaplı kapısı sessizce yana kayarak açılırken, **Dennis** sert adımlarla odaya girmişti bile. Çok genç, toy denebilecek bir yaşta, sarışın ve anlamsız suratlı donuk mavi gözlü bir adamdı. Bu gözlere iki saniye kadar bakan biri, bu adamın vicdan kavramından yoksun, merhamet kavramının ise gölgesinden bile geçmemiş olduğunu hemen anlar ve kanının soğumakta olduğunu hissederdi. Çünkü, **Ütgm. Dennis** hem özel istihbaratçı hem de ölümün ve yokoluşun canlı bir simgesi gibiydi. **Mervin** "Ben onun yaşlarındayken henüz **Uçuş Okulunu** bitirmemiş, rütbesiz bir öğrenciydim,' diye düşündü. Son beş on yıldır Öİ çoluk çocuğa bol rütbe ve yetki dağıtarak donanmaya gönderiyordu. Bunlar eğitimleri tam disipline edilmiş fanatik genç subaylardı. İdeolojileri: **Marslı** olmayan herkesi ezip, dize getirmek; buna engel olmaya kalkışan **Marslılar**'a da aynı uygulamayı yapmak biçiminde özetlenebilirdi. **Mervin** içini çekti. Ayağa kalkıp **Dennis**'i karşılamaya hazırlandı. Ama üsteğmen, sanki odada hiç kimse yokmuş gibi serbest tavırlarla ilerleyerek rahat **anti-gravite** koltuklarından birine çöreklendi. **Dimitriyeva** ise **Dünya**'dan kaçırılarak **Mars**'a getirilmiş antik **Grek** yontuları gibi esas duruşa geçmişti. **Dennis** ona dikkat etme zahmetini bile göstermedi. Buz gibi bakışlarını **Albay Mervin**'e dikmişti. Bu bakışlar çok derin, anlamlı, suçlayıcıydı. Zaten bütün **Öİ** ajanları, suçlu ya da suçsuz, bütün insanlara böyle suçlayıcı ve aşağılayıcı bir tavırla bakarlardı. **Mervin**, onun siyah, dik ve kapalı yakalarındaki kırmızı istihba-

ratçı işaretlerine bakarken, üsteğmenin kendisini askeri geleneklere uygun bir biçimde selamlamamış olduğunu anımsadı. Ansızın içini bir sıkıntı kapladı. **Dennis**'in yakasının iki ucundaki iki küçük kızılpençe simgesi, sanki canlanmış, etlenip kanlanarak; **Mervin**'in boğazına sarılmış gibiydi. Donanmanın her kademesinde son yıllarda çok sık raslanan birşeydi bu. Genç istihbaratçı, imtiyazlı durumundan yararlanarak rütbe ve kıdem itibariyle kendisinden kat kat üstün olan komutanına gerekli saygıyı göstermiyordu. Ama bu yüzden bir **Öİ**'nin askeri mahkemeye verildiği duyulmamıştı. Çünkü **Öİ**'lar dava edilemezler. ancak üstlerine şikâyet edilebilirlerdi. Bu şikâyetlerden pratik bir sonuç alındığı ise pek az görülmüştü.

Mervin, hükümete, genelkurmaya ve talihine bilmem kaçıncı kez küfürler yağdırırken halen esas duruşta korkusundan tirtir titreyen **Başçavuş Dima Dimitriyeva**'ya incelikle gülümseyerek, elinin tersiyle çıkmasını işaret etti. Başçavuşun karanlık dipsiz bir kuyuyu andıran gözlerinde "Bütün afra tafranız, bizim gibi basit askerlere... Bir **Öİ** subayıyla karşılaşınca soğuk soğuk terliyorsunuz," diyen bir pırıltı yakaladığını sandı. Ama bu gerçekte sadece **Mervin**'in bir sanısından ibaretti. Genç kız o sırada böylesine sitemleri düşünemeyecek kadar patlamanın etkisi altındaydı. **Dima**, ince kaşlarını gururla kaldırdı. Önce siyah üniforması içindeki üsteğmeni, daha sonra da albayı selamlayarak odadan çıktı. **Mervin** arkasından **Dima**'nın bir kız çocuğununkiler kadar ince bacaklarına baktı ve düşündü:

'Bu bir rezalet şuraya bak! Çavuş bile önce **Öİ** üsteğmenini selamlıyor. Bir **Öİ**'çı yanında rütbem, bir hiçten ibaret...'

Gerçi savaş filan yoktu ama böyle gülünç disiplinli bir donanmayla savaş filan yapılamazdı. Zaten kendisi gibi basit askerler de barış zamanındaki işlevlerini çoktan yitirmişlerdi. **Öİ**'ın el atmadığı bir konu hemen hemen kalmamıştı. Yakında insanların özel yaşamlarına da pis burunlarını sokacak 'aşk

ilişkilerini bile denetlemeye kalkışacaklardı. **Mervin**'in "Evlenecek eşlerin tıbbi denetimi(!)" konusundaki yasa tasarısından haberi vardı. Öyle ya, neden olmasın! Savunma planları, haber alma, lojistik, hatta eğitim sitemi bile **Öİ**'ın denetimindeydi artık. **Güneş Sistemi**'nin yüksek kapasiteli en büyük bilgisayar şebekesi **Öİ**'ın eli altındaydı. **Mervin** konuşmaya başlamadan önce dudaklarını ıslattı:

— Üsteğmenim... Ümit ederim, bana söyleyecek ve durumu anlamamı kolaylaştıracak bazı açıklamalarınız vardır... İlk kez böyle bir durumla karşılaşıyoruz... Yani...

Durdu. Konuşmayı sürdüremedi. Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Çünkü olay çok saçmaydı. Mantığın, sağduyunun kabullenemeyeceği kadar saçma... İnsanların büyük bir bölümü çatışma kavramına iyice yabancılaşmışlardı. Belki de buna 'yabancılaştırılmışlardı' demek, gerçeğe daha yakın bir ifade biçimi olacaktı. Savaşlar dijital kitaplarda, romanlarda ve halografik filmlerde kalmıştı. Somutlaşarak insanların arasında dolaşmamış, bir gerçeklik olarak varolmamıştı. Sivillerin anlaşmazlıklardan doğan, birbirlerine karşı duydukları öfkeler psikologlar tarafından eğitim ve etik disiplinlerle denetim altında tutuluyordu. Donanmadaki asker ve subaylar bu eğitimin dışında bırakılmalarına karşın, yumuşak sivil yaşamın etkisi altındaydılar. Olayın, olağanüstülüğü ve şaşırtıcılığı ortadaydı. Ne var ki, **Ütgm. Dennis**'in donuk mavi gözlerinde bir heyecan, bir telaş, az önceki saldırıyla ilgili bir endişe yoktu. Buz gibi bakışlarını albayın üstüne dikmiş; konuşmaksızın fakat soran gözlerle bakıyor, bakıyordu. 'Psikolojik saldırı silahını kullanıyor kerata...' **Öİ**'çıların böyle özel psikolojik saldırı eğitimlerinden geçirildiklerini biliyordu. **Mervin**'in, kendilerinin mi yoksa *onların* mı normal insan oldukları konusunda belirli bir fikri yoktu. Normalite ve anormalite kavramları da altüst olmuştu. 'Belki de bütün **Güneş Sistemi**'nde tek normal kalan insanlar bunlardı... "Belki de bizler normal dışı yaratıklar olduk da, bunun farkında değ-

liz," diye düşündü. Çünkü **Öİ**'ciler de aldatılmıyorlardı herhalde... Aldatanların, kendilerini de aldatmaları düşünülemezdi. Tarihsel ve toplumsal gerçeği bütün çıplaklığıyla biliyor olmalıydılar. Belki de kendisi öyle sanıyordu. Hatta **Mervin**'in bile büyük yanılsamadan haberi olmayabilirdi. Onu da diğer insanlar gibi başka gezegenlerden getirilmiş tropikal bitkilere benzeyen bitkilerin yetiştirildiği bir hidrofonda yetiştirmişler ve **Güneş Sistemi**'ni savunması için boşluğun karanlıkları içine salıvermişlerdi. Realitenin kökeni ise boşluktaydı. Nötronlar, elektronlar, protonlar ve mesonlarla, miyonlardan oluşan gerçeklik... Boşlukta her cm^3'te karşılaşılan tek bir hidrojen atomu ise bu gerçekliğin bir parçası, belki de kökeniydi. Başıboş ve belki de amaçsız... Acaba gerçekten de amaçsız mı? Gerçeklik boşluktaydı ve bunu **Mervin** gibi okumuş yazmış milyonlarca **Marslı**'ya öğretmiyorlardı. Sadece okullardan ve sayısız kurslardan geçirilip bir yığın gerekli gereksiz bilgiyle yüklendikten sonra yaşamın, toplumun ve boşluğun ortasına bırakılıveriyorlardı. **Mervin** gibi zihni azıcık kaplumbağa hızında işleyen adamların ise gerçekliği, **sosyo-astrofizik gerçekliği,** kavrayabilmeleri için yaşamlarının yarısını harcamış olmaları gerekirdi.

"Şu kasıntıya bakın hele... Üstünün yanında imtiyazlı subay olmanın nasıl da tadını çıkarıyor?"

Öİ'çılar açık bir aşağılama yoluyla kendi üstlerinin yanında kendi küçük kişisel hırslarını ve öfkelerini doyuma ulaştırıyor, kişiliklerinin derinliklerinde yer alan yetersizlik duygularını bu yolla örtmeye çalışıyorlardı. **Mervin** bütün bunların farkındaydı. Keşke farkında olmasaydı. Belki o zaman yapmakta olduğu işi, yani askerliği sever, bir meslek olarak ona bağlanabilirdi. **Mervin, Dennis**'in bir hipnotizörün bakışlarına benzeyen bakışlarından sıkıldı. Sonra da öfkelendi. **Dennis** hâlâ bir şey söylemiyor, paranoyak bir hasta gibi ısrarlı bir biçimde oturduğu koltukta kendisine bakmaya devam ediyordu. **Mervin**, onun elinde bir mikrofilm kaseti tutmakta olduğunun ayırdına

vardı. Kasetin üstünde, 'Çok Gizli' yazasıyla, Öİ'nin mide bulandırıcı simgesi **Kızılpençe**'nin logosu yer alıyordu.

"Çok iğrenç bir adamsın. Sen odama geldiğin zaman, uzayın soğukluğu da seninle birlikte odama doluyor. Yüksek dozajda acının, işkencenin ve ölümün ta kendisi olduğunu biliyorum. Bir şey daha biliyorum; bir alçaksın sen... Geleceğimle sicilimle oynayabilir, beni adı sanı duyulmamış, uzay haritalarında bile gösterilmeyen vahşi ve uzak gezegenlerden birine sürgün gönderilmeme neden olabilirsin. Bir ağır çalışma kampına mesela.. Yakalarımda albay rütbesi taşıyorum. Sense oğlum yaşında bir üsteğmensin. Karşımda iznim olmadan oturabilir, ayak ayak üstüne atabilir, içki ya da sigaralarımdan içebilirsin. Bu namussuz düzende durumumu koruyabilmem için, bütün bunlara gözyummam, bütün bu kepazelikleri görmezliğe gelmem gerekir...

Ama bir şeyi bilmiyorsun...

Seni öldürebilirim!"

Ütgın. Dennis, ceketinin yan cebinden bir **Deimos** paketi çıkardı. Önce **Mervin**'e sunmayı aklından bile geçirmeksizin sigarasını yakarak ilk dumanı havaya savurdu. **Mervin** öfkeden kuduruyordu: "Sigaranı da benim kendi ellerimle yakmamı isterdin değil mi ha, deyyus?" **Dennis** ikinci dumanı küstah bir tavırla **Mervin**'in masasına doğru üfürdü.

— Albayım; biliyorsunuz ki...

Mervin içinden kendini sabırlı olmaya zorluyordu. Bu Kızılpençe köpeğinin koku almada çok usta olduğunu ve kendisine değerli bilgiler verebileceğini umuyordu.

— ... bizler, yani askeri istihbaratçıların bütün işleri güçleri evrenin her köşesinde dönen dolaplarla ilgili bilgiler toplamaktan ibaret değil... Ara sıra operasyonlara giriştiğimiz de olur. Bunları planlar ve plana uygun bir biçimde de uygularız. Eylem

tarzımız kendi karargâhımızca düzenlendiği gibi; yetki derecelerimize göre, kendi kişisel insiyatiflerimizi de kullanabiliriz.

Mervin, Dennis'in soğukluğunun kendisine geçmekte olduğunu hissetti. Bu sözlerin ne gereği vardı sanki? Cem-i cümle kâinat bilirdi ki; yasal ya da yasal olmayan bir yığın pislik **Öİ**'nin başı altından çıkar; o çok demokratik ve tarafsız oldukları ileri sürülen mahkemelerin yargıçları da yasa kitaplarını didik didik ederek, yapılan soytarılıklara kılıf uydurmakla vakit geçirirlerdi.

Acaba tutuklanacak mıydı?

Emrinde görünen küçük rütbeli bir subay tarafından ve kendi personeli tarafından tutuklanmak?..

Mervin, eğer ciddi olarak böyle bir durumla karşılaşırsa ışın tabancasını kullanmaya karar verdi. Bu karar onu iliklerine kadar titretti. Böyle bir şey **BMC** sınırları, yani **Güneş Sistemi** içinde işlenebilecek en ağır suçlardan biriydi. Askeri adaletin bu suç için öngördüğü ceza ölümdü.

Kaçmazsa tabii...

Kaçmak mı, nereye?

Bütün **Güneş Sistemi**, resmi ya da resmi olmayan ajan ve 'sayın muhbir'lerle denetim altında tutuluyor, **Öİ**'den habersiz tekbir kuş uçurtulmuyordu. **Öİ** ajanları bütün gezegen, uydu ve yapma uydularda etkinlik içindeydiler. En küçük köy ve üslerden en büyük kent ve garnizonlara kadar bütün uzay alanlarına yayılmışlardı. **Güneş Sistemi** içinde politik ya da politik kaynaklı, **Kızılpençe**'yi ilgilendiren hiçbir hareket, hiçbir kıpırtı gizli kalamazdı. Yalnız ticari değil askeri amaçlı uçuşlar bile **Öİ**'nin bilgisi ve denetimi altında gerçekleştirilebiliyordu. **Mars** aristokrasisinin özel yatlarla yaptığı uçuşlar ise yine **Mars** polisi tarafından denetlenmekteydi. Bilimsel amaçlı deneysel uçuşlar ise özellikle izine bağlı ve denetim altındaydı. Bu tür uçuşlarda bazen birden fazla **Kızılpençe**'nin görev aldığı da görül-

müştü. Yalnız Marslbirkaç efendi. birkaç tröst ve kartel başkanıyla bir bölüm üstdzey politikacı ve diplomatın bu konuda özel dokunulmazlıkla vardı. Bütün uzay gemileri ya kızılötesi ışınlı radarlar ya da bzzat Kızılpençe gemileriyle her yerde ve her zaman izleniyorlrdı. İzlenmeyenler yalnız Kızılpençe'nin kendi gemileriydi. Aamlar, kendi gemilerini de izleyemezlerdi ya...

— Evet albayım: istihbarat örgütümüz ayrıca açık ya da gizli operasyonlara dgirişir. Salt bilgi toplama ve bu bilgileri işlemekle yetinmeyiz.

Ütgm. Dennis'inapaçık bir tehdit taşıyan bu sözleri Mervin'in kulaklarında çılıyordu.

"Biliyorum herşeyi yapabilirsin. Hiç suçum yokken, beni soğuk ve karanlık bir gezegene sürgün edebilir, sicilimi bozabilir ve geleceğini karartabilirsin.

Ama birtek şeyi bilmiyorsun..."

Mervin'in parmakları belindeki titreşim tabancasının kılıfı üzerinde geziniyor v bu hareket, ona tatlı bir güvenlik duygusu veriyordu. Albayı sesi ilk kez Dennis'e karşı emrindeki küçük rütbeli subaylarakarşı kullandığı bir tonda çıkmış, buna kendisi de şaşırmıştı.

— Ne demek istiyrsun üsteğmen?

Ancak asıl şaşkınlık, Kızılpençe subayındaydı. Genç adam ince, sarı kaşlarını kaldırarak bir an Mervin'in yüzüne bakakaldı. Bu bakışlarda, güveli ve kararlı bir tavırla birlikte, küçük bir endişenin izleri de seziliyordu.

— Albayım, dedi soğuk bir sesle; galaksi tarihinin en güçlü donanması az önce atakça bir saldırıya uğradı. Sanırım ikiyüz yıldan beri ilk kez öyle bir olayla karşılaşıyoruz. Üstelik bu saldırının kimden geldiği bilinmediği gibi, politik yönü ve esası da bilinmiyor.

Üsteğmen son cümlenin üstüne basarak **Mervin**'in yüzünü inceledi:

— Herkes romantik bir biçimde saldıran geminin korsanlara ait olduğunu düşünüyor. Hatalı bir görüş elbet de... Hatalı da değil, düpedüz saçma bir görüş. Birkez korsan askeri üslere değil, ticaret gemilerine saldırır, bu bir... İkincisi, korsanın amacı tahrip etmek değil, soymaktır. Üçüncüsü, hiçbir korsan çetesinin elinde A Sınıfı bir ağır savaş kruvazörü olamaz. Sonuncusu: Böyle bir kruvazörü savaş düzeninde manevraya sıradan bir kaptan sokamaz... Bu nokta çok önemli; bilmem ekrandan geminin hareketlerini izleyebildiniz mi? Sanki **BMC Donanması Sancak Gemisi Kaptanı Derbent** kullanıyor gibiydi. Sonra A Sınıfı kruvazör personeli de özel eğitim gerektirir. Sıradan bir tayfa görev alamaz bu tür gemilerde... A Sınıfı gemileri nükleer yetenekli gemilerdir; en büyük yıldızların çekim gücüne bile karşı koyabilir. Sürvitesi üstün, silahlarının çapı büyük ve etkilidir.

— Yani?

— Az sabredin albayım. Şimdi gelelim en son ve önemli kanıtımıza. Bu tür gemiler bütün **Samanyolu Galaksisi**'nde sayılı olup borda ve şase numaraları kataloglarda gösterilmiştir. Öyle göktaşı gibi bol değildir uzayda... Böylesine önemli bir gemi hiçbir devletin donanmasından yitip gidemez. Bu, o devlet adına çok büyük bir skandal olurdu ve bizim istihbarat da bunu mutlaka duyardı. Oysa ne resmi ne de gayrı resmi, böyle bir bilgi alınmadı bugüne değin... Oysa...

— Yani, bilinmeyen bir yerde, bilinmeyen kimseler tarafından yapıldığını mı söylemek istiyorsun?

Dennis alaylı bir gülümsemeyle **Mervin**'e baktı:

— Mantıken bu sonuç çıkıyor; değil mi albayım?

Mervin yapmacık bir düşkırıklığı havasıyla konuştu:

— Bense onların **Nebula Korsanları** olduklarını düşünmüştüm.

Üsteğmen, anlamlı anlamlı **Mervin'in** yüzüne bakarak sondu:

— Ve başkaca bir fikriniz de yoktu tabii?

— Başka ne olabilir ki... **Samanyolu Galaksisi'nde** başka hiçbir devletle gergin bir durumumuz yok. **Sosyalist Dünyalar Birliği**, ideolojik egemenliği altında tuttuğu uydularını yitirmeden, ticari ve ekonomik çıkarlarını sürdürmek istiyor. Bu yüzden de yalnız bize değil; **Sol Galaksi İmparatorluğu'na** da son yirmi, otuz yıldır pek dostça davranıyor... Savaş için de bir nedenin varlığından söz edilemez.

Ütgm. Dennis ayağa kalktı. Sırtını albaya dönerek duvardaki halogram haritayı incelemeye koyuldu. **Güneş Sistemi'nin** minyatür bir modeli olan haritada gezegenler ve uydular büyük bir ahenkle yörüngelerinde süzülüyorlardı. Ekranın sol üst köşesinden **Halley Kuyruklusu'nun Güneş Sistemi'ne** sokulmakta olduğu görülüyordu ama güneşe varabilmesi için daha otuz dünya yılı gerekiyordu. **Ütgm. Dennis**, halogramın önünde sırtı albaya dönük bir süre durduktan sonra ansızın topuklarının üstünde **Mervin'e** dönerek;

— Korsan değildi bunlar, dedi.

— Korsan değil mi?

— Evet albayım, şaştınız mı? Oysa şaşmamanız gerekir. **Uzay Gerillası'nı** bu istasyonda sizden iyi kim tanıyabilir?

Bundan otuzbeş yıl önce **Uzay Uçuş Okulu'nu** birincilikle bitiren **Kıdemli Albay Anton Mervin**. kızgın şakaklarından aşağı soğuk ter damlalarının yuvarlanmakta olduğunu duyumsadı. **Uzay Gerillası** adını, ömründe ilk kez duyuyordu. Böyle bir olasılığı ömründe bir kez olsun aklından geçirmiş değildi. Kavramın yabancılığı, **Mervin** tarafından hiç düşünülmemişliği, sözcüklerdeki imaja bir anda varmasını engelliyordu.

'Uzay Gerillası ha? Vay canına nasıl olur?'

Mervin, 550 Mhz/sn'lik bir bilgisayardan da hızlı düşünüp, **Uzay Gerillası**'nın anlamını da kavrayamadan, **Dennis**'i kendisini korkunç bir suçla suçlamakta olduğunu anladı: Üsteğmen onu vatana ihanetle suçluyordu!

Mervin, tok, kuru ve ciddi bir sesle sordu:

— **Ütgm. Dennis**. benim gerilla olabileceğim sizin düşünceniz mi, yoksa **Öİ**'nin...

— Benim düşüncem... Düşüncem değil kanım. Saldıran geminin gerilla olduğu ise bir gerçek. **Öİ**'nin kanıtlarına göre elbette... İşte belgeler.

Ütgm. Dennis, elinde oynamakta olduğu mikrofilm kasetini albaya gösterdi. **Mervin**, zaman kazanması gerektiğini düşündü. Bu toy delikanlıyı azıcık oyalıyabilirse, bilmediği daha başka şeyler de öğrenebilirdi. Artık titreşim tabancasını kullanmayı kesinlikle aklına koymuştu. Kendi yaşamı söz konusuydu ve bu uğurda sonuna kadar savaşmaya hazırdı. Sonuna kadar... Yani yaşamını savunmak için, yaşamını yitirene kadar...

Ütgm. Dennis, Mervin'in mikrofilm kasetini almak için uzanan elini havada bırakarak, temelinde nefret duygularının yeraldığı açıkça belli bir tonla konuşmaya başladı:

— **BMC Devleti Ulusal Savunma Bakanlığı Özel İstihbarat Servisi** adına ve sahip olduğum **I. Dereceden Öİ Denetmeni** yetkilerime dayanarak sizi tutukluyorum **Albay Anton Mervin...** Yalnız daha önce kişisel olarak öğrenmek istediğim iki nokta var; Ne zamandan beri gerillayla...

Ütgm. Dennis sözünü bitiremedi. **Mervin** alnında soğuk ter damlaları ve titreyen sağ elinde titreşim tabancasıyla ayağa kalkmıştı. **Dennis** daireyi çınlatan arsız bir kahkaha attı.

— Böylesine aptalca bir davranışta bulunabileceğinizi hiç düşünmemiştim albay. Çılgınlık bu... Bir **Öİ** ajanına karşı konulamaz. Harp divanı, uzayın boşluğuna atarak idam eder suçluyu; bu suçlu **BMC Donanması'nda** kıdemli bir albay olsa bile. Geleneği bilirsiniz; şimdiye kadar hiç kimsenin **Öİ**'lere karşı diren-

diği görülmemiştir.

Mervin, Dennis'in azıcık endişelenmesine yol açan kararlı bir tavırla konuştu:

— Ben direniyorum işte... Tarih, hiç olmazsa bu kez değişik bir biçimde yazılsın!

Ütgm. Dennis, birincisinden daha alaylı bir kahkaha koyverdi:

— Tarih mi dediniz? Belki bilmiyorsunuz ama onu biz yazıyoruz albay. İstediğimiz gibi kesip biçip değiştirerek amaçlarımıza uygun bir kılığa sokuyor ve çocuklarımıza okutuyoruz. Beni öldürseniz bile, emin olun bu kayıtlara geçmeyecektir; duruşma tutanaklarına da... Çünkü duruşma filan yapılmadan sizi boşluğa bırakırlar.

Sonra kendinden emin bir tavırla albaya doğru ilerledi. Elini uzatarak:

— Verin şu oyuncağı bana albayım, dedi.

Albay Mervin, vahşi bakışlarla **Ütgm. Dennis**'i süzüyordu. Genç **Kızılpençe** ajanı, onun gözlerindeki saldırgan pırıltılardan korktu ama renk vermeyerek, bir adım daha yaklaşma ihtiyatsızlığını gösterdi. **Mervin**, titreşim tabancasının tetiğini çekerken, zehirli bir böcek görmüş gibi tiksintiyle **Dennis**'in gözlerinin içine bakıyordu. Titreşim tabancasının çıkardığı ısı ve vınıltı odayı doldururken, **Mervin** çok garip bir biçimde ilk kez bir canlıya ateş ettiğini düşündü. **Ütgm. Dennis**'in soğuk, mavi gözleri korkuyla irileşti. Elini, göğsünde açılan kocaman ve simsiyah yaraya bastırırken, tekbir sarsılmayla yere yığıldı.

Mervin hâlâ ayakta duruyor ve koca titreşim tabancasını elinde tutuyordu. Yaptığı işin dehşetiyle bir heykel gibi put kesilmiş ve olduğu yerde kalakalmıştı. Beyninin içi ölüm düşüncesinin doğurduğu ürpertiyle dolmuştu. Kendini bulması çok sürmedi. Bir süre **Ütgm. Dennis**'in bir balığınki gibi yarı açık kalan ağzına baktı. Sonra ürpertiyle bakışlarını henüz ısısını yitir-

memiş cesetten uzaklaştırarak, içi boşalmış bir çuval gibi bitkin koltuğuna yığıldı.

"Şimdi hapı yuttun işte oğlum. Bir insan öldürdün; hem de Birinci Dereceden bir Öİ ajanını. Artık iflah olmazsın..."

Mervin'in kendi kendine sızlanması çabuk kesildi. Derhal toparlanması, biran önce birşeyler planlayıp, uygulaması gerekiyordu. Birden, ani bir kararla yerinden fırlayarak **Ütgm. Dennis**'in cesedini, vizifon açıldığı zaman görülmeyecek bir biçimde çalışma masasının arkasına sürükleyip gizledi. Adamın leşi kurşun gibi ağırlaşmıştı. Göğsündeki yara, simsiyah konik bir çukur biçimindeydi ve adamın yanık üniformasının parçaları bu çukurun içinde kavrulmuş kestane kabukları gibi duruyordu. **Mervin**'in midesi bulandı ve kusma duygusunu zorlukla yenebildi.

"En sadık adamım... En yakın arkadaşım..."

Doğru dürüst düşünemiyor, içinde bulunduğu bu zor durumda kendisine kimin yardımcı olabileceğini bir türlü seçip çıkaramıyordu. Karının kocadan; her ikisinin de birlikte çocuklarından kuşkulandığı, herkesin birbirini jurnalleyip: 'Sayın Muhbir Vatandaş' ünvanını aldığı bu toplumsal düzende sadakat ve dostluk kavramlarına pek yer yoktu. Bununla birlikte olamaz mıydı? Böyle olağanüstü durumlarda birbirinin yardımına koşan insan türünün -Kozmoz aşkına!- henüz kıtlığına kıran girmiş değildi. **Mervin**, istasyonun klinik şefi **Dr Bnb. Stein Zeller**'ı anımsadı. **Dr Zeller**, geçen yüzyıldan artakalmış; dürüst, sözüne güvenilir ve mert insanlardan biriydi. En azından **Mervin**'de uyandırdığı izlenim böyleydi. Elli-ellibeş yaşlarında, iriyarı, babacan tavırlı bir adamdı. Düşüncelerini dobra dobra herkesin içinde söylediğinden Öİ tarafından hiç sevilmiyordu ve mimlenmişti. **Mervin, Dr. Zeller**'in kişiliğine güvenmek zorundaydı. Doktorun, kendisi gibi geride bırakacağı bir ailesi olmaması ise bir başka avantajdı. Vizifonu açarak doktoru aradı. Ekran aydınlandığında, **Dr Zeller**'in geniş çehreli halogramı bütün çer-

çeveyi dolduruyordu. Yüz çizgileri derinleşmişti, telaşlı ve yorgun görünüyordu. Mervin daha bir şey söyleme fırsatı bulamadan, bıkkın bir sesle onuşmaya başladı:

— Ne felaket değil mi azizim? İki ölü ve birkaç da ağır yaralı var. Hafif yaralıları saymıyorum. Onları kliniğe...

Sözlerini sürdümedi. Gitgide artan bir ilgiyle **Mervin**'in yüzüne bakıyordu.

— Neyin var; hasta gibisin?

— Hemen buraya gel **Zeller**, kendimi hiç iyi hissetmiyorum.

— Benim asistanlardan birini gönderip seni aldırtsam?

— Olmaz... Hemen ve mutlaka sen gel. Yanında başka kimseyi istemiyorum. Yalnız gel. Bekliyorum. Çabuk ol!

Dr. Zeller, yalnız istasyonun hasar gören bölümlerinde değil, komutanın odasına da yolunda gitmeyen birşeyler olduğunu farketmişti.

— Bekle, şimdi oradayım, diyerek düşünceli bir tavırla vizifonu kapattı.

Mervin, Dr. Zeller'in klinikten odasına gelebilmesi için iki kat ve birkaç da tane koridor aşması gerektiğini düşündü. Yedek jeneratörlerin çalışmazlığı yüzünden hava basınçlı asansörlerin çalışmıyor olması gerekirdi. Biraz daha düşünecek zamanı vardı. **Dr. Zeller**'in bu durumu nasıl kabulleneceğini ve kendisine nasıl bir yardımda bulunabileceğini bilemiyordu. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Acaba hukuk terimiyle söylendiği gibi bir **nefs-i müdafaa** masalı mı uydursaydı? Yoksa... İyi ama bu durumun bir açıklaması yoktu ki... Tek açıklama gerçeğin ta kendisiydi. Yerinden kkarak çelik dolaplardan birinden, iri siyah plastik bir çanta çıkardı. Çantanın kilidi şifreliydi ve yalnız **Mervin**'in sağ el başparmağındaki izler bu kilidi açabilirdi. **Mervin**, köşebentleri elmas çelikten yapılmış çantanın şifreli kilidini açarak içindeki minik kurşun silindiri dikkatle gözden geçirdi. **BMC Donanma**'na ait bu silindirin içinde hatırı sayılır

miktarda plutonium vardı. **Mervin** silindirin yanına **Ütgm. Dennis**'ten aldığı mikrofilm kasetini özenle yerleştirdi. **Samanyolu Galaksisi**'nin her köşesinde serbestçe dolaşmasını sağlayacak diplomatik pasaportunu gözden geçirdi. Pasaport, altın çerçeveli, iki mm'lik platin bir levhadan ibaretti. Sağ üst köşesine dokunulduğu zaman önce **BMC**'nin arması, ardından da **Güneş Sistemi**'ni elleri arasında tutan iki **Kızılpençe** logosu ve ardından da **Mervin**'in portre halogramı beliriyordu. Pasaportun daha sonraki sayfaları ise **Mervin**'nin bitirdiği okullar, kurslar ve alışılagelmiş kimlik bilgilerini kapsıyordu. **Mervin** kendince gerekli gördüğü bazı evrak ve belgeleri de pasaportun yanına yerleştirdi. Sonra kasayı açarak **BMC Donanması**'na ait birkaç kilogram külçe altını da çantaya yerleştirdi. Çantanın küçük ve özel bir gözünde yüksek rütbeli devlet memurlarına özgü bir serebro-şok tabancası bulunuyordu. **Mervin** aceleyle uzay pilotu brövesi ve kimlik kartını da rastgele çantaya fırlattı. Kapağı kapatınca şifreli kilit yerine oturdu. Bu çantayı artık kendisinin dışında ancak bir plastik patlayıcıyla açabilirlerdi ki bu da içindeki plutonium silindiri nedeniyle onlar için pek hayırlı olmazdı. Çantayı şöyle eliyle bir tarttı. Hiç kuşkusuz esas ağırlığı kurşun plutonium silindiriyle altın külçeleri oluşturuyordu. Vizifonu açarak, **Dimitriyeva**'ya kimsenin kendisini rahatsız etmemesini, yalnız **Dr. Zeller**'i kabul edebileceğini bildirdi. Komutanlık gemisi **Zefir**'in uçuşa hazır olmasını emrederken de kendinden emin bir biçimde koltuğunda geriye yaslandı:

— Çıkış zamanı, uçuş kategorisi ve diğer ayrıntılar ayrıca belirtilecektir. **Kaptan Terence** mutlaka gemide hazır bulunmalı...

Vizifon aydınlandı ve **Dima:**

— **Dr. Zeller**, efendim dedi.

Dr. Zeller, dev gövdesiyle yana kayarak açılan manyetik kapıdan içeri süzülürken yüzünde bütün yorgunluğuna rağmen

garip bir gülümseme yeralıyordu. **Zeller, Mervin**'in gençlik ve okul arkadaşıydı. **Zaarga**'daki kolejde birlikte okumuşlar; sonra o **Uzay Uçuşu Okulu**'na, **Zeller** de **Uzay Tıbbı Akademisi**'ne girmiş ve böylece ayrılmışlardı. Yıllar sonra güneşin çevresini 248 yılda bir dönen bu uzak gezegenin devasa yapma uydusunda buluşunca, ikisinin de sevinci büyük olmuştu.

— Neyin var şişko?

Zeller, Mervin'i kolejdeki takma adıyla çağırıyordu:

— Neden böyle rengin uçmuş?.. Bana bir uğra da artık seni sıkı bir biçimde gözden geçireyim...

Zeller birden durdu. Gözleri masanın arkasında yatan ve yalnız çizmelerinin burunları görünen **Ütgm. Dennis**'in cesedine takılmıştı. Hemen masanın ardına koşarak adamın cansız bedenine bir gözattı.

— Uzay-zaman yolculuğuna çıkmış bu... İş yok...

Zeller hiç şaşırmamıştı. Telâş belirtisi de göstermiyordu. **Mervin**, oldum bittim **Zeller**'in soğukkanlılığına hayrandı.

— Bu pis istihbaratçıyı sen mi temizledin şişko? Öyleyse başın dertte demektir. **Kızılpençe** ve ayrıca bütün **Donanma Polisi** peşine takılacak. Halogramların **Güneş Sistemi**'nin bütün gezegen ve uydularında **video-screen**'lerde halka gösterilecek.

Zeller'in soğukkanlılığı ve azıcık da alaylı tavrı **Mervin**'i çileden çıkarıyordu. Öldürdüğü sıradan bir adam değildi ki... Hem **Öİ** ajanı, hem de **Donanma** subayıydı. Kendisine yardımcı olup çıkış yolları göstereceği yerde büsbütün ters sözler ederek canını sıkıyordu.

— Dinler misin beni **Zeller**, dedi, öfkeyle. Ben korkunç bir hata yaptım, dönüşü olmayan bir yola girdim. Bana yardım etmen gerekiyor. Ne yapmam gerektiğini düşünemiyorum. Ömrümde hiç bu kadar berbat bir duruma düşmemiştim, anlıyor musun beni? Son birkaç saatin olayları beni perişan etti. Önce sorumluluğumda bulunan **BMC**'nin birinci derecedeki önemli

bir üssüne silahlı bir saldırı gerçekleştirildi. İlk kez oluyor bu... Sonra da bir **Öİ** üsteğmenini öldürmek zorunda kaldım.

Dr. Zeller ağzı kulaklarında keyifle ekledi:

— Bu da ilk kez oluyor. **Zaarga**'daki dangalakların akılları başlarından uçacak.

— Evet; belki de tarihte ilk kez **Güneş Sistemi** sınırları içinde bir **Kızılpençe** ajanı öldürüldü. Bu iki olay korkunç! Tek sözcükle korkunç... Henüz elimde önemli olanak, yetkiler var ama bunlardan nasıl yararlanabileceğimi bilemiyorum. Bana yardım etmelisin.

Dr. Zeller, eski arkadaşının yüzünü dikkatle inceledi. Sanki birşeyleri yapmaktan çok, birşeyleri anlamaya hazır olup olmadığını öğrenmek istiyor gibiydi. Ancak, **Alb. Mervin**, bu bakışları değerlendirecek, temelini ve anlamını kavrayacak durumda değildi. Bilinci, sağanak sonrası nehirler gibi karışık ve bulanıktı. Olayların etkisinden uzun süre kurtulamayacağa benziyordu. Albay, yorgun ve bıkkın, boş bir çuval gibi kendini koltuğuna bırakırken, **Dr. Zeller** onu sakin olması ve soğukkanlılıkla kendisini dinlemesini salık veriyordu. **Mervin**, bakışlarını **Ütgm. Dennis**'in yanık cesedinden başka bir yöne kaçırmaya çalışıyordu. **Dr. Zeller**, ağır bir tonla ve çok ciddi bir tavırla konuşmaya başladı:

— Sevgili **Mervin**, artık gözlerini açmanın zamanı geldi. Gerçi dostluğumuz uzun yıllar öncesine dayanıyor ama seninle gerçek kader birliğini şimdi yapmış olacağız. Bu istasyonu birlikte terketmek durumundayız. Elimizde geniş olanaklar, hafif bir savaş gemisi ve yeteri kadar personel var. Evrenin gizli bir köşesinde **'büyük insan kurtuluşunu'** hazırlayanlara katılmamızın zamanı gelmiş bulunuyor.

Mervin, Dr. Zeller'in söylediklerinin birtekini bile anlamış değildi. Evet kaçmayı kendisi de planlamıştı ama büyük insan kurtuluşu da ne demekti? Duvarın dibinde boylu boyunca uzanmış **Kızılpençe**'nin cesedi olmasa, **Mervin** korkulu bir

düşte olduğunu sanacaktı. Bu düşte kendisi de içinde olmak üzere herkes çıldırmış ve saçmalıyordu. Ne yazık ki gördükleri ve yaşadıkları bir düşten ibaret değildi.

— Gözlerimi açmak. Büyük insan kurtuluşu mu? Neler saçmalıyorsun sen **Zeller?** Ben bir **Kızılpençe** subayı öldürdüm. Bir **Özel İstihbarat** ajanı... Bunun için rütbesine ve görevine bakmadan ve yargılamadan idam ederler adamı. Benim bir cani, serseri, bir boşluk korsanı olmamı mı istiyorsun?

Dr Zeller, Alb. Mervin'e acımaya benzer bir gülümsemeyle baktı. Anlaşılan onun da herkes gibi hiçbir şeyden haberi yoktu. Başına bir kaza gelmişti ve işin içinden sıyrılmaya çalışıyordu, o kadar...

— Dinle, sana elbette ki yardım edeceğim. Yalnız sana değil, bu arada başı en az senin kadar belada olan kendime de... Yalnız, şimdilik bana hiçbir şey sorma. **Zefir'**i hazırlat ve hemen yola çıkarak bu allahın belası istasyonu terkedelim. Ben de seninle birlikte geliyorum. Nereye gideceğimizi ve ne yapacağımızı yolda sana ayrıntılarıyla anlatırım. Şu anda buna vakit yok...

Dr. Zeller, Alb. Mervin'in şaşkın duraksayışına baktı:

— Hadi şişko, kaldır şu tabanlarını...

— Gemi hazır, şu anda beni bekliyor. Ama nereye gideceğiz? Saklanacak yerim yok. **Donanma Polisi** ve **Öİ** peşimdeyken, zaten bir yere saklanmam da sözkonusu olamaz. O leş kargaları evrenin her köşesini karış karış tarayarak mutlaka beni bulurlar. Söyle **Zeller**, rica ediyorum... Eski arkadaşımsın... Ne yapmalıyım?

Dr. Zeller, elini **Mervin'**in omuzuna koydu:

— Paniğe kapılmışsın sen. Sakin ol ve işleri bana bırak. Yolda derlenir toparlanırsın işte o zaman düşün şimdi düşünme!

Alb. Mervin azıcık kendine gelir gibi olmuştu:

— Peki o halde, gemiye gidelim. Hemen.

Mervin küçük bir hazineden ibaret olan şifreli çantasının

kulpuna yapıştı ve birlikte çıktılar. **Bçvş. Dima**, masasının arkasında ayağa kalkmış ve esas duruşa geçmişti. Olağanüstü birşeylerin dönmekte olduğunu kadın önsezileriyle anlamıştı.

— Hazırlan, dedi. **Mervin**, dairemi de şifreyle kilitle. Uzaya açılacağız...

Assb. Bçvş. Dima Dimitriyeva, azıcık heyecanlandı. Bir uzay istasyonunda da olsa; masa başı görevi onu müthiş sıkıyordu. Mikrofilm dosyalarıyla boğuşmak için bir sekreter olarak değil, bir savaş iletişim assubayı olarak yetiştirilmişti. Uzaya bir savaş gemisiyle açılmak ve yıldızların arasında dolaşmak çok daha heyecan verici bir işti.

BMC Donanması'na ait gözlem istasyonunun bir numaralı platformunda, bordasında **BMC**'nin armasını taşıyan komutanlık gemisi **Zefir**, uçuşa hazır bir kırlangıç gibi duruyordu. Borda kapısı ve lombozlar açılmış, havalandırma yapılıyordu. Herşey pırıl pırıl ve tertemizdi. **Dr. Zeller**, altgüverte kapısındaki nöbetçiye **Kapt. Terence**'in gemide olup olmadığını sordu. Nöbetçi gereğinden sert ve gösterişli bir selamla kaptanın köprüde bulunduğunu söylerken, şaşkınlıkla komutanın perişan haline bakıyordu.

Kapt. Tanyu Terence, yarbay rütbesinde ve kırkbeş yaşlarında deneyimli bir uzay kurduydu. **BMC**'nin uzak dünyalardaki müttefiklerine yardım amacıyla gitmiş ve önemli savaşlara katılmış, sayılı uzay savaşçılarından biriydi. Defalarca **Güneş Sistemi'nden** dışarı çıkmış ve bu arada askeri ataşelik görevi**yle Sosyalist Dünyalar Birliği**'nde de bulunmuştu. Galaktik dillerin üçünü anadili gibi konuşabiliyordu. **Alb. Mervin** ile **Dr. Zeller**'i askeri protokole uygun bir biçimde ama dostça karşıladı:

— **BMC'nin** devamı için uçuşa ve ölüme hazırım!

Dr Zeller, bu çok bilmiş ve şımarık heriften her zaman nefret etmişti. **Mervin**, bu nefretin kaynağını hiç bir zaman öğrenememişti.

Alb. Mervin, Kapt. Terence'in, uzayın dört bir bucağında dolaşırken, kozmik ışınlarla yanarak, pişmiş olan çehresindeki derin çizgilere baktı.

— Güverteye sor bakalım; **Bçvş. Dimitriyeva** gelmiş mi?

Kapt. Terence'in emir subayı, vizifonla gemi nöbetçi subayını arayarak **Dima**'nın güvertede olduğunu öğrendi. **Alb. Mervin** eliyle hareket işareti yaptı. **Kapt. Terence**, şaşkınlıkla **Alb. Mervin**'e bakakaldı. Gidilecek yer belirtilmemişti. **Dr. Zeller** atıldı.

— Sen gazla, biz sana yolda koordinatları veririz.

Kapt. Terence omuz silkti. Hiç böyle bir şey duymamıştı. Onlar hedefin koordinatlarını verene kadar **Zefir** boşlukta birkaç yüz bin km'yi aşmış olurdu. **Zefir**'in elektronik uyarı sinyalleri duyulmaya başladı. Platformdaki teknisyenler bir anda ortadan yokolarak geminin yaratacağı anti-manyetik alanın dışına çıktılar. **İstasyon Kontrol Dairesi**'ne yapılan yayın, geminin dahili vizifonlarından veriliyordu:

— On üçüncü çıkış pasajını açın. Komutanlık gemisi **Zefir**. Özel acele görev. On üçüncü çıkış pasajını açın. Komutanlık gemisi **Zefir**. Özel, acele görev.

Otomatik kaportaların kapanırken çıkardığı tıslamalar duyuldu. Devsel istasyonun bir duvarı, **Zefir**'in rahatça geçebileceği kadar yana kayarak açıldı. Dışarda, lacivert karanlığın ortasında yıldız salkımları elmas parçaları gibi ışıldıyorlardı. Komutanlık gemisi **Zefir**, 50 Km/sn'lik bir hızla boşluğa fırladı. Yıldızlar bir an ekranda biçimlerini yitirip parlak birer çizgi haline geldiler. **Kapt. Terence**, biraz da alaylı bir tavırla sürvitese geçip geçmeyeceklerini sordu. Bu, artık koordinatların belirtilmesi gerektiği anlamına da geliyordu. **Komutan Mervin**'in yerine **Dr. Zeller** karşılık verdi:

— Sürvites istikamet: **Orion Nebulası!**

Kapt. Terence ile **Alb. Mervin**'in ağızları bir karış açık kalmıştı. **Dr. Zeller**, sözcüklerin üstüne basarak tekrarladı:

— Evet **Kapt. Terence** yanlış duymadınız. İstikamet **Orion Nebulası**...

Sonra da **Komutan Mervin**'e döndü:

— Öyle değil mi albayım?

Mervin'in şaşkınlığı henüz geçmiş değildi. Elinde olmaksızın kekeledi:

— E... E... Evet,... **Orion Nebulası**...

Kapt. Terence, başını sallaya sallaya komuta tablosuna doğru uzaklaşırken, **Mervin** dayanamayıp sordu:

— Yahu insanların yaşamadığı o vahşi bölgede ne işimiz var, kozmik düzen aşkına? Şeytanın bile bacağını atmadan önce uzun uzun düşüneceği o lanatlenmiş yerlerde? Orası Galaksi Tarihinde bir zamanlar ticaret gemilerini talan eden korsanların saklandıkları iblisin ini değil mi?

— Orda bizi; daha gerçeği seni büyük sürprizler bekliyor **Alb. Mervin**... Şimdi gidip bu kadar gürültü patırtıdan sonra birer kadeh birşeyler içelim ve daha sonra da kamaralarımıza uzanıp, deliksiz birer uyku çekelim. Yolumuz uzun ve sen bugün çok yoruldun.

Mervin, gerçekten de çok yorgundu. Bıraksalar yüz yıllık bir hibernasyon uykusuna yatabilirdi.

III. Bölüm

KAPTAN RENWELL

BAŞLANGICI ve sonu olmayan sınırsız uzayda, **Orion Nebulası** vahşi bir hayvanın böğründe açılmış kara bir yara gibi asılı duruyordu. Tabii, gerçekte asılı durmuyor uzay-zamanın izafi boyutları içinde öyle görünüyordu. Aslında her madde ve enerji kümesi gibi o da zaman boyutları içinde deviniyordu. Milyarlarca yıldan beri sınırsız bir değişim başkalaşım ve oluşum sürüp gitmekteydi. Ve daha milyarlarca yıl da bu böyle sürecekti. Nebula'da madde ve enerjinin kimyasal ve fiziksel bütün biçimlerini gözlemek olasıydı. Serbest hidrojen atomları ve zehirli gaz grupları çılgın gibi boşluğun karanlıklarına dalıyorlar ama ana kütleyi meydana getiren ve çapı birkaç milyar kilometreyi bulan merkezden ayrılmıyorlardı. Bu zehirli gazlar ve fiziko-şimik oluşumlar arasında en iri gezegenlerden çeşitli boyutlardaki asteroidlere değin bir yığın gök cismi, gözle saptanamayacak bir mantık sistemine göre deviniyor, genişliyor, büzülüyorlardı. Gezegenlerin yörüngeleri içiçe geçiyor kimi yerlerde tehlikeli teğetler çizdikten sonra birbirlerinden adamakıllı uzaklaşıyorlardı. Nebula'da içiçe geçmiş sayısız gezegen sistemleri vardı. Herbirinin de merkezinde doğal olarak birer güneş bulunmaktaydı. Ama bu güneşlerin birçoğu sönmüş ve canlılığını yitirmiş, bir bölümü ise henüz çok sıcak yoğunlaşmamış gaz küt-

lelerinden meydana gelmişti. Nova dönemlerini yaşayan yıldız sayısı azdı. Bunlar genellikle sistemlerden uzakta ve nebulanın merkezine yakın yerlerdeydiler.

Çok uzaklardan geçen bir yıldızgemisinin gözlem araçlarından bakan biri, nebulayı donmuş, devinmiyor görebilirdi.

Uygarlığın hızlı ilerlemeleri, bilim ve teknolojinin şaşılacak buluşları, insanların büyük bir bölümünden titiz bir kıskançlıkla saklanmıştı. Ne toplumsal ne de bilimsel olayları, doğru ve gerçek bir biçimde değerlendirmeye ve anlamaya olanak yoktu. Bütün kitaplar, sinema ve **TVF** filmleri, genel video-skrin yayımları ve **mass-media**'lar **BMC**'nin açık ve gizli bir biçimde sürdürmekte olduğu korkunç bir sansürün denetimi altındaydı. Bu sansür yüzyıllar boyu, bulabildiği, saptayabildiği bütün tarihsel ve bilimsel belgeleri gözden geçirmiş, amacına uygun olanları bir kenara ayırmış, amacına uygun olmayanları da ya değiştirmiş ya da yok etmişti. Yokolmaktan kurtulan eski belge ve arkeolojik kalıntılar devlet arşivlerinde saklanıyor ve hiçbir bilim adamına gösterilmiyordu. Bunların sayısı bir hayli azalmıştı. Müzeler, kitaplıklar, laboratuvarlar sahte sanat ve bilim yapıtlarıyla doldurulmuşlardı. Fabrika atölye ve laboratuvarlarda. araştırma, geliştirme merkezlerinde özellikle hep "amaca uygun" çalışma yöntemleri kullanılıyordu. **BMC**'nin dar kafalı, yobaz filozof ve yöneticileri, tarihi ve dolayısıyla insan toplumlarını denetim altına aldıkları sanısındaydılar.

Ne var ki, nebulanın gizli ve karanlık bir köşesinde, bilinmeyen bir dünyada birkaç bin kişilik bir bilgin topluluğu, insanlığın kurtuluşunu hazırlıyordu. Milyarlarca ve milyarlarca insanın yaşadığı **Güneş Sistemi** ve yakın sistemlerde gerçeği bilenlerin sayısı birkaç bini geçmiyordu. Bu birkaç bin araştırmacının bilgileri ise son derece eksik ve yetersizdi. Ama büyük aldatmacanın farkına varılmış; kuşkucu, araştırıcı ve yapıcı insan bilinci yaratıcı çalışmalarına başlamıştı.

Orion Nebulası'nın insan gözünden uzak kalmış, eldeğmemiş bir köşesine A sınıfı bir ağır kruvazör yüreklice yaklaşmaktaydı. Eğer o sıralarda, oradan geçmekte olan bir yıldızgemisinin personeli; nebulanın, bir canavarın karanlık ağzına benzeyen girişine yaklaşan kruvazörü görseydi, kesinlikle kaptanının çıldırmış olduğuna hükmederdi.

Ama görünürlerde böyle bir yıldızgemisi yoktu. Çünkü ne Nebula'nın çevresine ne de bu bölgeye aklı başında hiçbir yıldızgemisinin kaptanı sokulamazdı.

Bu yüzden kruvazörün personeli dışında hiç kimse bu şaşırtıcı, bu çılgınca girişimi görme olanağını bulamadı.

Nebula'nın bu bölgesi, seyrek olmakla birlikte irili ufaklı serseri göktaşları, kozmik tozlar ve zehirli gazlarla doluydu. Adı bordasında yazılı olmayan *Aurora* kruvazörünün kaptanı **Ben Renwell**, kaptan köprüsündeki plastik parmaklıklara yaslanmış, kısık gözlerle ekranda danseden ve bir fındık, bir ceviz boyutundan koca bir dağ parçası boyutuna değin değişen meteoritleri seyrediyor ve piposundan keyifli, kalın dumanlar tüttürüyordu. *Aurora* Nebula'nın girişine yaklaştıkça bütün subaylar ve uçuş teknisyenleri kaçamak bakışlarla **Kaptan Renwell**'i süzüyorlar. bir an önce bilgisayarın başına geçerek geminin yönetimini ele almasını diliyorlardı. *Aurora*'yı bu cehennemden, bu uzay fırtınasının içinden geçirip, dört boyutlu uzay-zaman haritalarında yeralmıyan gizli *Serepin* gezegenine bu gemide yalnız **Kaptan Renwell** götürebilirdi. O da, tersine hiç acele etmiyor, adamlarının bütün güven duygularına karşılık, kaçamak bakışlarla kendini süzmelerine aldırış etmeksizin piposuyla ilgileniyor ve düşünüyordu.

Bütün uygarlık, yani Samanyolu Galaksisi uygarlığı -küçük bir bölümünün dışında- sahte bir uygarlıktı. Kendisi bu sahte uygarlık içinde doğup büyümüş bu utanmasız yanılsamanın içinde **Yüksek Uçuş Okulu**'nu bitirmiş ve **BMC**'nin 212 numaralı savaş filosunda filo komutanlığı yapmıştı. Fakat günün birinde bu

sahte uygarlığı yıkmak, değiştirilmiş olan tarihe gereken saygı ve onuru kazandırmak ve gerçekten özgür bir ***Dünyalar Birliği*** kurmak isteyen savaşçı ve bilginlerle tanışmıştı. Ama ilişkileri ilerleyemeden gizli servisin verdiği bir raporla **Öİ** tarafından sorguya çekilmiş ve görevinden uzaklaştırılarak uzak dünyalardan birine sürgün edilmişti. Uzun yıllar bir plastik fabrikasında, bayıltıcı, dayanılmaz ergimiş plastik hammaddesinin saçtığı kokular arasında çalışmak zorunda kalmıştı. Çalışma koşulları çok ağırdı ve değil özgür bir insan için, bir tutuklu için bile utandırıcıydı. Normal bir tutuklu değil, bir savaş tutsağı muamelesi görmüştü. Uzun yıllar bu çalışma kampında çile doldurmuş, günün birinde kendisi gibi olan ve bir suistimale adı karışmış olan bir arkadaşıyla birlikte kaçarak Nebula'daki uzay gerillasına; Resmi adıyla: **Galaksi, Kuruluş Ordusu**'na katılmayı başarmışlardı. Kendisine gerillada çok önemli görevler verilmiş, suistimal ve ihtilas konularında çok duyarlı davranan gerilla mahkemeleri arkadaşının uzay uçuşunu yasaklayarak onu Serepin'de, gezegen yüzeyinde görevlendirmişti. Büyük yıldız demetlerini elinde tutan *Sosyalist Dünyalar Birliği,* **BMC** ve öbür galaksi devletleriyle *barış içinde bir arada yaşama* ilkesini kendi varlığı açısından gerekli gördüğünden, bütün galaksi tarihinde son dört yüzyıldır hiç bir ulusal kurtuluş hareketi görülmemiş, uzak dünyalardaki küçük çaplı bir iki başkaldırma hareketi kanlı ve sert bir biçimde bastırılarak, olay galaksi halklarından saklanmıştı. Yıldız insanları aldatılıp sömürülmeye devam ediliyordu. **SDB**'nin son derece çıkarcı bir davranış içinde olduğunu gören bilimadamları bu duruma çok üzülüyorlardı. Kendi iç sorunlarını, toplumsal, kültürel ve teknik açıdan büyük ölçüde çözümlemiş ve yaşantı olarak yüksek standartlara varmayı başarmışlardı. Şimdi uygarlıklarının tadını çıkarıyor ve ezilen, sömürülen öbür galaksi halklarına karşı büyük bir umursamazlık içinde görünüyorlardı.

Kaptan Renwell, Yüksek Uçuş Okulu'nu bitirdikten sonra çeşitli savaş uygulamalarına katılmış ve başarılarından dolayı

defalarca armağanlar almıştı. Bu armağanlar, şimdi gemideki kompartmanında, plastik bir kutunun içinde ilgisizliğe terkedilmişti. **Renwell** yeteneklerinin farkında olan ve bunları doğru bir biçimde değerlendirmeyi bilen bir adamdı. Ama **Serepin**'dekileri tanıyınca kendi kendine gülmüş ve; "Sahte uygarlığın sahte savaşçısı" demişti kendisi için. Oysa şimdi yüreği rahattı. **Dünya** ve **Güneş Sistemi**'ndeki öbür gezegen halklarının özgürlüğü, bilim ve kültürün verimlerinden yararlanarak serbestçe gelişimi için on yıla yakın bir zamandan beri eylem içindeydi. Birçok uzay savaşçısı ve kaptan yetiştirmişti. Öğrencileri onu her gördüklerinde saygıyla karşılıyor ve seçkin kişiliği yüzünden ünü gittikçe artıyordu. **Renwell** aslında sade bir adamdı. Küçük hırs ve arzuların dışında, küçük kavgaların ötesindeydi. İşini iyi biliyor ve iyi yapıyordu. Sağduyusuna güveni vardı. Dürüstlüğü ve mertliği gizli üslerindeki bütün personelin ağzında bir övgü aracıydı. **Renwell** uzun yıllar "Bu evren değişmeli, bütün insanlar ekonomik ve kültürel bakımdan eşit ve özgür olmalı..." diye düşünmüştü. **Mars**'taki **Galaksi Koleji**'nde, **Uzay Uçuş Okulu**'nda, akademi ve enstitülerde öğrencilere düşünmekten çok, önceden sınırlanmış ve planlanmış uygulamalar öğretilirdi. Meslek dışında herhangi bir alanda bilgi edinmeyi güçleştiren bu yöntem yüzünden birçok yetenekli öğrenci, yeteneklerini geliştirme olanağını bulamadan görkemli **BMC İmparatorluğu**'nun basit bir çarkı, bir vidası durumuna düşerlerdi. **Mars** aristokrasisi yani **Plerler** için ayrı ve özel okullar kurulmuştu. Ve bu okullarda bilimsel eğitim ve öğretim bambaşka yöntemlerle uygulanıyordu. Ne var ki bu okullara girebilmek için hem **Marslı**, hem de **Pler** olmak gerekirdi. Oligarşiyi sürdürmenin tek yolu bu okullardan geçmekteydi. **Shakespeare**'i, **Aristoteles**'i, **Marx**'ı ve **Engels**'i okumak ve tanımak **Da Vinci** ustanın varlığından haberli olmak, sadece bu okullarda okuyan **Marslılar**'a, yine kendi ırkları tarafından tanınmış ayrıcalıktı. Evrenin yarısından fazlası, bırakın bu adları, bu adların üyesi olduğu kültü-

rü ve uygarlığı bile bilmezlerdi. Galakside yaşamakta olan milyarlarca ve milyarlarca insan Antik Yunan Kültürü'nden, kapitalist Dünya Uygarlığı'ndan habersiz olarak yetiştirilmişlerdi. Gezegenlerarası uçuşu hangi uygarlığın gerçekleştirdiği belirsizdi. Her uygarlık galakside ayrı ayrı bu mirasa sahip çıkıyor ve arslan payını kendine ayırıyordu. Yakın geçmişin kültür ve uygarlıkları büyük halk kütlelerince bilinmiyordu. Halklar sürekli aldatılıyor; denetimden geçmiş, ayıklanmış amaca göre yeniden düzenlenmiş sahte bir kültür ve tarihle yetiştiriliyorlardı. Hiç kimse bu büyük tahrifatın farkında değildi. Devlet ve akademi kitaplıklarında gezegenlerarası uçuş çağından önceki eski dünya tarihiyle ilgili tek kare mikrofilm bulunmuyor, müzeler, sanat galerileri sahte uygarlığın ürünleriyle dolup taşıyordu. Dizgi, baskı ve ofset tekniğiyle basılmış ve çoğaltılmış kitaplar ortadan kalkalı birkaç yüzyılı buluyordu. Yine de tek tük geniş çaplı arama ve yoketmelerden her nasılsa kurtulmuş, eski ve iyice yıpranmış kitaplar mikrofilm tekniğiyle yapılmış çevirileriyle birlikte elden ele dolaşıyordu. Bu kitaplar büyük bir gizlilik içinde okunuyor ve titizlikle **Mars** polisinin, **Öİ**'nin gözünden saklanıyordu. **Renwell** çok yıllar önce bu kitapların en eskilerinden birini görmek ve çevirisini de okumak fırsatını bulmuştu. Kitap eski dünya dillerinden Rusça'yla yazılmıştı ve ***İlya Ehrenburg*** imzasını taşıyordu. Uzun bir romandı bu. Yazar çok eski ve büyük bir savaşı anlatıyor, şaşılacak bir gerçekçilikle çağını ve olayları betimliyordu. Romanın üstündeki tarih 2015'ti. **Renwell** bu tarihin halen kullanmakta olan tarihle bir ilgisi olup olmadığında bilmiyordu. Bu konuda uzun uzun düşünmüştü. Mantıken bu tarih, şimdi kullanılmakta oldukları tarihin başlangıcı gibi geliyordu ona... Eğer düşündüğü doğruysa, evrensel yanılsama pek öyle yaşlı değildi. Tarih herhalde aşağı yukarı beş yüz yıl önce değiştirilmeye başlanmıştı. **Renwell** bu kitabı defalarca ve zevkle okumuştu. Romancı o zamanki insan ve toplum gerçeğini büyük bir doğrulukla yansıtıyordu. **Renwell** bu kitabı

ve ekteki çevirisini geçmiş günlerin, saklanan ve unutturulmak istenen geçmiş yüzyılların parlak bir anısı ve belgesi olarak saklamıştı.

— **Kaptan Renwell**!

Renwell, bu romanda anlatılanları şimdi yeniden anımsıyordu. Kitap halen çevirisiyle birlikte **Talha**'daki **Yüksek Bilimler Akademisi**'nde uzmanlarca inceleniyordu. Adının çağrıldığını duymadı. Teknisyen astsubaylardan biri uyarmak zorunda kaldı:

— Komutanım, geminin yönetimi sizi bekliyor...

"Kaptan Renwell" diyen, geminin genç ikinci kaptanıydı. Uzunca boylu, atletik vücutlu, parlak, gür siyah saçlı, gözleri kor gibi yanan bir yüzbaşıydı. Saçlarını bir aslan yelesi gibi uzatmış ve kulaklarını dışarda bırakacak biçimde arkaya taramıştı. Deneyi az ama yetenekliydi. **Renwell** ona güvenirdi. Düşüncelerinden güçlükle ayrılabildi.

— Ne? Ha, yüzbaşım hazırım ben...

Bütün dalgınlığı dağılmış, mavi gözlerindeki derin anlam uçup gitmiş, yerine kartal keskini, bir çift göz gelip oturmuştu. Şimdi, kısa kesilmiş kır saçları ve güzel, kemerli burnuyla bir kartala benziyordu. Vahşi, sahte uygarlıktan öç almaya yeminli, merhametsiz bir kartala...

Geminin kontrolü çok özel bir biçimde yapılmış olan bilgasayardaydı. Bütün subaylar ve uçuş teknisyenleri işlerini bırakmışlar, bu yaşlı kartala bakıyorlardı. **Renwell** ağır ve ölçülü adımlarla, hiçbir telaş belirtisi göstermeksizin bulunduğu yerden kontrol panosunun önüne geldi. Büyük ve rahat koltuğuna gömüldü. Bu koltuk öbür koltuklardan farklı olarak sahibini büyük G güçlerine karşı koruyacak bir biçimde yapılmıştı. Hava yastıklı ve güvenlik kemeri olan bir koltuktu. Bütün personel gemide hiç kimsenin yapamadığı işi yapacak olan bu adama gözlerini dikmişti. Ortalıkta geminin antimanyetik jeneratörlerinden fışkı-

ran ve devsel bir yüreğin atışlarına benzeyen sesten başka bir ses kalmamıştı. **Renwell** bir düğmeye basmış ve bilgisayarın vızıltısını durdurmuştu. Gemi şimdi insan iradesine, insan parmaklarının ve zekâsının maharetine terkedilmişti. **Renwell**, bir sinemanın panoramik perdesine benzeyen dört boyutlu geniş gözlem ekranını gözden geçirdi. Dış dünya ile olan bağıntısı kesilmiş gibiydi. Hiçbir şey duymuyor, gözlem ekranında karmakarışık biçimde birbirlerine giren göktaşlarından ve yıldız tozlarından gözlerini ayırmıyordu. **Renwell'in** bakışları birden donuklaştı. Bir tür transa geçmiş gibiydi. Şimdi artık onunla konuşmak olası değildi. O şimdi kendisini ruhsuz makineler ve elektronik aygıtlarla konuşmaya hazırlıyordu. Gözlem ekranının hemen altında, **Renwell'in** koltuğunun önünde bir orgun tuşlarını anımsatan tek parça bir aygıt yer alıyordu. Bu aygıtın bir bölümünü uçuş bilgisayarı meydana getiriyordu. Ama şimdi uçuş bilgisayarı etkin bir rol oynamaktan çıkmış, sadece kaptanın danışmanı durumuna girmişti. Etkin olan kaptanın kendisiydi. **Renwell'in** parmakları, coşkulu bir müzik parçasını çalar gibi tuşların üstünde gezinmeye başladı. Çoktan öğrenilmiş ve artık refleksif olmuş hareketlerdi bunlar. Keskin gözleri ekrandan bir an olsun ayrılmıyor, parmakları seri ve ritmik bir biçimde kıpırdıyordu. **Yzb. Boran** ve kaptan köprüsündekiler bu durumu daha önce defalarca görmüş olmalarına rağmen bakışlarını ekrandan ve **Kaptan Renwell'den** ayıramıyorlardı. Birden **Renwell'in** gür kaşları öfkeli bir biçimde çatıldı. Parmaklarının ahenkli hareketinde belli belirsiz bir duraksama oldu. Bu duraksamayı uçuş eğitimi almış olan **Yzb. Boran'la** uçuş subayı **Bnb. Karan'dan** başka kimse farkedemedi. İkinci kaptan, uçuş subayı, radarcı ve diğer teknisyenler buz kesildiler. Geminin jeneratör sesine şimdi alışık olmadıkları, yabancı bir ses daha katılmıştı. Sanki bir greyder tonlarca çok ince kumu geminin gövdesi üstüne döküyordu. Hışır hışır, bir ses... Korkulu bir fısıltı gibi... **Renwell'in** önündeki panoda iki kırmızı ışık birden yandı. Bilgisayar tavsiyede bulunmuyor: "Kendi

insiyatifini kullan..." raporu veriyordu. Geminin alarm zilleri uzun ve ısrarlı bir biçimde çalmaya başladı. **Kaptan Renwell** ve **Boran**'ın dışındaki bütün personelde büyük bir telaş başladı. Herkes duvarlardaki cankurtaran bölmelerinden dış uzay elbiselerini çıkarıyor ve aceleyle giymeye çalışıyordu.

— **Boran**... meteorit bulutuna girdik. Bence büyük bir tehlike yok... Sıyrılırız bu badireden. Personele söyle telaş etmesinler...

Boran "Telaş etmek mi? Cehenneme üç adım kaldı hoca" diye düşündü. Dahili vizifonun mikrotelefonunu eline alarak emri tekrarladı. Bütün personelde bir duraksama oldu. Bakışlar **Kaptan Renwell**'e çevrildi. **Kaptan Renwell**, küçük bir lövyeyi çekti, iki küçük mavi tuşa dokundu. Geminin devsel gövdesi belli belirsiz yön değiştirdi ve sinir bozucu fısıltı ansızın durdu. **Karan**'la geminin istihbarat subayı **Bn. Zetkin** başlarını sallayarak derin bir nefes aldılar. **Renwell**'in geniş alnında biriken ter damlaları herkesinkinden fazlaydı. Gözlem ekranında meteor ve toz bulutları kaybolmuştu. Yerine bir golf topu büyüklüğünde, koyu mavi bir gezegen belirmişti. **Renwell** geminin yönetimini otomatik pilota aktardı. Ortalığı uçuş bilgisayarının güven veren vızıltısı doldurdu.

— *Aurora* personeli, dikkat: **Kaptan Boran** konuşuyor. İki saate kadar üssümüz **Talha**'ya normal iniş yapılacak. Normal iniş.Yörüngede beklenmeyecek. Bölümler gerekli hazırlıkları tamamlasınlar.

Boran, Kaptan Renwell'e döndü:

— Nefis bir manevraydı, hocam...

Renwell hafifçe gülümsedi. Çok yorulmuş olduğu yüz çizgilerinden okunuyordu. Elini dostça **Boran**'ın omuzuna attı. Tekrar gülümsedi ve yine ağır, ölçülü adımlarla kaptan köprüsünden çıkarak dinlenmek üzere kamarasına çekildi.

Talha üssünün 2 no'lu dokunda belli bir telaş göze çarpmaktaydı. *Aurora*'nın görevden döndüğü haberi daha Nebula-

'ya girmeden önce devriye gemilerinin radarları yardımıyla anlaşılmıştı. Ayrıca geminin iletişim subayı, üsle gerekli ilişkiyi kurmuş ve kısa raporunu da vermişti. Alan kontrol odasında görevli bütün teknisyen ve subaylar gözlerini duvardaki büyük kronometreye dikmişler, hazır bekliyorlardı. Sarışın, genç bir subay gözlerini radardan kaldırarak heyecanlı bir sesle:

— Tamam, şimdi! dedi.

Bütün gözler kontrol kulesinin geniş pencerelerinden gökyüzüne dikildi. Tam tepelerinde siyah bir nokta belirdi ve saniyenin kesri kadar bir zamanda büyüyüp irileşerek, geniş beton zemine bir kuş yumuşaklığıyla kondu. Geminin iri siyah gövdesinden küçük bir kaporta açıldı ve en önde **Kaptan Renwell** olduğu halde personel inmeye başladı. Gelenekti bu. Görev başarılmışsa gemiden önce kaptan inerdi. Bir şansızlık olmuşsa, kaptan gemiyi son tayfadan sonra terkederdi. **Renwell** ve öbür subayların yüzünde yorgunluktan başka bir şey okunmuyordu. Buna rağmen gülümsemeye çalışıyorlardı.

Alanın kenarında geniş bir diyamanyetik taksi duruyordu. **Kapısına Kurtuluş Ordusu**'nun arması işlenmiş, çevresi altın renkli bir çelenkle çevrilmişti. **Renwell** alan personelinin saygıyla baktığı bu taksiyi tanıdı. Başdanışman ve **Devlet Bakanı Edmund Korla**'nın taksisiydi bu. Dikkatle bakınca, bakanın yanında oturmakta olan karısı **Dr. İrma**'yı da gördü. **Edmund Korla**, altmış beş yaşlarında gür, kır saçlı, yüzü kırışıklarla dolu bir bilgindi. **Renwell** onun hep olduğundan daha da yaşlı göstermesine şaşardı. **Korla**, altmış beş yaşındaydı ama en az seksen gösteriyordu. Uzun etüdler ve çalışma dönemleri, bilgini zamanından önce olgunlaştırmış, ihtiyarlatmıştı. **Korla** da **Renwell**'in yaşlanmakta olduğunu düşündü. Her sefer dönüşü, onu daha yorgun, daha da yıpranmış olarak görüyordu. **Korla, Renwell**'in yüzündeki zoraki gülümsemeye baktı. "Aynı zoraki gülüş; oğlu, o korkunç kazada canverdiği zaman da gelip yüzüne oturmuştu..." **Renwell** taksiye yaklaşırken alan personelinden

iki subayla selamlaştı ve ayaküstü bir iki söz konuştu. Taksiden inmiş olan **Bakan Edmund Korla** ve karısı **Dr. İrma, Renwell**'e doğru yürüdü. Her ikisini de yumruğunu yüreğinin üstüne sertçe vurarak selamladı. Sonra karısını öptü ve **Korla**'ya dönerek önemli bir durum olup olmadığını sordu.

— Geçmiş olsun **Renwell**, görev dönüşü seni rahatsız etmek istemezdim ama şef hemen seni görmek istiyor... İstihbarat subayını da yanımıza almalıyız.

Renwell arkasında duran **Aurora** tayfalarından birine **Bn. Zetkin**'i bularak çağırmasını söyledi. Her üçü de taksiye girerek **Zetkin**'in gelmesini beklediler.

— Ne oluyor? Olağanüstü bir durum mu var?

Korla arabanın soğutma dolabından üç plastik paket içki çıkararak ikisini **Renwell**'le **İrma**'ya uzattı. Sonuncusunu kendine açtı.

— Hem önemli, hem değil... Yuvarlak bir laf oldu değil mi? Sanırım Vendra seni dünyadaki plastik fabrikalarından birinde yakalanan ve gerillacılıkla suçlanan bir köy başkanıyla ilgili olarak çağırıyor.

Edmund Korla'nın tasarlanan ya da olan biten bir işten habersiz olması inanılacak şey değildi ama...

— Köy başkanı mı?

— Evet, köy başkanı... **Mars Gizli İstihbarat Servisi** adamın kimliğini tesbit etmiş. Bizimle henüz temastaydı. Onunla konuşan adamımız zeki ve çok bilgili biri olduğunu söylüyordu.

Dr. İrma, kızıl ama bol kırların süslediği uzun saçlı başını geriye atarak konuşmaya katıldı:

— **Kızılpençe** boş durmuyor tabii.

— **Kızılpençe** işini bilir. İstihbarat ve operasyonda bütün galakside onunla boy ölçüşebilecek başka bir örgüt yoktur.

Renwell sordu:

— Şimdi nerde?

— **Mars** polisinin elinde tabii...

Kısa bir sessizlik oldu. **Renwell** ellerini dizinin üstünde birleştirerek konuşmasını sürdürdü:

— **Kızılpençe**'nin böyle bir adamı **Mars** polisinin elinde bırakacağını sanmak saflık olur.

Bakan Edmund Korla bu işle neden kendisi ilgileniyor ve bu konuda bilgisi yokmuş gibi davranıyordu. Acaba?

— **Edmund**, yoksa bu adamı istiyor muyuz?

— İyi kestirdin hoca... Şef bu adamı istiyor. Bunu da ancak sen yapabilirsin.

— Ben mi, nasıl? Ben bir uzay adamıyım ve hırsız polis hikâyelerinden hiç anlamam... Sonra neden ben de, bizim istihbarat şubesinden bir başkası değil?

— **Renwell**, seninle eski dostuz, beni istemediğim konularda sıkıştırma. Sana politik yalanlar söylememi istemezsin değil mi?

— Peki ama neden bu kadar önemli bu adam? Biliyorsun; **Zaarga**'ya gitmek, **Kızılpençe**'nin karargâhını basıp adam kaçırmak, bu kepaze nebulaya gemi indirmekten çok daha zor.

Yaşlı bilgin hayretle kaşlarını kaldırdı:

— **Kızılpençe**'yi basacağımızı da nerden çıkarıyorsun?

— Başka yol yok... **Kızılpençe**'nin elinden bir adam ancak bu yolla alınabilir. *Üç yol kuralını* bilirsin: Şans, para ve kaba güç... İlk ikisi **Kızılpençe**'ye işlemez. Geriye zor oyunu kalıyor.

Dr. İrma Renwell, yeni gelen subaya baktı. Bu sarışın ve genç bir binbaşıydı. Sol kolunda kocasının kaptanı bulunduğu geminin armasını taşıyordu. **İstihbarat Subayı Zetkin**, arabada **Edmund Korla**'yı görünce sert ve saygılı bir selam çaktı:

— Atla arabaya, dedi Renwell, şefe gidiyoruz.

Genç subay heyecanlanmıştı. Arabanın boş olan ön tarafına geçerek oturdu. **Renwell, Korla**'ya döndü:

— Evet neden önemli bu köylü bizce?

— Anladığım kadarıyla tarihin anahtarı onc çok şey biliyor bu köylü; bize gönderdiği kasette çok ilginç şler anlatıyordu.

— Ne gibi mesala?

— Şaşırtıcı şeyler... Şimdiye değin hiç dünmemiştim. İlk uzay yolculuğunu **Dünyalılar**'ın gerçekleştiiğini, tarihin çok eski çağlarında, henüz yıldızlararası gezi ası değilken, homo sapiens ırkının tutarlı, dengeli bir toplumi düzen kurmuş olduğunu, atomik güçten yararlanarak antimnyetik alânlar kuran jeneratörlerin çok eski çağlarda yine Dıyalılar tarafından bulunmuş olduğunu falan filan... Anlaşılaou Dünyalı'nın elinde şimdiye değin bizim bilginlerin görmüği belge ve kitaplar var.

— Size gönderdiği kitabı kendi mi yazmış?

— Evet kitabın adı "Sahte Uygarlık"... Güz bir de giriş hazırlamış. Bu girişte konunun genel bir sergilemini yapıp tamamen belgelere dayanarak bileşimlere varacağı açıklıyor; halen akademide en çok tartışılan konu bu kitaptileri sürülen yorum ve görüşler. Bizim bilimadamlarımızın büyt bir bölümü kitapta ileri sürülen düşünce ve tezleri hemen hern kabullenmiş durumda... Vendra bu kitap için son yüzyılın ɛdikkate değer bilim eserlerinden biri diyor. Ben de aynı kanıyım, doğrusunu istersen.

— Hmm, okumak isterdim.

— Şimdilik buna olanak yok. Kitap tek kopıydı. Bizim lobarotuvarlarda birkaç kopyası çıkarıldı ve uzmanra dağıtıldı.

— Gerçekten çok... çok ilginç, demek ki **Mahlar**...

— Evet, **Marslılar** hiç hakları olmadığı haldgelip **Dünya Uygarlığı**'nın üstüne konmuşlar. Köy Başkanı unun böyle olduğunu kanıtlayacak belgelere sahip olduğunula ekliyor, açıklama ve yorumlarına...

Dr. İrma Renwell, belirgin bir şaşkınlıkla ihtar bilginin yüzüne bakıyordu.

— Uzay uçuşunu Galaksi tarihinde ilk kez **Dünyalılar** başarmış ha?

Kocasına döndü:

— ... fakat ben, bu korkunç bir aldatmaca... Bütün galaksi bu başarının onurunu **Marslılar**'a veriyor...

Korla konuşmasını sürdürdü:

— Daha şaşırtıcı savları da var... Bu savlar akademi ve yüksek bilimler kurulunca inceleniyor. Şef bu adamın çok önemli olduğu kanısında. Mutlaka ele geçirmeliyiz.

Renwell anlatılanların heyecanına kaptırmıştı kendini. Umutsuzlukla sordu:

— Nasıl?

— Bu kez işinizi çok kolaylaştıracak gizli bir armağanımız olacak sizlere.

— Ne armağanı?

— Orası sır... Daha gerçeği bugüne değin bir sırdı. Şimdi artık sürpriz olacak sizler için, gizli ve müthiş bir silah!

Renwell, gerilla hükümetinin bazı alanlarda büyük bir gizlilik içinde çalışmakta olduğunu biliyordu. Yeni ve etkili silahlar da bu gizlilik içinde hazırlanıyor ve geliştiriliyordu. Bu silahın ne olduğunu şiddetle merak etmesine karşın, birkaç gün sabretmeyi, başka bir soru sormayı uygun buldu.

— Şef bu adamın çok değerli olduğu kanısında, peki senin düşüncen nedir?

Edmund Korla ciddi bir sesle karşılık verdi:

— Ben de aynı kanıdayım... Sanırım kitabına bir göz atmak olanağını bulsaydın, sen de bizim gibi düşünürdün.

Yol boyunca bakanla yapılan konuşmaları **Bnb. Zetkin** büyük bir dikkat ve sessizlikle dinlemişti. Diyamanyetik taksi büyük bir kırevinin önünde durdu. Yapı tek katlıydı ve eski tarzda inşa edilmişti. Duvarlar büyük ve kalın plastik levhalarla kaplıydı. **Güneş Sistemini** kurtaracak olan adam, işte bu ev-

de oturuyor ve çalışıyordu. Kır evi bir muhafız kıtası tarafından korunmaktaydı. Öbür bakanlık ve hükümet daireleri büyük bir kent olan Talha'nın merkezinde bulunuyordu. Ama şef böyle kalabalıktan uzak, basit ve eski bir kırevinde yaşamayı istemişti. Evin en modern silah ve araçlarla donatılmış olduğu, dıştan bakılınca belli olmuyordu. Yalnız çatıdaki çok güçlü televizyon antenleri, evin üçyüz metre ötesindeki küçük koruda yer alan dev radarlar bu evin basit bir kırevi olmadığını ortaya koyuyordu.

Vendra'nın kim olduğu, uzayın hangi köşesinden geldiği, öğrenimi, mesleği konularında hiçkimse, hiçbir şey bilmiyordu. Bütün bilinen; çok zeki, çok bilgili, disipline düşkün, sorunları açık seçik tartışmaktan hoşlanan bir adam olduğuydu. Bütün örgüt umudunu bu esrarengiz adama bağlamıştı. Örgüttekilerin bir bölümü onun Dünyalı olduğu kanısındaydılar. Ama bu, dış fiziksel özelliklere bakılarak varılmış bir kanıydı. Oysa uzayın derinliklerinde yeralan öbür dünyalarda da tıpkı dünya insanlarının fiziksel özelliklerini gösteren yaratıklar yaşardı. Şefin pekâla böyle bir "uzak dünyalı" olması mümkündü. Bazı kimseler de şefin samanyolunun ötesinden gelen üstün bir uygarlığın temsilcisi olduğu sanısındaydılar. Gerilla örgütünde onun hakkında gerçeğe uymayan efsanevi birtakım söylentiler dolaşıp duruyordu. Çok iyi bir kaptan olduğu söyleniyordu. Uzay gemileriyle zihinsel bağlar kuruyor ve onları sözde maddi olmayan etkenler yardımıyla yönetiyordu. Gerçek adını kimse bilmiyordu. Adı yoktu. Çalışma arkadaşları, yakın dostları ona "şef" derlerdi. Halk ise ona **Mars** dilinde "kurtarıcı" anlamına gelen **Vendra** adını yakıştırmıştı. **Kaptan Renwell** ve iki asistanı; **Devlet Bakanı Edmundu Korla** ve **Dışişleri Bakanı Süleyman Sabir** en yakın arkadaşlarıydılar. **Renwell** bu adama bütün yüreğiyle inanıyordu. Gerilladan kimileri salt **Vendra'nın** mitsel kişiliği yüzünden, sonucundan emin olmadıkları bu büyük serüvene atılmışlardı. **Renwell** bu gibi adamlardan tiksiniyordu.

Ona göre bu bir inanç, bir dünyagörüşü sorunuydu. Ucuz serüvencilikten nefret ediyordu. **Vendra** her hafta yarım saatlik bir söyleşi programında **Talhalılar**'a televizyonda görünüyor ve onlara her defasında galaksinin ve insanlığın yeni kurtuluş olanaklarının bulunduğunu müjdeliyordu. Her hafta belli gün ve saatlerde kadın, erkek, çocuk nefeslerini tutarak televizyonlarının başında toplanıyor ve **Vendra'nın** boğuk, uğultulu sesini duymak istiyorlardı. Bu ses duyan herkese büyük bir huzur ve mutluluk veriyordu. **Vendra** da yeni bulunan her gerçeği kendi ağzıyla bizzat televizyonda halkına açıklamaktan hoşlanıyordu. Konuşmasına "dostlarım" diye başlıyor, iddiasız, ağır, bir politikacı soğukluğuyla değil de bir bilimadamı içtenliğiyle en karmaşık sorunları halka açık seçik anlatmaya çalışıyordu. Özellikle gençler tarafından coşkun bir eğilimle çok tutuluyor ve seviliyor, galaksinin kurtuluşu için bir umut, bir düş kaynağı olmayı sürdürüyordu. **Serepin**'de yaşayanlar, galaksinin öbür halklarından ayrı olarak eğitilmiş ve yetiştirilmiş bir halktı. Galaksinin her köşesinde insanlar sürekli aldatılıp sömürülmelerine karşın **Serepin** adil bir toplum düzeniyle yönetiliyor, bilimin ve kültürün bütün gerçek nimetlerinden yararlandırılıyorlardı. **Serepinliler** evrende döndürülen dolapların azçok farkındaydılar. Bütün galaksinde **Sosyalist Dünyalar Birliği** halklarından başka aldatılmayan ve sömürülmeyen tek halktılar. Eski uzay korsanları tarafından gizli üs olarak kullanılan **Talha**, şimdi kurtarıcıların kenti olmuştu. Kent, akademiler, yüksek okullar, teknoloji enstitüleri, bilimsel araştırma merkezleri, hastaneler, silah ve uzay gemileri yapılan fabrika ve atölyeler, nükleer enerji santralleriyle donatılmıştı. On yıldan beri verimli ve aralıksız bir çalışma içinde, silahlı ayaklanmaya hazırlanıyorlardı. Eski uzay korsanlarının **Serepin**'i üs olarak kullandıkları çağda, **Talha**'ya gelip gitmek nisbeten kolaydı. Nebulanın bu bölümü o zamanlar göktaşları ve kozmik tozlarla kapanmamıştı. Oysa şimdi nebulanın göbeğine yakın fakat gezegenler bakımından seyrek bir yerde,

cılız ışıklı, küçük bir güneşin gezegeni olan **Serepin**'e giden bütün yollar çılgın göktaşları, zehirli gazlar ve kozmik tozlarla kapanmış, geçit vermez olmuştu. **Talhalı** astronomlar bunun periyodik bir uzay değişimi olduğunu bulmuşlar ve geçidin ilerde ne zaman açılacağını da hesap etmişlerdi. Uzayda geniş yörüngeler çizen ve eskiden **Serepin**'e ait olduğu saptanan birkaç asteroid teste tabi tutulmuş ve yaşları bulunmuştu. Asteroidlerin yaşlarından çıkan ve genel evren periyoduna uyan sonuç şuydu; **Serepin**'e giden yol 50 yıl sonra açılacak, bu bölgedeki zehirli gaz ve kozmik tozlar çekip gidecek ve küçük güneş sistemi eski haline dönecekti. O zaman Renwell gibi seçkin uzay kaptanlarına gereksinme kalmayacak her çeşit savaş, yolcu ve ticaret gemisi bu gezegene rahatça ulaşabilecekti. O zamana değin büyük ***Evrensel Devrim*** gününün hazırlıkları yapılacaktı. Önlerinde bol bol zaman vardı ve herkes geceli gündüzlü bu hazırlığın yorucu çalışması içindeydi. Kurtuluşu tam olarak ancak ikinci ya da üçüncü kuşaklar gerçekleştirebileceklerdi. O zamana değin bilimsel ve kültürel araştırmalar, silah ve savaş gemileri yapımı, eğitim, öğretim v.b. gibi işler sürüp gidecekti.

Kaptan Renwell'le **Zetkin** silahlarını kır evinin kapısındaki nöbetçi subayı odasına bıraktılar. Nöbetçi subay onları küçük bir resepsiyon salonuna alarak bir süre bekletti. **Vendra** lüksü, ihtişamı ve gösterişi kesinlikle sevmiyordu. Her şey gereksinmelere göre hesaplanmıştı. **Renwell** daha önce defalarca gördüğü kabul salonunu yeniden gözden geçirdi. Geniş pencerenin önündeki koltuklarda yüksek rütbeli devlet memurları ve generaller oturuyorlar, **Vendra** tarafından kabul edilmeyi bekliyorlardı. Yüzlerinde büyük bir ciddiyet, koltuklarının altında siyah, plastik evrak çantaları vardı. **Renwell** bunlardan bazılarıyla tanışıyordu. Onlarla başını sallayarak selamlaştı. **Vendra** o sırada **Talhalı** bir bilginle yeni tip ve güçlü bir telepatik amplifikatör üstüne tartışıyordu. Vendra'nın odasından çıkan bilginin yüzünde belli bir şaşkınlık ifadesi okunuyordu. **Korla**'yı görünce

onlara doğru ilerledi. Özellikle kaptan **Renwell**'i saygıyla selamladı. Sonra bakana dönerek:

— Şefe tasarımı ayrıntılarıyla anlattım. Beni hayretle bırakan geniş bir psikotronik bilgisi olduğunu gördüm. Projelerimi olumlu karşıladı ve **Yüksek Bilimler Kurulu**'nun tersine kongrede beni destekleyeceğini söyledi.

Renwell tasarının ne olduğunu öğrenmek istediğinde, bilgin bir kahkaha attı:

— Bunu şimdi bütün **Talhalı** gençler biliyor, saklı bir tarafı yok, açıklıyayım, dedi. Bütün galaksiye yayın yapabilecek yeterlikte bir telepatik amplifikatör... Radyo mesajlarını antimadde parçacıklarına yüklemeyi düşünüyorum. Böylelikle zaman ve mekânı aşabileceğim.

Renwell bu tasarıyı daha önce de duymuştu. Ama Yüksek Bilimler Kurulu ve Akademi başkanlarının muhalefeti yüzünden bu düşünce yaygınlaşmak, genişlemek olanağını bulamadan unutulup gitmişti. Demek bu bilgin ısrarlı bir biçimde bu konu üzerinde çalışmakta devam etmiş ve görünüşe göre de **Vendra**'nın güvenini kazanmıştı. **Renwell** "İşte **Vendra**'nın üstün tarafı..." diye düşündü. "Neyin olanaksız, neyin olanaklı olduğunu önceden biliyor. Acaba bu yetenek tamamen zekâya mı yoksa daha önceden kazanılmış bilgilere mi dayanıyor?"

— Bir düşünün **Kaptan Renwell**, dedi bilgin, bütün galaksiye dilediğimiz zaman yayın yapma olanağını elimizde bulunduracağız. Gerçekleri birer birer açıklayıp galaksi halklarının bilinçlenmelerini, evrensel yanılsamayı öğrenmelerini sağlıyacağız. Biliyorsunuz, şimdiye değin böyle bir yayın aracı olmaması yüzünden bilimsel, kültürel ve toplumsal gerçekler yaygınlaşmak, bütün galaksi halkları tarafından öğrenilmek olanağı bulunamamıştı... Az şey mi bu?

— Gerçekleşmesini dilerim, çok önemli bir adım efendim.

Edmund Korla da düşüncesini açıkladı:

— Tarihi bir buluş olacak bu... Size inanıyorum.

— Teşekkür ederim.

İhtiyar bilgin, kır saçlı başını sallaya sallaya uzaklaştı. **Kaptan Renwell** ve bakan gülümsediler. Dalgınlığıyla ünlü bilgin, onlara veda etmeyi unutmuştu.

Emir subayı, şefin onları kabul edeceğini bildirdi. En yakınları bile **Vendra**'nın yanına protokol gerçekleştirilmeden giremezlerdi. Bu gösteriş gereği yapılan bir işlem değil, sadece şefin iş hacminin gerektirdiği bir durumdu. Ne iki asistanı ne de **Renwell** gibi dostları bu işleme içerlemiyorlar, anlayışla karşılıyorlardı. **Renwell** bu çok sevdiği adamın odasına girerken heyecanlanmakta olduğunu sezdi ve buna şaştı. **Vendra**'nın büyüleyici, etkileyici bir kişiliği vardı. Hiç kuşkusuz arkadaşı evrenin en seçkin kişilerinden biriydi. Devresine fotoselül bağlı otomatik kapılar açılırken iki yandaki nöbetçiler ellerini göğüslerine vurup topuk çarparak girenleri selamladılar. Emir subayı kısa protokolü gerçekleştirdi:

— **Edmund Korla**: Başdanışman ve devlet bakanı. **Albay Ben Renwell**, Kaptan pilot ve **Aurora** kruvazörü komutanı.

Başını büyük ve geniş, üstünde bir yığın karmaşık elektronik aygıtlar bulunan masanın ardındaki adama çevirdi:

— **Vendra, Galaksi Kurtuluş Ordusu Başkomutanı.**

Selamı tekrarladı ve topukları üstünde dönerek daireden çıktı. **Vendra** masasının üstünü kaplayan bir yığın evrak ve mikrofilmi bir kenara itti. Yüzünde geniş ve tatlı bir gülümseme vardı. Upuzun ve bembeyaz saçları özenle geriye taranmıştı. Bu saçlar, telepatik iletişimi kolaylaştıran platin bir diyademle süslenmişti. Ama hiç kimse **Vendra**'nın kim ya da kimlerle telepatik iletişim içinde olduğunu bilmiyordu. Kaşlarının uçları geniş alnında iki yöne doğru uzanıyor ve sert kavislerle yukarı doğru yükseliyordu. Bu kaşların altında **Renwell** belki bütün galaksinin en derin ve anlamlı kül rengi gözlerini görüyordu. Artık buruşmaya başlamış ince dudaklarının üstünü gür, kalın ve kırlaşmış bıyıklar süslüyordu. **Vendra** ayağa kalktı. Çok uzun boylu,

dinç bir ihtiyardı. Üstünde kurtuluş ordusunun sade, siyah üniforması vardı. Kapalı ve dik yakalarında çok küçük yakut taşlarla işlenmiş iki kuyruklu kızılyıldız parıldamaktaydı. Genizden gelen, boğuk bir sesle konuşuyordu:

— Hoşgeldin uzay kurdu, başarını kutlarım. Lütfen oturun.

Vendra'nın masasının her iki yanında da birer sekreter subay yer almıştı. **Renwell** adamların suratını hiç beğenmemişti. Belli ki sekreterlikten daha önemli görevlerle de burada bulunmaktaydılar. Bu iki subay, kendi istihbarat örgütlerinin en seçkin iki savaşçısıydı ve görevleri **Vendra**'yı her çeşit tehlikeye karşı korumaktı. Kayıt edici televizyon aygıtlarının kayıt basamakları açıktı. Sekreter subaylar kendi işleriyle ilgili görünüyorlar, **Vendra** kendilerine bir şey söylemedikçe başlarını önlerindeki ekranlardan kaldırmıyorlardı. **Renwell** bu aygıtlardan birinin gerçekten kayıt işlemini gerçekleştirdiğini, öbürünün ise kırevinin ve çevresinin denetlenmesinde kullanıldığını iyi biliyordu. **Vendra** başını subaylara çevirmeden konuştu:

— Görüşmeler bilgisayar belleklerine depo edilsin.

Subaylardan biri çalışmaya başladı. Mikrofilmleri karıştırıyor, tuşlarla, düğmelerle oynuyordu. **Renwell** istihbarat örgütünün **Vendra** için gereğinden çok güvenlik önlemleri almış olduğunu düşündü. **Vendra**'yı saygıyla selamladı ve selam vaziyetinde yere eğildi. Bu tarz selamı bütün galakside yalnız bir tek adama, **Vendra**'ya verebilirdi. Çalışma odasındaki geniş, rahat koltuklardan birine oturdu. **Edmund Korla** da **Vendra**'yı aynı biçimde selamladı. **Renwell**'in yanındaki koltuğa gömüldü. Tam karşılarında, **Vendra**'nın çalışma masasının ardında, bütün duvarı boydan boya kaplayan dört boyutlu bir uzay haritası kuruluydu. Bu harita, hemen hemen bizim samanyolumuzun yarısını gösteriyor ve ***Antares, Beteljöz, Deneb*** gibi devsel yıldızlardan küçük güneş sistemlerine kadar bütün galaksi varlıklarını kapsıyordu. Harita renkliydi de. Dördüncü boyut olan uzay-zaman sürekliliği bir bilgisayar devresine bağlı kategoriler olarak

gösteriliyordu. Bilgisayar gerektiği zaman bu kategorileri çözümlüyor ve zaman, mesafe gibi kavramları matematiğin soyut diliyle ifade ediyordu. **Vendra** bu haritanın sol üst köşesinde yer alan **Güneş Sistemi**'nin yanına gitti ve işaret parmağını bükerek **Pluton** gezegenine hafif hafif vurmaya başladı. Plastik ekrandan çıkan tık, tık sesleri, **Vendra**'nın boğuk sesine garip bir fon oluşturuyordu. Kül rengi gözleri kısılmış, parıldamaya başlamıştı. **Renwell** bu gözlerden fışkıran enerji demetinin bütün benliğini sarmakta olduğunu duydu:

— Buraya vurduk... Çünkü vurmamız artık tarihsel bir gereklilik halini almıştı. Bu bizim ilk çıkışımız. Kurtuluş ordusu bugüne değin küçük çaplı bir yığın eylemlerde bulundu. Ama **Kızılpençe**'nin açık ve gizli sansürü bu eylemlerin galaksi halkları tarafından duyulmasını engelledi. Oysa artık bunun duyulması, bütün galaksi tarafından duyulması gerektiği kanısındayız. Artık varlığımızın bütün galaksi halkı tarafından bilinmesini istiyoruz. Eylemimiz **BMC**'nin bütün sansür tedbirlerini aşacak bir ölçüde gerçekleştirildi. Daha başka eylemlerde de bulunacak ve bunları ***Galaksi Kurtuluş Ordusu Komutanlığı*** imzasıyle bütün yıldız demetlerine duyuracaız.

Vendra dörtboyutlu uzay haritasında küçücük bir bilyeyi andıran **Pluton**'un üstüne vurmayı sürdürüyordu. **Renwell** yakın arkadaşı olan, ama şu anda kendini ona çok uzak bulduğu bu efsanevi varlığa biraz şaşarak bakıyordu. Onu böyle ciddi ve böylesine öfkeli hiç görmemişti. "Savaşçılık, savaşçı tavrı, **Vendra**'ya hiç yakışmıyor..." diye düşündü. **Renwell**'e kalırsa Vendra görünüş itibariyle şimdi bulunduğu makamdan çok, bir zaman fiziği laboratuvarına yakışacaktı. Ne var ki, büyük bir politikacı ve büyük bir askerle karşı karşıya olduğunu çok iyi biliyordu. **Vendra** bu kez **Kaptan Renwell**'e doğrudan doğruya hitab etti. Boğuk sesinde belli belirsiz bir dalgalanma olmuştu:

— Köy Başkanını istiyorum **Renwell**... Şimdi hepinize olanaksız gibi gelen bu işi, yalnız senin başarabileceğine inanı-

yorum... Bu adamı canlı ve sağlıklı olarak istiyorum. Özellikle zihni yetilerine bir zarar gelmiş olmamalı... Sana birkaç haftalık bir dinlenme fırsatı veremediğimize çok üzgünüm.

Renwell, önüne baktı. Birkaç saniye düşündü. Sonra başını arkaya atarak konuştu:

— Bir kaptanın gerçek dinlenme yeri ancak kendi gemisi olabilir... Beni görevlendirmekle onurlandırdınız, güveninize layık olduğumu en kısa zamanda kanıtlayacağım başkomutanım!

Vendra düşündü, "Bir kaptan ancak kendi gemisiyle yıldızların arasında dolaştıkça kendini mutlu hissedebilir..."

— Doğru. teşekkür ederim... Teşekkür ederim **Renwell**...

Vendra'nın bakışları soldu, donuklaştı. Gözlerinde tanımlanması güç bir dalgınlık seziliyordu.

Renwell konuşmanın bu kadar kısa süreceğini kestirememişti. Gerçi, şefin bütün işlere yetişmek istediğini, bu yüzden son iki yıldır az uyuyup çok çalıştığını, zamanının son derece değerli ve kıt olduğunu biliyordu. Görüşmenin kısa kesilmesine şaşmamalıydı. **Vendra** özel yaşantısında da yarı resmi gece toplantılarına katılmaktan hiç hoşlanmaz, bu gibi çağrı ve toplantılara kendini temsilen **Edmund Korla**'yı gönderir, kendisi bir iki bilgin arkadaşıyla laboratuvar ya da kitaplıkta sabahlara kadar bilimsel yapıtları eski kitapları karıştırmayı severdi.

Vendra yine yanındaki sekreter subaylara bakmaksızın yumuşak, ölgün bir sesle:

— Görüşme sona ermiştir, dedi.

Renwell'le **Korla** aynı anda ayağa kalktılar. **Vendra** devam etti:

— Sen kalabilirsin **Korla**, birlikte incelememiz gereken sıkıcı bir dosya var...

Tekrar **Renwell**'e döndü:

— Bana Köy Başkanını getir **Renwell**. Ona ihtiyacımız var.

— Bana iki dakika izin verin başkomutanım, **Albay Renwell**'e kısa izni için bazı açıklamalarda bulunacağım.

Vendra başını öne eğdi. **Renwell** de **Vendra**'yı aynı biçimde selamladı. **Korla, Renwell**'in koluna girdi ve birlikte odadan çıktılar. Vendra geniş çalışma masasının ardında enerji akımı kesilmiş bir robot gibi başı öne eğik ve gözleri kapalı oturuyordu. İki sekreter subay hiçbir şey yokmuş gibi önlerindeki bilgisayarlarla ilgileniyorlardı.

Korla içten bir sesle:

— Bu harekâtla aslında doğrudan doğruya ben ilgileneceğim. Ama gerekli emir ve talimatları **Planlama Dairesi Başkanı Tümgeneral Marden**'den alacaksın... Neyse, şimdi iş konuşmayı bırakalım. Git ve karınla iyi bir tatil geçir. **Murdok**'taki sayfiye evim emrinde. Evde hizmetçi ve muhafız robotlar da var. Tatilin süresini bilemem. Yirmi dört saat de olabilir, birkaç gün de... Göreve çağrılışını sana ayrıca bildireceğiz.

Renwell Korla'yı selamladı:

— Teşekkür ederim.

— Son iki hafta, **Berdin** üssündeki o uğursuz kaza yüzünden İrma çok yoruldu, hastaneden hiç ayrılamadı. Onu yalnız bırakma..

Kaptan Renwell kabul salonunda bekleyen **Dr. İrma Renwell**'e doğru yürüdü. Kadının gözlerinde sabırsız bir anlatım vardı. Görüşmenin kısa sürmesine hiç kuşkusuz çok sevinmişti.

— N'oluyor Ben?

Endişeli bir biçimde devam etti:

— Yoksa hemen hareket mi?

— Hayır tatlım, iki kelime konuşacak vaktimiz var.

Bunu söylerken gülümsedi ve elini karısının omuzuna attı. Birlikte karargâh görevini yapan kırevinden çıkarak **Korla**'nın villasına gitmek üzere diyamanyetik taksiye doğru yürüdüler.

Serepin'in karanlık öğleden sonralarından biriydi. Hava sıcak, gökyüzü asık suratlı radyoaktif bulutlarla doluydu.

Kaptan Terence'in yönetimindeki *Zefir* gemisi, nebulaya girişinden aşağı yukarı sekiz saat sonra 500.000. kilometrede **QR** kategorisinde belirdi. Uzayın laciverdimsi karanlığı geminin altın sarısı renginin ardında düşsel bir fon oluşturuyordu. Sol tarafta, nebula, koyu karanlık kütlesiyle meydana çıkmış ve *Zefir*'in bütü gözlem araçlarında görünmüştü. Gemi sürvitesten çıkmış ve ağır yolla nebulaya doğru yaklaşıyordu. O sırada **GKO**'na mensup devriye görevi yapan bir hafif kruvazör, *Zefir*in varlığını radarları yardımıyla saptamıştı. Devriye gemisinin kaptanı ağır ağır yaklaşmakta olan gemiye ekranda şaşkınlıkla baktı. Nebula bölgesinde bir **BMC** gemisi görmek, onu epeyi kaygılandırmıştı. Bu duruma hiç bir anlam veremiyordu. Acaba **BMC**, gerillanın yerini saptamış da keşif için bir gemi mi yollamıştı? Yoksa bir uzay kazasıyla mı karşı karşıyaydı? Bu ıssız bölgede kendi gemilerinden başka bir uzay gemisinin dolaşması olası değildi. Belki de gümrük kaçakçılarıydı bunlar. Ama kaçakçıların askeri gemilerle işbirliği yaptıklarını hiç duymamıştı. Devriye gemisinin kaptanı bu konuda uzun boylu düşünmenin gereksizliğine inanarak alarm ziline bastı. **BMC** gemisi tehlikeli olabilecek kadar yaklaşmıştı. Geminin bütün vizifonlarında herkesi telaşa düşüren bir haykırma işitildi:

— Savaş düzeni!

Kamara ve salonlarda dinlenmekte olan personel görevlerinin başına geçmek için geminin koridorlarında koşuşmaya başladılar. Ağır topçular ısı ve ışın geçirmez ruberoit elbiselerini giyinmiş, silahlarının başına geçmişlerdi. Tam bu sırada devriye gemisinin televizifonunda **Dr. Zeller**'in endişeli çehresi belirdi. **Zeller** tane tane konuşarak açıklamada bulunuyordu:

— Gerilla! Dikkat gerilla! Burası **BMC Pluton Uzay İstasyonu Komutanlık Gemisi Zefir**... Gerilladan siyasi iltica hakkının tanınmasını istiyoruz. Bağlantıyı kesmeyin, kategori **QR.** Bizi bordalayabilirsiniz.

Dr. Zeller söylediklerini bir kez daha tekrarladı. Devriye gemisinin kaptanı, köprüde bulunan öbür subaylar ilk kez böyle bir olayla karşılaşıyorlardı. İlk kez kendi tarihlerinde askeri bir gemiyle gelen askeri kişiler, siyasi sığınma hakkı istiyorlardı. Devriye gemisinin kaptanı ihtiyatlı davranmayı severdi. Bu işte bir oyun olması olasılığını düşünerek, ***Zefir***'e bulunduğu noktada durmasını, durumu aralarında konuşarak sonucu bildireceklerini söyledi. **Dr. Zeller**:

— Bekliyoruz, diyerek bağlantıyı kesti.

Gerilla gemisi, ***Zefir***'i her ihtimale karşı savaş menzilinin dışında durdurmuş, koordinat ve kategorisini tesbit ederek nişangâhına düşürmüştü. Zefir'in ilk kuşkulu hareketinde üstüne tonlarca atomik bomba yağacağını kestirmek zor değildi. Devriye gemisinin kaptanı, seyir ve istihbarat subaylarıyla kısa bir konuşmadan sonra durumu **Serepin**'e, bizzat **Başkomutan Vendra**'ya danışmayı ve ona göre hareket etmeyi kararlaştırdı. Ne var ki, nebulanın yüksek dereceli radyasyon kuşakları yüzünden televizifon haberleşmesi parazitli ve çok zor oluyordu. İletişim subayı binbir güçlükten sonra üsle iletişim kurdu. Karşılarına **Planlama Dairesi Başkanı General Marden** çıktı. Devriye gemisinin kaptanının ısrarlarına ve "Son derece önemlidir..." sözlerine aldırmayarak sorunu kendisine anlatmasını istedi. Kaptan durumu kısaca açıkladı. **General Marden** vizifonla **Devlet Bakanı Edmund Korla**'yı ararken kendi kendine mırıldanıyordu:

— Tuhaf, çok tuhaf siyasi sığınma ha!..

Edmund Korla çalışma odasındaki geniş televizyon ekranına eğilmiş, birtakım yazı ve raporları inceliyordu. Sorunu öğrenince derhal Vendra'yla konuşacağını, sonucu hemen bildireceğini, vizifon bağlantısını kesmemesini söyledi.

Beş dakika sonra **Devlet Bakanı Edmund Korla**, Vendra'nın kararını **General Marden**'e bildiriyordu. Sığınma kabul edilmişti. Yalnız özel bir parolanın sorularak karşılığının alınması istenmişti. Parola şifreli olarak vizifon kanalıyle **General**

Marden'e bildirildi. Marden bilgileri devriye gemisinin kaptanına aktardı. Geminin kripto subayı, kısa bir çalışmadan sonra şifreyi bilgisayarına çözdürdü. Kaptan, ***Zefir*** uzay gemisini arayarak **Dr. Bnb. Stein Zeller** adlı birinin gemide olup olmadığını sordu. Zeller sakin bir sesle vizifonda:

— **Dr Stein Zeller** benim, dedi.

Kaptan dikkatle vizifonda sakin bir ifadeyle bakmakta olan **Dr. Zeller**'in yüzünü inceledi.

— Galaksi tarihinin anahtarı nerde **Dr. Zeller**?

Kaptan sorusunu yavaş yavaş ve sözcüklerin üstüne basarak sormuştu. **Dr. Zeller** aynı ton ve üslupla karşılık verdi:

— **Orion Nebulası**'nda, **Serepin** gezegeninde.

Kaptanın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

— **Dr. Zeller, Zefir**'in toplarındaki kamalar sökülerek bir cankurtaran kayığına yüklensin. Personelin üstündeki silahları da bu kayığa koyarak bize yollayın, sizi bordalayacağız.

— **BMC**'ye ihanet ha!

Haykıran o zamana değin bütün olup bitenleri, konuşmaları, hiç karışmadan sesizlikte izlemiş olan **Kaptan Terence**'di. Titreşim tabancasını elinde tutuyordu. Yüzü nefretle buruşmuş, kindar bakışlarını **Alb. Mervin**'in üstüne dikmişti. Terence hiç beklemeden titreşim potansiyelini **Alb. Mervin**'in üstüne boşalttı. Mavi ışınlar tabancanın kristal namlusundan fışkırarak **Alb. Mervin**'in başının üstündeki kontrol panosuna isabet etti. Zincirleme ama kısa süren bir kontakt dizisi oluşmuştu. Elektronik aygıtların başındaki teknisyenler korkuyla bağrıştılar. Kaptan köprüsündeki bütün subaylar ellerini bellerine atmışlar, silahlarına davranmışlardı. Böyle bir karşı çıkışın olasılığını düşünen ve **Terence**'i sürekli göz hapsinde tutan Dr. Zeller, titreşim tabancasıyle **Kaptan Terence**'e ateş etti. **Terence** önce elini karnına götürerek iki büklüm oldu. Sonra bir yay gibi bükülerek kendini arkaya atarken ağzından boğuk bir inilti koyverdi. Ölmüştü.

Elektronik devrelerin patlamasından doğan dumanlar, havalandırma boruları tarafından emilerek çekildi. **Mervin** bütün kararsız mırıldanma ve konuşmaları bastıran bir sesle bağırdı:

— Kimse yerinden kıpırdamasın!

Subaylar afallamış, olanı biteni anlamaya çalışıyorlardı. Mervin geç de olsa tabancasını eline almıştı; tehdit edercesine havada salladı.

— Teknisyen ve subaylar emirlerime uyacaklar! Göreve devam.

Kriz atlatılmıştı. Subaylar silahlarını bellerine yerleştirdiler. Olayı vizifonda izleyen devriye gemisinin kaptanı heyecanla sordu:

— N'oluyor **Zeller**?

— Önemli değil küçük bir anlaşmazlık... Hemen Zefir'i bordalayarak bizleri kurtarın. Kaçışımız çoktan haber alınmıştır; şu anda bizleri bulmak için yüzlerce gemi uzayı karış karış tarıyordur.

Zeller, Mervin'e döndü:

— Gerçek bir tehlike atlattın dostum. **Terence'in** bir **Öİ** ajanı olduğunu bilmiyordun sanırım...

— **Öİ** ajanı mı nasıl olur?

— Basbayağı bir **Öİ** ajanı işte...

— Ama azizim, neden beni zamanında uyarmadın da bu iğrenç herifle birlikte buralara getirdin?

— Sen de bilirsin ki **Mervin**, bir gemide ne kadar geniş yetkili ve yüksek rütbeli subay bulunursa bulunsun, tayfa kendi kaptanına daha çok bağlıdır... Belki de duygusal nedenlerle... Görüyorsun ki, buraya kadar **Terence'den** yararlandık. İşin iç-yüzünü öğrenmek merakı onu buraya kadar sesini soluğunu çıkarmadan gelmeye zorladı. Eğer Terence olmasaydı, ikimiz bu işi biraz zor yürütürdük.

— Tayfa isyan ederdi demek mi istiyorsun yok canım böyle şey görülmüş değildir.

— Yine de temkinli davranmaktan yanayımdır.

— Peki ama... Sanırım bir şeyi açıklamanın artık zamanı geldi.

Stein Zeller, eski dostunun yüzüne dikkatle baktı. Bu bakışlarda biraz alay vardı, belki...

— Anlıyorum, benim gerillayla olan ilişkimi öğrenmek istiyorsun değil mi? Söyleyeyim: Beş yıldan beri gerillanın hizmetindeyim. Görevim askeri olan ve olmayan her türlü bilgiyi ele geçirerek **Kurtuluş Ordusu Komutanlığı**'na yollamaktı. Özellikle **Öİ**'nin etkinlikleri hakkında bilgiler topluyordum. Bugüne değin başarılı olduğum söylenebilir. Ama artık, bu iş bitti. Yanlış yorum ve zayıf istihbarat yüzünden, seni benimle karıştırdılar. Ama olsun, bu da benim işime yaradı işte...

Mervin'in yüzü aydınlandı.

— İlginç... Şimdi **Ütgm. Dennis**'in beni neden suçladığını anlıyorum. Ben de herifin çıldırdığına hükmetmiştim. Ama bu gidişle sanırım ben çıldıracağım. Çünkü son kırk sekiz saatin olayları bende sinir namına bir şey bırakmadı.

Zefir'dekiler az sonra kurtuluş ordusu devriye gemisinin kendilerini bordalamakta olduğunu duydular. Geçit görevini yapan hortum-koridor uzayın derin sesizliği içinde iri bir yılan gibi uzanmış ve **Zefir**'in güverte kapısına yapışmıştı. Kısa bir süre sonra gerillalar gemiyi teslim aldılar. ***Zefir***'in bütün subay ve tayfaları dinlenme salonunda toplanmışlardı. Devriye gemisinin kaptanı gemiyi nebula geçidinden geçirmek için **Talha**'dan ikinci bir seçkin kaptan istetmişti. Yeni kaptan gelene kadar ***Zefir*** bir nöbetçi subayı ve birkaç tayfanın gözetimi altında boşlukta bulunduğu noktada bekleyecekti.

Mervin'le **Zeller**, şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle devriye gemisinin nebulaya girişini ekrandan seyrettiler. Kaptanın yaptığı işten, bilgili ve son derece serinkanlı olduğu anlaşılıyordu. Gördüklerinden sonra **Zefir**'in neden devriye gemisinin seyir subayı tarafından yönetilerek nebuladan geçirilmediğini daha iyi anladılar.

Dört saat sonra **Serepin**'e indiklerinde **Alb. Mervin Dr. Zeller**'e tekrar tekrar teşekkür ediyordu.

— Beni yeni bir dünyaya getirdin **Zeller**, sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Hayatımı kurtardın. Fakat burası... nasıl bir dünya burası? Ve bu yeni dünyada benim görevim ne olacak? Yaşantımı hangi yönde sürdüreceğim, bunları ve daha bir sürü şeyi hiç bilmiyorum.

Dr. Zeller, babacan babacan gülümsedi. Arkadaşını gerçekten seviyordu. Şarap gibi yıllanmış eski bir dostlukları vardı. Yanlarında bulunan **Başçavuş Dima Dimitriyeva** ile **Mervin**'in kollarına girerek onları alanın çıkış kapısına götürdü. Arkalarında **Kurtuluş Ordusu**'nun iki subayı duruyordu.

— Acele etme **Mervin**, burası yalnız yeni bir dünya değil, aynı zamanda yeni bir uygarlığın da filizlendiği yerdir. Buradaki toplum düzenine çok şaşacak ve bu düzeni neden **Güneş Sistemi**'ndeki bilginlerin düşünmemiş olduklarını anlamaya çalışacaksınız. Özellikle senin **Mervin** görüp öğrendiklerin artık çok zor bir yaş döneminde olmana rağmen kişiliğini çok etkileyecek.

Alb. Mervin artık yıllardır birlikte çalıştığı **Başçavuş Dimitriyeva**'dan nefret etmiyordu. Bu kara-kuru ve ince yüzlü kız, onun dünyasına ait son parçaydı sanki. Atmosferi karanlık, güneşi soluk bu yeni dünyada, kendini eskiye bağlıyan tek varlık olan **Dimitriyeva**'yla mutlu olacaktı belki de...

IV. Bölüm

SÜRGÜN

UZAY uçuşu yapmak; başlanıcı ve sonucu olmayan gizemli boşluğa açılma, vahşi ve bakir yıldızlara erişmek galaksi-de yaşayan her insanın yüreğinde yatan önüne geçilmez sınırsız bir tutkuydu. Ne var ki, bu yalnız **Plerler**'e yine plerler tarafından verilmiş bir imtiyazdı. Bir **Dünyalı** ya da bir **Satürnlü** değil uzay uçuşu yapmak, yıldızgemilerinin temizliği ve tamiriyle uğraşan teknisyenler takımına bile alınmaz ve bu konuda eğitimden geçirilmezlerdi. Güneş sistemi ve dışgalaksi ticaretini muazzam ticaret filosuyla **BMC** elinde tutuyordu. *Cumhuriyet* sözcüğü, **BMC** için azgelişmiş gezegen halklarını aldatmaya yarayan sihirli bir sözcüktü, sadece bir sözcük... **BMC**'nin cumhuriyetle, demokrasiyle filan ilgisi yoktur. Bütün yönetim, galaksi ticaret ve üretimini ellerinde bulunduran soylu **Marslılar**'ın meydana getirdiği küçük bir kurulun elindeydi. Siyasal iktidarın, bu kurul elinde bütünüyle bulunduğunu ileri sürmek de güçtü. Çünkü güneş sistemini bir düzene sokma, kendi çıkarlarına uygun bir biçimde yönetme gereksinimiyle kurulan **Öİ,** son elli yıl içinde önemli güçleri elinde toplamış ve yavaş yavaş bağımsız bir örgüt durumunu almıştı. Tarihin kaydetmediği ölçüde büyük tröst ve karteller, evrensel üretimi ve ticareti ellerine geçir-

miş, daha sonraları da bütünüyle politik yönetimde etkili olmaya başlamışlardı. Kurul aslında bu tröst ve kartellerin, büyük monopol ve holdinglerin yönetim kurulu başkanlarından ya da temsilcilerinden oluşuyordu. Önceleri ordu ve polis örgütü bu kurulun denetimi altındaydı. Özel olarak eğitilmiş ve hazırlanmış olan **Öİ** örgütü doğrudan doğruya kurulun ilgili dairesine bağlıydı. Fakat tarihsel bir hata yapılmış, bu örgüte hem politik hem de mali özerklik tanınmıştı. Elli yıl gibi kısa bir süre içinde **Öİ** kendini yaratan kurulun da başına bela kesilmiş ve plütokrasiyi denetim altına alarak kendi başına buyruk olmuştu. **Öİ** bütün **Güneş Sistemi** halklarını korkuyla titretiyordu. Örgüte son yıllarda, ipten kazıktan kurtulma herifler, caniler ve profesyonel paralı askerler de alınmıştı. Yetkisi ve olanakları sınırsız denebilecek bir genişlikteydi. Gerekli fon, ***Güneş Sistemi Plastik Üretim ve Ticaret Monopolü*** tarafından sağlanıyordu. Ama örgüt, -devletin bütün kurumları da dahil olmak üzre- sivil olan bütün kurumlarda istediği ölçüde haraç alabilirdi. Yıllık ödenekler milyarlarca dolarlık altın stoklarıyla karşılanıyordu. **Öİ** bu parayı önde gelen şeflerin arasında paylaştıktan sonra artanını bilimsel araştırmalara (!) bütün galaksiye yaydığı ajan ve memurlarına, istihbarat ve operasyon harcamalarına ayırıyordu. Örgütün emrinde sayısız paralı askerle birlikte sivil ve gizli ajanlardan başka her askeri birliği denetleyen özel üniformalı subaylar da vardı. Bunlar üçer beşer kişilik topluluklar ve özel birlikler halinde her askeri birliğin içinde yer alıyor, birliğin politik denetimini gerçekleştiriyorlardı. Başka bir deyişle; kara ordusu ve uzay donanması, sıkı ve korkunç bir denetleme altında ve elleri kolları bağlı bir durumdaydı. Hiçbir uyanma, hiç bir başkaldırma hareketi görülmüyordu. En ufak bir hareket bile subayların kafasında henüz taze bir düşünceyken **Öİ** tarafından saptanıyor ve eziliyordu. Ordu birlikleri içinde **Öİ**'lere alaylı biri biçimde ***Siyasiler, Kızılpençeler*** gibi adlar takılıyor ama kimse bunları açıktan açığa söyleyemiyordu.

İbrahim Mendra, her **Dünyalı** gibi uzaya açılmadan ömrünü tüketip yaşamdan çekilip gidecekti. Ne var ki, şans yüzüne gülmüş, köy okulunda zekası ve çalışkanlığıyla Marslı olan öğretmeninin dikkatini çekmeyi başarmıştı. O yıl çeşitli sınavlardan geçirilerek seçilen 2000 **Dünyalı** çocuk arasında **Mendra** da vardı. Beş yıl sonra ise yüksek öğrenim yapmak üzre **Mars**'a gönderildi. Pek az **Dünyalı**'nın tadabildiği gezegenler arası yolculuğun zevkini böyle tadabilmişti **Mendra**... Şimdiye değin sadece iki kez uzay gemisine binme olanağını bulabilmişti. Bir öğrenime giderken; bir de öğrenimini bitirip **Dünya**'ya kendi köyüne, görevi başına dönerken. Yüksek öğrenim görmüş olmasına karşılık ilk yıllar yine plastik pres işçiliğine devam ettirilmiş; daha sonra ustabaşı, fabrika yöneticiliği ve değişik görevlerden geçirilerek nihayet bir **Dünyalı** için son rütbe ve makam olan köy başkanlığına kadar yükseltilmişti.

Mendra muhafızları ile birlikte uzay gemisinin servis kapısına geldiğinde son derece heyecanlanmış olduğunu farketti. Uzay uçuşuna çıkacaktı. Tutuklu da olsa bir kez daha uzaya açılacaktı. **Marslılar**'ın nefreti yüzlerinden okunuyordu. O da her dünyalı gibi gizliden gizliye onlardan tiksinmişti. Günün birinde bu iki ırk arasında korkunç bir sürtüşme başgösterecekti. Ama ne zaman? **Mendra** bunu bilemiyordu. İçinde bulundukları koşullarda buna hiç olanak göremiyordu. Çünkü onların bilgileri, teknolojileri, zenginlikleri ve insan kitlelerini yakıp yok eden korkunç silahları vardı. Bileklerindeki hiçbir keski aletinin kesemeyeceği, insan gücünün kırmaya asla yetemeyeceği plastik kelepçelere nefretle baktı. Plastikten yapılmış olan her şeyden nefret ediyordu. Evrensel yanılsama ve aldatmaca plastikte simgeleniyor ve **Mendra** gibi daha milyarlarca **Dünyalı**'nın yüreklerinde plastikte hedef bularak büyüyordu. En adi ve ucuz plastikten yapılan ürünler, mutfak kapları, elbiseler, kapı pervazları v.s. vs.... Binlerce çeşit meta dünyalılar gibi azgelişmiş, sömürge olan öbür gezegen halklarına satılıyordu. Oysa sömür-

ge gezegenlerin halklarından derlenen uzman plastik işçileri şimdi **Mendra**'nın bileklerinde taşıdığı kelepçelerin yapıldığı sağlam, dayanıklı plastikleri de üretebiliyorlardı. Bu tür plastikler uzay gemilerinin yapımında, yalnız **Marslı** efendilerin sahip bulundukları özel taksilerde kullanılıyor, fabrikadan çıktıktan sonra bir daha bu plastik eşyaların yüzünü göremiyorlardı. **Dünyalı** işçinin, bunları yüksek fiyatları yüzünden satın almasına olanak yoktu.

— Çevrene bakınma yürü!

Mendra, Marslı muhafızın sesiyle irkildi. Asker, gemiye binmesi için **Mendra**'yı vibrasyon tüfeğinin dipçiğiyle itekliyordu. Bakışları hava alanının çevresindeki devsel yapılarda dolaştı. Burası bir alan olmasına karşın gereken süslemeler unutulmamıştı. Yüksek binaların tepesindeki teraslar sağlam plastik korkuluklarla kaplıydı.

"Belki de bir daha dünyamı göremiyeceğim... Yaşam, **Mars** egemenliği altında ne kadar güç olursa olsun, Dünya'yı seviyorum işte. Kitaplarım, mikrofilmlerim, araştırmalarım... Elveda... Elveda küçük, tatlı **Sonya**... Sana duygularımı açıklayamadım... Açıklanacak duygu kaldı mı ki çağımızda? Her şey sinsi, sahte ve yalancı..."

Güzel bir dünya ikindisiydi. Güneş ışınları hava alanına tatlı bir eğimle geliyor, her şeyi ısıtıyor ve **Mendra**'nın derisini tatlı tatlı yakıyordu. **Marsın** ozonu bol atmosferinde çekeceği dünya havası özlemini düşünerek derin derin nefes aldı ve gözlerini yumdu. **Marslı** muhafızın kaba bir hareketiyle uzay gemisinin düralimün merdivenlerini tırmanmaya başladı.

Geminin kalkacağı zamanı bekliyordu. Kelepçelerini çözmüşler ve onu dar, pis bir kamaraya kilitlemişlerdi. Kuşkusuz bu bir uzay polis gemisiydi. Belki de bir **Öİ** gemisi. **Mendra** bunun böyle olmamasını büyük bir içtenlikle diledi. Bir Öİ gemisine binmek, iblislerin yönetimindeki yıldızlararası bir tabuta binmek

demekti. **Öİ** gemilerinin korkunç öykülerini çocukluğunda ilk kez amcasından dinlemişti. Daha sonra, yaşantısının sonraki dönemlerinde de bu korku masallarının bir çoğunu duymuştu. Her **Dünyalı** çocuk gibi bu dehşet öykülerini dinleyerek büyümüştü. **Öİ** gemileri sürekli uzayda gezinirler ve içindekiler, tutuklu **Dünyalılar**'a akla hayale gelmeyecek korkunç işkence ve eziyetlerle vakit geçirirlerdi. Artık işkence yapılmayacak, yani acı duymayacak kadar yıpranmış ve ihtiyarlamış olan tutuklular, evrende mevcut acıların en korkuncunu veren işkenceyle; uzaya atılmak suretiyle öldürülürlerdi. Arada bir sürvites dışı yıldızlararası gezi yapan ticaret gemilerinden biri, böyle uzaya atılmış bir cesetle karşılaşırdı. Bunlar, o insanın uzaya atıldığı bölgenin özelliklerine göre ya tamamen yanmış, beyaz kemikleri kavruk etlerinin dışına fırlamış ya da sanki camlaşmış gibi donmuş, fakat korku ve dehşetten gözleri yuvalarından fırlamış cesetler olurdu. **Mendra** ilk zamanlar bu söylentilerin ne kadar gerçek olduğunu bilmiyordu. Ama zamanla bu söylentilerin gerçekliğini destekleyen az da olsa belirti ve kanıtlar bulmuştu. Dikkatsizlikle hazırlanmış bir seyir defteri, bir uzay adamının anı kitabı, zeki bir gözlemciye bu konuda yeteri kadar bilgi verebilirdi. Televizyon ve öbür yayın organları bu konuda hiç bir açıklama yapmazlar, sanki sıradan bir uzay kazasından söz açar gibi küçük haberler halinde verdikleri olurdu. Ama **Mendra, Mars**'taki plerlerden bir bölümünün böyle öykülerden söz ettiklerini biliyordu. Anlatanlar, özellikle bu öykülerin **Dünyalılar** tarafından duyulmasını istemezlerdi. Belki de arkadaşlık duygusunun neden olacağı bir çeşit utanma, bir çeşit içsıkıntısı sancısından... **Mendra** bir gün kolejin kantininde hararetle öbür **Marslı** arkadaşlarına böyle bir söylentinin öyküsünü anlatan genç bir kız görmüştü. Kız adeta sadistçe bir zevkle askeri bir gemide subay olan nişanlısının anlattıklarını aktarıyordu. Arkası kendisine dönük oturan ve kederle sentetik içkisini yudumlayan **Mendra**'yı görmemişti. Öbür **Marslılar,** kız öyküsün anlatırken sırıta sırıta **Mendra**'ya bakıyorlardı. Öyküyü

soğukkanlılıkla sonuna kadar dinlemiş, çok istediği halde kalkıp oradan uzaklaşamamıştı. Kız:

— Cesedi buldukları zaman **Dünyalı**'nın yüzü mosmormuş, gözleri tavuk yumurtası gibi şişmiş ve yuvalarından fırlamış... diye sözünü bitirdiğinde bütün arkadaşları kahkahalarla gülmüşlerdi. **Mendra** daha fazla dayanamamış ve birden ayağa fırlayarak hızlı adımlarla kantini terketmişti. Kız belki de o zaman yaptığı yanlışlığın farkına varmıştı. Ama bu duruma üzüldüğünü hiç sanmıyordu.

Mendra düşünüyordu. Belki de yüz birinci kez; yıllar süren, kuşaktan kuşağa aktarılan ve kendi ırkı için bugün artık bir meslek haline gelen yalnızlığı ve ezilmişliğiyle düşünüyordu. Onu da böyle bir işkence gemisine bindirip manyakların elinde oyuncağa çevirerek sonunda öldürülebilirlerdi. Bu olası mıydı? Evet! Ama bazı şeyler biliyordu. Hiç olmazsa bildiklerini öğreninceye kadar kendisini yaşatacaklarını sanıyordu. Şimdilik işkence ve ölüm tehlikesi yok gibi geliyordu ona... **Kızılpençe** onun ne bildiğini ne kadar öğrendiğini ve bildiklerini nerelere kadar yaydığını öğrenmek isteyecekti kuşkusuz.

Mendra kalkışı bildiren otomatik pilotun "bip-bip" sinyallerini ve kapanmakta olan kaportaların tıslamalarını duydu. Dar ve bakımsız kamarada lumbuz yoktu. Kalkışı ve lacivert uzayı göremeyecekti. Oysa bunu, bütün ömrünce tutkuyla istemişti. Gerçi vizifon santralinden kaptan köprüsüyle bir bağlantı isteyebilir, kalkışı ve uzayı ekrandan izleyebilirdi. Ama o bir **Dünyalı**, dahası siyasi tutukluydu. Böyle bir istekte bulunması düşünülemezdi.

Acaba?

Hiç olanak yok muydu?

Mendra içini kemiren isteğe dayanamadı. Bunca yıl sonra uzayı, yıldızların pırıltılı danslarını insan bilincinin geniş bir zaman kesiti içinde yakalayıp bütünüyle algılayamadığı o eşsiz

oluşumu bir kez daha görme isteğine kapıldı. Titreyen elleriyle vizifonun düğmesini çevirdi. Santralci kız yüzüne hayretle bakıyordu. Siyasi bir tutuklunun böyle bir harakette bulunmasına şaşmış gibiydi. Tiksinti dolu bir sesle sordu:

— Ne istiyorsunuz?

— Kaptanla görüşmek istiyorum. Önemli.

Santralci kızın şaşkınlığı bir kat daha artmıştı. Vizifon kararardı. Tekrar aydınlandığında **Mendra**'nın karşısında genç bir subay duruyordu. Geminin iletişim subayı olmalıydı bu. Onun da yüzünde aynı şaşkınlık, hatta nefret ifadesi okunuyordu. Kaşlarını çattı ve Ona'ya bakakaldı. **Mendra** subayın konuşmasına fırsat vermeden atıldı.

— Özür dilerim, efendim... İşinizin çok olduğu bir sırada sizi rahatsız ediyorum. Uzaya ilk kez çıkıyorum. Acaba vizifonda bana kalkışı seyrettirebilir misiniz?

Bu isteğini **Marslı** bir subaya söyleyebilmiş olmak **Mendra**'yı şaşırtıyordu. Subayın çatık kaşlı yüzü kararardı.

— Seni **Dünyalı** pislik, seni küstah, uzayı seyretmek ha!

Subayın gürlemesini daha sert, daha gür bir ses bastırdı.

— **Teğmen Tulok**, n'oluyor orda?

Mendra gözlerini yummuştu. İşte beklediği hakaret sağanağı... **Teğmen Tulok** öfkeden titreyen bir sesle durumu kaptana açıklarken, **Mendra** vizifonu kapattı. Sendeleyerek odasının tek mobilyası olan plastik kerevete doğru yürüdü. Kendini yatağın üzerine attı. İki dakika sonra, vizifonda yaşlı bir kaptanın saçsız başı ve çizgili çehresi belirdi.

— Küstah **Dünyalı**, dedi, uzayı seyretmek istiyormuşsun, öyle mi? Bağlatıyorum gör işte, gördüklerini de unutma! Ama sizler hiç bir zaman uzayın enginliklerine açılamayacaksınız, hiçbir zaman. Unutma bunu!

Ekran tekrar aydınlandığında gemi atmosferden çoktan çıkmış, uzayın lacivert perdesi gözlem ekranını boydan boya kaplamıştı. **Mendra** sendeleyerek yerinden kalktı. Yıldızların,

gezegenlerin, yapma uyduların oynaştıkları, pırıl pırıl yanıp söndükleri vizifona yaklaştı. **Dünya** masmavi ve bir basketbol topu büyüklüğünde ekranın altında kalmıştı. Ancak yarısı ve bulutlu **Asya** kıtası görünüyordu. Vizifonun dar ekranı her şeyi görmesini engelliyor, **Mendra** bu eşsiz görüntüyü seyre doyamıyordu. Birkaç saniye sonra **Dünya** daha da ufaldı ve ekranın solunda daha küçük, gümüş renkli başka bir yuvarlak belirdi. **Mendra** büyük bir duygusallıkla "**Ay**..." diye mırıldandı. "Uzay yolculuğuna başlarken atalarım önce oraya gittiler..." Ama bu gerçeği bütün galakside ondan başka kim bilebilirdi ki?

Şimdi her şeye, evrende varolan bütün başarılara, **Mars** Uygarlığı sahip çıkıyordu. Herkes de buna inanıyordu. Çünkü bütün tarih ve bilim kitapları öyle yazıyordu. Ama **Mendra** **Mars**'taki öğrencilik yıllarında yaşı yüzün üzerinde olan ihtiyar bir sahaftan aldığı mikrofilmin söylediklerini unutamıyordu.

"Galakside ilk kez yıldızlararası geziyi, **Güneş Sistemi**'nde, **Dünya**'da yaşamakta olan homospaiens ırkı gerçekleştirdi..." **Mendra** bir çok şeyi ve ilk esaslı kuşkuları bu kitaptan edinmişti. Sonraki yıllar yorucu ve yıpratıcı bir araştırma ve çalışma dönemine girmiş; yılmadan, bıkmadan, usanmadan okumuş okumuştu... Gerçeğin ne olduğunu bütünüyle olmasa bile anahatlarıyla bulmuş gibiydi. Çalışmalarında sezgilerinin de büyük yardımı olmuş, kimliğini asla saptayamadığı birisi, galaksinin öbür bucağındaki dünyalardan birinden postayla kendisine sürekli yardımcı kitaplar yollamıştı.

Mendra araştırmalarında sanki bilmediği, esrarengiz bir bilginin denetimi altında gibi duyuyordu kendini.

Zihni, uzun süre araştırmalarıyla ilgili belli bir sorunla meşgul olunca, o sorunu eninde sonunda çözümlüyordu. Sanki bilinmeyen uzak dünyalardaki birisi, onu bilimsel verilerle besliyor ve destekliyor, o da bu verileri sentezleyerek gerçeğe adım adım yaklaşıyordu. Son beş yıl içinde saykoprob ve parapsikoloji alanındaki yeti ve bilgilerini çok genişletmişti. Gizli dostu,

hangi konuya el atsa hemen haber alıyor ve gerekli materyali postayla gönderiyordu. Gönderilenlerden bir paket mikrofilm bir keresinde polisin dikkatini çekmiş ve **Mendra** küçük bir soruşturmanın sıkıntısına katlanmak zorunda kalmıştı.

Sonunda mikrofilmin fizik bilimiyle ilgili olduğu anlaşılmış ve kitap alıkonularak **Mendra** salıverilmişti.

Bugünkü uygarlığın ve bilmin gerçek sahibi **Dünyalılar**'dı. Araştırmaları, incelemeleri sonunda onu bu gerçeğe götürmüştü. Ama bu uygarlık, çarpıtılıp tarihi doğrultusundan kaydırılarak **Plerler**'e yani **Marslılar**'a mal edilmişti. Bu nasıl olmuştu? **Mendra** bunu bütün ayrıntılarıyla bilmiyordu. Yalnız uzayın fethinden hemen sonra büyük bir dünyalar savaşı olduğunu, **Marslılar'ın Dünya** ve öbür gezegenleri yavaş yavaş istila ettiğini, uygarlığın bütünüyle batıp, mahvolup nitelik değiştirdiğini biliyordu. Herhalde bu nitelik değişimi sırasında uygarlık el değiştirmiş olmalıydı. **Marslılar,** yani kendilerine ***insan*** adını yakıştıramayarak ***Pler*** diyen galaktik despotlar, salt teknolojik üstünlükleriyle bu uygarlığa sahip çıkmışlardı. Tarihi baştan sona değiştirip yeniden yazarak kültür adına ürpertici bilimsel bir cinayet işlemişlerdi. **Plerler**'in dar kafalı ve ırkçı filozofları tasarladıkları projeyi, üç kuşak gibi kısa bir zamanda gerçekleştirmişler ve nesnel gerçekliği, bilimsel bir canbazlıkla tersine çevirmeyi başarmışlardı. **Mendra**'nın bildiği kadarıyla; hırsızlığın, sahtekarlığın böylesine, insanlık tarihinde hiç rastlanmamıştı. Laf değil, koskoca bir uygarlık çalınmış ve dikkatle, titizlikle değiştirilerek, üstüne yatılmıştı.

Doksan bin yılda gelişen ve gelişiminin doruk noktasında, tam da yıldızlararası gezilere başlamak üzereyken çalınan koskoca bir uygarlık...

Dünyalı Köy Başkanı Mendra'yı siyasi tutuklu olarak **Mars** gezegenine götüren yıldızgemisi, sürvites dışı bir hızla ama yine de insan kavramlarını zorlayan bir biçimde göktaşlarının arasında süzülüp sıyrılarak uçuşunu sürdürüyordu. **Mendra**,

zaman zaman üzüntü ve korkuyla hatta zaman zaman da başkaldıran bir nefretle, yıldızlı **Dünya** gecelerinde gökyüzünü dolduran on iki burç ile öbür takımyıldızların vizifondan resmi geçitlerini izledi. Yeryüzünde kendi mevkiindeki bürokratlara, gökyüzünü, yıldızları, ve ayı seyretmeleri yasaklanmıştı. **Marslı** efendiler, kendi eğitim sistemlerine göre yetiştirdikleri bürokratlara *gece yasakları* koyarak, yıldızları seyretmelerini engellemişlerdi. Ama bilgisiz köylü ve işçiler, istedikleri kadar gece tarlalarda dolaşabilirler, diledikleri dağın tepesine çıkarak gökyüzündeki yıldızları doya doya seyredebilirlerdi. **BMC** yönetimi onlardan korkmuyor çekinmiyordu. Çünkü onlar bilinçsizdiler ve bir yıldızgemisini, şöyle uzaktan bile olsa, gerçek yaşamda görmemişlerdi. Oysa **Mendra**, olanaklar yaratmış, mazeretler uydurmuş ve koynuna sakladığı küçük ama güçlü teleskobuyla geceleri fabrikanın çatısına çıkarak yıldızları gözlemenin bir yolunu bulmuştu.

Vizifon, dilediğinden de çok açık kalmıştı. **Mendra** daha önce yüreğinde çok şiddetli bir biçimde defalarca duyduğu, tuhaf bir kıskançlığın kıskacındaydı. Ama şimdi bu kıskançlığı saçma ve gereksiz buluyordu. **Marslılar**'ın bugün sahip oldukları her türlü zenginlik, eskiden atalarının malıydı. O halde?

Ellerini, bilinmeyen bir tanrıya tapınır gibi, vizifonda yanıp sönen, göz kırpıştıran elmas parıltılı yıldızlara uzattı. Dudakları titriyordu. Bu bir küfür müydü yoksa bir yakarı mı, belirsizdi. Gördüklerinen başı dönmüş gibiydi. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü duymadı bile.

Gerçek mirasçı, mirasını; yani yıldızlarını istiyordu.

V. Bölüm

ZAARGA

BMC'nin **Mars**'taki başkenti **Zaarga,** her gece olduğu gibi, o gece de pırıl pırıl, ışıklarla yıkanıyordu. Evrendeki en büyük metropolislerden biri olan **Zaarga,** yüzlerce km²'lik devsel bir alanda beton ve çelik pilonlar üstüne kurulmuş ender masal kentlerinden biriydi. Üstü biri büyük olmak üzere birkaç kubbeyle örtülmüştü. Bu kubbeler plastikten yapılma, saydam ve renkliydiler. Kenti çok değişken olan **Mars**'ın dış iklim şartlarından koruyorlardı. Kentin içinde toz ve haşarat bulmak olası değildi. Kökü kazınalı yüzyıllar oluyordu. Küçük **Marslı** öğrenciler, bunların varlığını ancak kitaplardan öğrenebiliyor ve mumyalanmış ya da fosilleşmiş vücutlarını da doğa tarihi müzelerinde görebiliyorlardı. Tabii, bu salt **Zaarga**'nın **Mars** burjuvazisine ayrılmış olan bölümü için böyleydi. Yoksa büyük kentin kenar mahalle ve banliyölerinde, dev plastik kubbelerin sınırlarının sona erdiği yerlerde hastalık, sefalet ve pislik başlıyor ve kentten uzaklaştıkça bu sefaletin oranı da artıyordu. **Mars Hükümeti** çevredeki uydurma yapılarda oturan yoksul halkın aslında merkezde oturan efendilerin varlığı açısından gerekliliğine inanıyor ve onlar için *özel ekonomik planlamalar* yaparak belli standartlar içinde varlıklarını sürdürmelerine izin veriyordu. Fakat asıl ilginç olan kentin merkeziydi. Ana plastik kubbe tarafından korunan bu bölge, merkezi ısıtma ve havalandırma sistemiyle yapay bir iklim denetimi altına alınmıştı. Plastik kub-

be, güneş ışınlarını ısıya ve genleşmeye çok dayanıklı olan, kalın gövdesinden kırarak geçiriyor; bazı bölümleri renkli olduğundan, ışığı açık mavi, yeşil ve koyu mavi renklere çeviriyordu. Çok yüksek yapılar birbirlerine zarif kolon, kemer ve hava caddeleriyle bağlanmıştı. Bir kolonlar, kemerler ve kubbeler kentiydi burası... Parkların, bahçelerin, dinlenme yerlerinin bir bölümü yerden bir kilometre yükseklikteki geniş platformlar üzerinde kurulmuştu. Asıl zemindeki plastik, çelik ve betonarme karışımı yapıların arası geniş bahçeler, tarlalar ve **Güneş Sistemi**'nin öbür vahşi gezegenlerinden getirilmiş renkli bitkilerle süslüydü. Bu bitkilerin bir çoğu tuhaf biçimli, bir gramofon borusunu andıran kırmızı, mavi ve beyaz iri çiçekliydiler. Kaktüse ve çöl bitkilerine benzeyenler ise yeşilin hemen her tonunda klorofilli bitkilerdi. Bu bitkilerin bazılarında ilkel bir bilincin bulunduğunu, yarı hayvansal bir yapıya sahip olduklarını, geniş bir uzay uçuşuna çıkmamış ve öbür vahşi dünyaları görmemiş olan insanlara anlatmaya olanak yoktu. Sabahları **Mars**'ta şafak sökerken bilinçli bitkiler hep bir ağızdan yiyecek isteyen tatlı, fısıltıya benzer bir melodi söylerlerdi. Bakıcıları da onlara taze etsel gıdalar getirerek geniş, dikenli yaprakları üstüne bırakırlardı. Bahçelerdeki bitkilerin arasında tek tük beyaz mermerden yapılmış ve artık iyice eprimiş heykeller bulunuyordu. Bu heykellerin kiminin kolları kırılmış, kiminin de kafaları uçmuştu. Ama onlara bakan biri, hiç bir sanat eğitimi olmadığı halde yüce yapıtlar olduğunu anlamakta ve duygulanmakta gecikmiyordu. Heykellerin giysi ve duruşları genellikle birbirine benziyor ve belli bir çağı yansıtan belli bir üslubun izlerini taşıyorlardı. **BMC Bilimler Akadamesi**'nden bir bilgin, bu heykellerin düz, küçük bir kabarcıktan ibaret olan göz boşluklarına bakarak, vaktiyle bir çeşit toprak boyayla boyalı olabileceğini ileri sürmüştü. Bu fikir önceleri arkeoloji ve sanat tarihi çevrelerinde hayli ilgi uyandırmış ve üstüne seminerler, tartışmalar açılmıştı. Sonra fikri ileri süren bilgin kısa bir süre ortadan kayboldu. Döndüğü

zaman da iddiasını geri alarak, bunun saçma bir fikir olduğunu açıkladı. Pek az kişi bilginin Kızılpençe tarafından sorguya çekilmiş olabileceğini düşündü. Sanat tarihi kitaplarının yazdıklarına, üniversitelerde öğretilenlere bakılırsa, bu heykeller ve mermer sütun başlıkları **Mars** uygarlığının ilkçağlarına ait kültürel kalıntılardı. Yanına sokulmak, el sürmek kesinlikle yasaklanmıştı. Bu yasağa en seçkin **Marslılar** bile uymak zorundaydılar. Ancak uzaktan seyredilebilirdi, o kadar... Yalnız halografik fotoğraflarının çekilmesine izin veriliyordu.

Kentin batı bölümü, **Mars** burjuvazisinin eğlence merkeziydi. Bu bölüme yetkisi, memuriyeti ve görevi ne olursa olsun, hiç bir imtiyazlı **Dünyalı** ve yabancı giremezdi. Devsel kubbe bu bölümde tatlı, pembe bir renge bürünüyor, gündüzleri bu pembelik bahçelerin ve binaların üstüne çökerek onların renklerini değiştiriyordu. Geceleri yapay ışıklar altında eğlence sitesi daha da çekici oluyordu. Geniş parklar ve bahçeler içinde yer alan gezegenlerarası sirkler ve lunaparklar, günün her saati açık bar ve optik tiyatrolar, sinema görevini yapan büyük televizyon salonları, **Marslılar**'ın Dinlenme Evi adını verdikleri kumar ve fuhuş yuvaları hep bu bölümdeydi. Yalnız **Marslılar**'a açık olan Dinlenme Evleri'nde **Dünyalı** ve **Venüslü** işçilerin arasından seçilen en güzel kızların kullanıldığı söyleniyordu. **Zaarga** galaksinin en önemli ticaret ve turizm kentlerinden biriydi. Evrensel sömürüden elde edilen paraların büyük bir bölümü, **Mars** yüksek memurları, subayları ve büyük tüccar aileleri tarafından burada eritilirdi. **Zaarga** aynı zamanda *sistemlerarası* bir ziyaret ve gezi kentiydi. Burada uzak gezegenlerden gelme yabancı yaşam formlarına da raslamak olasıydı. Batı yakasının hemen önünde yer alan ikinci bir eğlence sitesi, her sınıf ve her çeşit insana açıktı. Tabii, buraya girebilmek de sonuç olarak bir imtiyaz işiydi. Çünkü **Mars**'a gelmek: **Zaarga**'ya girebilmek; sıkı incelemelerden geçmek ve gezegenlerarası pasaport alabilmek için uzun sıkıntılara, sorgulara katlanmak demekti.

Sonuç: Zaarga, evren halklarının yalnız belli bir bölümüne açıktı.

Kentin doğu bölümü, nispeten sessiz ve geniş bahçelerin, çelik putreller üstüne kurulmuş büyük villaların yeraldığı bir bölgeydi. Bu bölgede Mars ticaret burjuvazisi, devlet memurları, sanatçılar ve politikacılar otururdu. Büyük bir mahalleden daha çok, bir sayfiye kentine benziyordu doğu bölümü. Yüzme havuzlu, özel hangarlı villaların sayısı kabarıktı.

Arkeoloji öğrencisi Vera König, ikinci eğlence sitesinin büyük giriş kapısındaki kontrol memurına öğrenci kimlik kartını göstererek geçiş izni istedi. Memur, mor suratlı bir Siriüslü'ydü. Bütün Siriüslüler gibi iri yarıydı ve üstünde iri bedenine uymayan yapmacık bir kibarlık vardı. Mavi üniformasının içinde azametle dikiliyordu. Vera'nın kimlik kartını eline aldı. Dikkatle inceledi. Sonra alaylı:

— Eh, mademki eğlenmek istiyorsunuz dedi, iri gövdesini yana çekerek genç kıza yol açtı.

Vera König Dünyalı'ydı. Uzun altın sarısı saçlarını dikkatle taranmış ve çıplak omuzlarının üstüne dökmüştü. Üstünde ince vücudunu saran ve yuvarlak biçimli sırtını açık bırakan plastik dokulu mavi bir tunik vardı. Aynı renk pantolonu uzun bacaklarını ve biçimli kalçasını sıkı sıkıya sarıyordu. İri mavi gözleri eğlence sitesinin reklam ışıklarından yansıyan ışınlarla parlıyor, elinde siyah zarif bir çanta tutuyordu. Dudaklarının kenarında, incelenince yapmacık olduğu kolaylıkla anlaşılabilen, belli belirsiz bir gülümseme vardı. Vera önce ortasından ince bir su sütununun fışkırdığı büyük havuzlu parka doğru yürüdü. Parkın bitkileri, Mars'ın en güzel bitkilerinden seçilmişti. Aralarına gizlenmiş olan pembe neon lambalar klorofilli oldukları anlaşılan bitkilerin yeşil renklerini değiştiriyor, onları esrarlı bir masal dünyasının bitkileri gibi gösteriyordu. Havuzun arkasında mermerden oyulmuş ve tunç taklidi plastik bir kaidenin üstüne

oturtulmuş, yalnız **Mars**'ın değil, aynı zamanda bütün galaksinin de en zengin politikacılarından birinin heykeli vardı. **Vera** bu heykele iri mavi gözlerinden taşan derin bir nefretle baktı. Bütün masalsı ögelerine karşılık **Zaarga**'nın gerçekte hiç de güzel olmadığını, düşündü. Daha da ileri giderek bütün bunların iyi yapılmış, aldatıcı birer süs, birer yaldız olduğunu, bu yaldızın altında korkunç ve çıplak bir gerçeğin yatmakta olduğunu mırıldandı. Sonra telâşla etrafına bakındı. Duygulu bir kızdı ve nefretini, öfkesini çok çabuk açığa vuruyordu. Neyseki çevrede kimse görünmüyor, çok uzakta insanlar akın akın eğlence pavyonlarının bulunduğu yerlere gidiyorlardı.

Vera havuza bakan banklardan birine oturdu. Bu bank da öbürleri gibi tahta taklidi, sertleştirilmiş plastikten yapılmıştı. Elini tiksintiyle bankın arkalığı üstünde gezdirdi. Bu sahteliklerle dolu sentetik dünyada nasıl olup da yaşayabildiğine, şaşıyordu. Vera plastikten arınmış bir dünya düşlüyordu. Birinci eğlence sitesinde plastikten yapılmış hiç bir şeyin bulunmadığını duymuştu. **Marslılar**'ın büyük ve zengin villalarında da plastik kullanılmıyordu. Bu yapılar ve iç döşemeleri, tahta mobilya, alimünyum konstriksüyon ve çelik-beton kullanılarak yapılmıştı. Tabii televizyonlar, hizmetçi robotlar, öbür gerekli makine ve aygıtlarda en iyi cins kaliteli plastik kullanılmıştı. Ama **Marslı**'da genel olarak kendi geçimini ve zenginliğini sağlayan plastikten nefret ediyor; bol ve ucuz olarak üretilen türlerini, ikinci ve üçüncü sınıf "yurttaşlarına" lâyık görüyordu.

İkinci eğlence sitesinin iklim koşulları çok iyi düzenlenmişti. Ayrı bir dev plastik kubbeyle kaplı olan sitenin nem, ısı ve havalandırma ayarı bilgisayarların yönetimindeki özel aygıtlar tarafından sağlanıyordu. Üstündeki ince plastik dokulu elbiseye rağmen **Vera** hiç üşümüyordu. Oysa ortalıkta güçlü makinelerin sağladığı şiddetli bir hava akımı vardı. Isıdan da yakınamazdı. Parktaki plastik bankların altına gizlenmiş olan havalandırma borularından yapay olarak kokulandırılmış temiz hava yumuşak

bir biçimde püskürtülüyor, başka bir takım borular da kirlenmiş olan havayı emerek, iklim kontrol merkezine alıyordu. Kirli hava burada özel filtrelerden geçiriliyor, nem ve ısı ayarı yapılarak yeniden siteye gönderiliyordu. **Vera** ne kadar yapay bir dünyada yaşamakta olduğunu düşündü. Koltuğunun altına kıstırdığı çantasını bırakmaksızın saatine baktı. **Mars** yapısı kronometreli pozitronik saat 19.25'i gösteriyordu. Tam on dokuz otuzda, kırk yaşlarında yeşil ceketli bir **Dünyalı** şimdi oturmakta olduğu banka, yanına oturacak ve elindeki çantanın aynı olan çantasını **Vera**'nınkiyle değiştirecekti. **Vera** iki dakika sonra sanki 19.45'te başlayacak olan sine-televizyon gösterisine yetişmek ister gibi, kalkacak ve kendi çantasını bırakarak, adamın çantasını alıp gidecekti. Hiç heyecanlı değildi. Genel bir ilke olarak **Kızılpençe**'nin bütün **Dünyalı** öğrencileri izlediği kabul olunuyordu. Ama **Mars**'taki bütün yabancı öğrencilerin aygıt kullanılmaksızın izlenmesine pratik olarak olanak yoktu. Bunu böyle kabullenmek, **Vera**'nın da işine gelmiyor değildi. Tersini düşünmek insanın cesaretini kırabilir, yolundan döndürebilirdi. İlk kez bu denli ciddi ve sorumluluğu ağır bir iş vermişti örgüt **Vera**'ya; kimbilir, kendi kendini kandırıyordu belki; belki de en modern araç, silah ve yöntemlerle çalışan Kızılpençe'yi atlatmak olanaksızdı... Plan gereği, izlendiğini hissederse buluşma yapılmayacak, **Vera** yine kalkıp sine-televizyona gidecek, gösteri bittikten sonra da kalmakta olduğu yurda dönecekti. Bir tehlike belirtisi sezilmezse, aynı buluşma, bir hafta sonra aynı koşullarda fakat değişik bir yerde tekrar edilecekti.

Vera elinde, içinde eski çağlara ait edebi bir eserin orijinalinin ve bir kaset de mikro-filmin bulunduğu çantayı sıkı sıkı tutuyordu. Avuçlarının içi terlemişti. Önünden bir grup SDB'li öğrenci geçti. **Vera** bu "sözümona" sosyalistlere çok kızıyordu. **SDB**'li öğrencilerin **Marslı** efendilerden aşağı kalır yanları yoktu. Çok gururlu ve kasıntı heriflerdi. Hele kızlar! Küçük dağları kendilerinin yarattıkları inancındaydılar. Kibirleriyle güzellikle-

rini aşıyorlar, zengin ve özgür bir galaksi devleti olmanın tadını çıkarıyorlardı.

Tekrar saatine baktı. Fosforlu ekran, soluk ışığın altından pırıl pırıl parlıyor, saat aynı anda güneş sisteminin önemli gezegenlerinde, mahalli saatlerin kaç olduğunu da gösteriyordu. 19.29.

Çevrede, şimdi ellerini birbirlerinin bellerine dolamış ve her şeyi unutup kendi içlerine kapanmış çiftlerden başka kimse görünmüyordu. **Dünyalı**'nın henüz gelmemiş olmasına canı sıkıldı. Belindeki siyah kalın deri kemere asılı olan küçük çantasından bir ***Phcbos*** sigarası çıkardı ve tek kuvvetli nefesle yaktı. Adam gecikirse ne yapacağı talimat olarak kendisine bildirilmemişti. Böyle bir durumda kendi insiyatifini kullanmak zorunda kalacaktı. Her halde bir gecikme halinde, kalkıp dolambaçlı bir yoldan yurda dönmeli ve gelecek haftaki buluşmayı beklemeliydi.

— İyi akşamlar hanfendi.

Vera kendisine seslenen kalın, babacan, kendinden emin bir sesle irkildi. Gözünün ucuyla sessizce yanına gelip oturmuş adama baktı. Şaşkınlıktan az daha bir çığlık atacaktı. Gelen bir **Marslı**'ydı. Üstelik iri gövdesinin üstünde bir kaptan üniforması taşıyordu. Ama subay değildi. İşin en şaşılacak yanı, elinde tıpkı **Vera**'nınki gibi siyah bir çanta tutuyor olmasıydı. Vera kendini zorlayarak:

— İyi akşamlar diyebildi.

Şimdi ne yapmalıydı? ***Evrenin Kurtuluşu*** adlı örgütte **Marslılar**'ın çalıştığını, çalışabileceklerini duymak değil, aklının köşesinden bile geçirmemişti. Yoksa **Kızılpençe** kendisiyle bir oyuna mı girişmişti? Uzay kaptanı, **Vera**'nın duraksamasını anlamış, bekliyor ve konuşmuyordu. Elindeki çantayı **Vera**'yla kendisinin arasına bırakmıştı. **Vera**'nın korku ve endişeden eli ayağı tutulmuş gibiydi. Sımsıkı kavradığı çantayı bir türlü bırakamıyordu. Bunun büyük bir hata olabileceğini geç farketti.

Çantayı çoktan bankın üstüne bırakmış olmalıydı. Vera çarçabuk çevresine bir göz attı. Kararlıydı. Çantayı değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Durum onu adamakıllı kuşkulandırmıştı. Birden yerinden kalktı, gitmeye davrandı. Kırsaçlı kaptan yalvaran bir sesle konuşmaya başladı:

— Durun rica ederim... Her şeyi berbâd edeceksiniz. Oturun yerinize ve sakin olun...

Genç kız, bir an yaptığı hareketlerin ne kadar kuşku uyandırıcı olduğunu düşündü. Eğer gözetleniyorlarsa, **Kızılpençe** bunu çok iyi değerlendirecekti elbette. Kaçma kararını değiştirdi. Sakin olmaya çalışarak yerine oturdu.

— Bırakın çantayı, değişim yapılsın.

Vera çantayı usulca bankın üstüne bıraktı.

— Kimsiniz siz, nasıl oluyor da...

— Soru sormayın lütfen...

Vera'nın çantasını aldı.

— İyi eğlenceler.

Vera kaptanın arkasından bakakaldı. Bir **Dünyalı** beklerken karşısına bir **Marslı** çıkmıştı inanılacak gibi değildi. Ama adamın bir **Öİ** ajanı olmasına imkan yoktu. Kendisini hemen tutuklaması gerekirdi. Kaptanın gittiği yönün tersine giderek parktan çıktı. Burdan derhal uzaklaşmalı, olanı biteni, bu yeni durumu daha sonra düşünerek çözüme varmalıydı. Eğer kaptan bir **Öİ** ise çok korkunç bir şey yapmış olurdu. Şimdi kendisi ve hücre arkadaşları büyük bir tehlikenin içindeler demekti. Sine-televizyon binasının büyük ve holografik renkli afişleri önünde durdu. Kimlik kartını göstererek ucuz tarifeli biletten satın aldı. Yabancı öğrenci ve tüccarlara ayrılmış bölüme giderek yer gösteren robota biletini uzattı. Robotun bir televizyon alıcısından ibaret olan küçük gözleri bir an Vera'nın üstünde durdu. Sonra elindeki bilete baktı. Nazik ve metalik bir sesle:

— Burdan efendim, diyerek öne düştü.

Üç boyutlu ekranda son iki saatin olayları gösteriliyordu.

Vera robotun gösterdiği yere oturdu. Robot eklemli kollarını uzatarak koltuk ayarı yaptı ve uzaklaştı. **Vera**'nın son iki saatin haberlerini izleyecek hali yoktu. Başı ağrıyormuş gibi elini şakağına dayadı ve düşünmeye başladı. Görebildiği kadarıyla iki olasılık vardı. Ya örgütte **Marslılar** da çalışıyordu ve bundan kendisinin haberi yoktu. Ya da gelen kaptan **Kızılpençe**'nin adamıydı. Üçüncü bir olasılığı düşünemiyordu. Eğer örgütte **Marslılar** da çalışıyorsa, bu hem şaşırtıcı hem de sevindirici bir olaydı. Ama **Marslılar**'ın içtenliğinden emin olmaya imkan var mıydı? Vera'ya göre bu mümkündü yani örgütte çalışan **Marslılar** -eğer işbirliği yapmışlarsa- içten olmaları gerekirdi. Yoksa böyle büyük bir tehlikeye bile bile kendilerini atmazlardı.

Görüntü ve seslerin, ani bir biçimde değişmesi, **Vera**'nın düzgün ve rahat düşünmesini önlüyordu. Ekrandaki konuşmacı **BMC Ekonomi Bakanı**'nın kısa bir demecini okuyordu. Mutlaka yine, konuşmasını galakside plastik üreten ülkelerin başında gittiklerini tekrarlamakla bitirecekti. **Vera**, dikkatini ekrandan uzaklaştırmaya çalışarak düşünmeye zorladı kendini. Eğer kaptan bir **Öİ** ajanı idiyse her şey altüst olmuş demekti. Endişesi gittikçe artıyordu. Bu sorunu yalnız başına çözemeyeceğine karar verdi. Hemen çıkıp hücre başkanını haberdar etmeli ve durumu onunla tartışmalıydı. Yerinden kalktı ve çıkış kapısına doğru yürümeye başladı. Salonda bekleyen robot, **Vera**'nın yaklaşmakta olduğunu göründe tatlı vızıltılar çıkararak yanına gitti ve aynı incelikli, mikrofonik sesiyle sordu.

— Bir şikayetiniz mi var efendim, müessesemiz her alanda yardıma hazırdır.

Vera aceleyle robota teşekkür etti ve rahatsızlandığını ileri sürerek oradan uzaklaştı. Robot mikrofonik sesiyle arkasından sesleniyordu:

— Tıbbi servis çağıralım mı efendim! Masraflar müessesemize aittir.

Vera "Hizmetçi robotları bile polis bunların!" diye öfkeyle düşündü. Siteden çıktığı zaman her olasılığa karşı büyük bir mağazanın çıkış kapısından girip asansör ve koridorlarda dolaştıktan sonra giriş kapısından çıktı. Yaptığı hareketin tersliği, mağaza müstahdemi robotlar tarafından tesbit edildi. Hizmetçi robotlar Onu sözle uyarmakla yetindiler. Vera büyük mağazanın giriş kapısında duran otomatik taksilerden birine bindi. Arabanın şoförü olan bilgisayarın kumbarasına, çantasından çıkardığı madeni jetonu attı. Bilgisayar birden canlandı ve kontrol tablosunda renkli ışıklar yanıp sönmeye, dijital göstergeler oynamaya başladı. Bilgisayar şoföre adresi verdi.

— Doğu kesimi A 325 Yabancı Öğrenci Yurdu.

Bilgisayarın plastik muhafazalı hoparlörü adresi tekrarladı:

— Doğu kesimi A 375 Yabancı Öğrenci Yurdu...

Vera bu akşam işlerin ne kadar ters gittiğini düşündü. İçerlemiş bir sesle tekrar etti:

— Düzeltiyorum, Doğu Kesimi A 325 Yabancı Öğrenci Yurdu.

Bilgisayar bu kez doğru algılamıştı bilgiyi. Diyamanyetik taksi, hava yatakları üstünde adeta kayarak fısıltıyla hareket etti.

VI. Bölüm

NEBULA GEÇİDİ

KAPTAN **Renwell**'in tatili tahmin ettiği gibi kısa sürdü. **Korla**'nın villasında kaldığı iki günü karısıyla başbaşa geçirmiş, hizmetçi robotlardan başka kimsenin bulunmadığı geniş daireli evde sinirlerini tam anlamıyla dinlendirmişti. Belki iki gün, yeniden uzayın tehlikelerle dolu karanlığına açılmak ve sonucu şimdiden belli olmayan güç bir serüvene atılmak için yeterli değildi. Ama **Renwell** devlet hizmetini her şeyin üstünde tutan, kişisel çıkarını devlet hizmeti söz konusu olunca kesinlikle düşünmeyen bir adamdı. Bu hizmetler ona göre **BMC** donanmasında boşuboşuna geçirdiği yılların anlamsızlığını örtüyordu. **Dr. İrma**, hem kocasının ülküsüne inanmış hem de bu ülküye kendi dünya görüşüyle bitiştirmesini bilmiş özverili bir kadındı. Kendini, **Renwell**'i tamamlamak gibi özel bir görevle yükümlü olarak görüyor, kocasının önemli bir adam olduğuna inanıyordu. **Dr. İrma Renwell**, klinikte çalışırken kendini unuturdu. Pratisyen hekimdi ve mesleğine sıkı sıkıya bağlıydı. Klinik görevleri onun için hasta ve yaralı insanlara yardım etmekten de öte anlamlar ifade ediyordu. Kocasının sık sık uzun ayrılıklar getiren görevlerini saygıyla karşılardı. Bu ayrılıklara, kadercilik gibi basit bir felsefeyle açıklanamayacak bir eğilimle boyun eğerdi. O da Renwell gibi kendi kuşağını ve bu arada ileriki kuşakları insanlık adına kutsal bir görevle yükümlü görüyordu. **Dr. İrma**'ya

göre en büyük mutluluk, oğlunun feci bir uzay kazasında ölmesinden sonra **Renwell**'le olan ortak ülkülerine hizmet edebilmekti. Yaşam bu biçimiyle onun için daha anlamlı, daha yaşanmaya değer oluyordu.

Renwell ikinci günün sabahı terastaki yazlık masada karısıyla birlikte kahvaltı yapıyordu. İki robot, arı vızıltısına benzer sesler çıkararak gerekli servisi yapıyorlar, istekleri yerine getiriyorlardı. **Serepin** gezegeninin az ışıklı, loş güneşi bu dünyaya kasvet ve sıkıntı veriyordu. **Renwell** terasın önünde uzayıp giden büyük bahçeye baktı. Klorofilsiz, donuk kahverengi ağaçlar bahçeyi dolduruyorlardı. Ağaçların arası sarı mantarlarla doluydu. Pek matah şeylermiş gibi bahçıvan bir robot bahçedeki bitkilerin bakımıyla uğraşıyordu. **Renwell** ilgisiz bakışlarını iki üç kilometre ilerdeki bazalt tepelere dikti. Vahşi bir görünüşleri vardı. **Serepin**'in doğa güzellikleri bakımından zengin bir gezegen olduğu söylenemezdi.

Renwell kahvaltıdan sonra ayaklarını terasın plastik korkuluklarına uzatarak gerindi. Piposunu iri kıyım tütünlerle doldurup yaktı. Kendini bildiğinden beri tütün çok değerli bir metaydı ve ancak **Marslı** zenginler kullanabiliyorlardı. **Serepin**'de ve galaksinin daha birçok gezegeninde tütün bitkisi yetişmiyor, **Güneş Sistemi**'nde de sadece **Dünya**'dan elde edilebiliyordu. **Renwell, BMC**'de, fabrikalarda çalışan milyonlarca işçinin tütünün sadece adını duymuş olabileceklerini düşündü. Belki gelecekte iyi kalite plastik gibi tütün de **Güneş Sistemi** halklarının tanıyıp kullanabileceği bir ürün olacaktı. Terasın önündeki bahçede çalışmakta olan bahçıvan robot elindeki ağla bitkilere konmak isteyen kargaya benzer garip kuşları kovalamaya çalışıyordu. Robotun plastik gövdesi çalışırken çamurlanmış, sırtındaki kimlik kodu okunmaz hale gelmişti. **Renwell** göz ucuyla karısına baktı. **İrma**'nın gözlerinde bozulmamış bir mutluluğun çizgileri görünüyordu. İpekliye benzer bol kumaştan bir sabahlık giymiş, beline de kırmızı bir kuşak sar-

mıştı. **Renwell** yaşı epey ilerlemiş olmasına karşın karısının henüz bozulmamış olan biçimli vücuduna baktı. Her ikisi de ihtiyarlığın eşiğine gelmiş bulunuyorlardı. Ama **Renwell** kendini yaşama doygun hissediyordu. Yıllardır, içinde inandığı bir ülkü uğruna savaşmakta olmanın verdiği ruh huzurunu duyuyordu.

Bütün gününü **İrma**'yla birlikte geçirdi. Hizmetçi robotlara hiç bir ziyareti kabul etmeyeceğini bildirmişti. İrma:

— Biliyor musun **Renwell**, demişti, şu bizim kliniğin şefi, **Prof. Threhearn.** Sana karşı büyük bir saygısı var. Çok sıkışık bir durumda olmamıza rağmen bana üç gün izin verdi.

— Yaa... bana saygısı olduğunu nereden çıkarıyorsun?

— Yalnız saygı değil sözkonusu olan, Threhearn ve bizim kliniğin öbür elemanları, tümü de seni çok seviyorlar; uzay istasyonuna yapılan başarılı baskın klinikte duyulduğu zaman hepsi beni tebrik etmeye geldiler.

— Hmm... Teşekkür etmek isterdim.

O gün akşam yemeğini, villanın doğal havuzu çevresine yerleştirilmiş olan kır masalarında yediler. Yemekten sonra robotlardan birinin yönettiği botla doğal gölde gezinti yaptılar. Bu gölün suyu dipten bir taraftan kaynıyor ve fazlalaşan su otomatik pompalarla çekilerek **Talha**'ya gönderiliyordu. **Renwell**, robottan **Korla**'nın dalma takımlarını istedi. **İrma** artık yaşlanmış olduğunu, bir hekim olarak bu ağır sporu yapmasının doğru olmayacağını, vazgeçmesini söylediyse de. **Renwell** karşılık olarak karısının saçlarını okşamakla yetindi.

Su çok soğuktu. **Renwell** on iki metreye kadar dalarak **Serepin**'in iri sazanlarını kovalamaya başladı. Epey uğraştıktan sonra hava basınçlı tüfeğiyle on beş kiloluk bir sazan vurmayı başardı. Sudan çıktığında şakakları zonkluyor, sık sık nefes alıp veriyordu. Dudakları da hafifçe morarmıştı. **İrma** kocasının kozmik ışınlardan yanarak tatlı bir esmerlik kazanmış olan adaleli vücuduna baktı. Sırtına havlusunu örttü.

Villaya döndüklerinde **Aurora**'ın istihbarat subayı **Bnb. Zetkin**'i kendilerini bekler buldular. Subay amirini selamlamış ve derhal planlama dairesine gitmeleri gerektiğini söylemişti. **Renwell**, **İrma**'ya dönerek kollarını "Ne yapalım..." der gibi iki yana açtı. **İrma**'yla her zamanki gibi çok sade bir biçimde vedalaştı. Giyinip çantasını alarak **Zetkin**'le birlikte çıktı.

Planlama dairesi, **Vendra**'nın genel karargâhına bağlı olarak çalışıyordu. Aynı kır evinin dört büyük odasında en seçkin kurmay subaylar harekat dairesinin gerçekleştireceği istihbarat ve savaş planlamalarını yaparlardı. Çalışmalarda bilgisayar ve robotlardan büyük ölçüde yararlanılıyordu. Tabii, planlamalarla ilgili denetlemeleri yapan bilgisayarlar sonuçta yine insan zekâsı tarafından denetleniyordu. **Planlama Dairesi Başkanı Tümgeneral Marden Venüslü**'ydü ve **BMC** donanmasında kısa bir süre de olsa çalışmış olduğundan kendini bir türlü bağışlayamıyordu. **Renwell**'in eski arkadaşıydı. Birlikte yaptıkları sayısız keşif ve gözetleme uçuşları vardı. **Renwell**, **Marden**'i canlı bir biçimde selamladı. **Marden**, **Renwell**'le **Bn. Zetkin**'i geniş ve rahat koltuklara oturttu.

— Konuya girmekte acele ediyorum. Durumu sana kaba çizgileriyle açıklayalım. Ama önce... Durun bakayım; şu yeni gelen Kanopus likörüne ne diyeceksiniz. Meraklanma canım, sentetik değil, doğal.

Marden böyle diyerek robotu çağıran sinyale dokundu. Robot Mars yapısı, geliştirilmiş son modellerden biriydi.

— Bana bak teneke adam, şu kaptan **Toran**'ın **Kanopus**'tan getirdiği pembe etiketli şişe var ya... İşte onu... Bardakları da unutma!

Robot "emredersiniz" dedikten sonra eklemli bacakları üstünde yüz seksen derecelik bir dönüş yaparak uzaklaştı. **Renwell** sormaktan kendini alamadı.

— Neden böyle acele ediyoruz generalim, planın uygulanması için ayrılan zaman dar mı?

Marden karşılık vermeden önce gülümseyerek Renwell'in yüzüne baktı. Önemsemiyen bir sesle konuştu.

— Planın uygulanması için ayrılan zamanın bir bölümünü ufak bir müdahaleyle senin iznine kattım.

Renwell arkadaşının gözlerinin ta içine bakarak teşekkür etti.

— ***Aurora*** ile hemen uzaya açılacaksınız. **Marslı** bir ticaret gemisiyle uzayda buluşacaksınız. Geminin kaptanı iki yıldan beri **Kurtuluş Ordusu**'nun hizmetinde çalışan güvenilir bir subaydır. Tabii, sen yine kendinden başkasına güvenmezsin; huyundur, bilirim. Uzayda buluşacağınız noktanın zaman kategori ve koordinatları ***Aurora***'nın seyir subayına verildi.

General Marden duraksadı. Sanki söyleyeceği şeyi, söyleyip söylememekte kararsız gibiydi.

— Belki bilmiyorsun ama sen izindeyken bütün ***Aurora*** personeli tam mesai yaptılar. **Yzb. Boran**'ın dışında tabii...

— Boran mı? Ha mutlaka yine o uzak yerli köyüne gitmiştir.

— Her neyse, tam yirmi dört saat ortadan kayboldu. Senin hatırın için aramadık.

Marden, Bnb. Zetkin'e göstermemeye çalışarak, **Renwell**'e çapkınca göz kırptı.

— O yerli köyünde bir sevgilisi olduğunu biliyorum.

— Ben bilmiyorum. Personelimin özel yaşamlarıyla bu yönden ilgilenmem.

— Hay Allah, konunun canına okuduk yine, her neyse... Buluşma noktası ve harekât planı şifrelidir. Zetkin çözer onları sana. ***Aurora***'nın bir savaş gemisi olması nedeniyle **Zaarga**'ya gitmesi düşünülemez elbette... **Marslı Kaptan Samuel von Peter**, sizi buluşma noktasında bordalayacak ve gemisine alarak **Zaarga**'ya götürecek.

Bnb. Zetkin ellerini bitiştirmiş, oturduğu yerde parmaklarıyla oynuyordu. Son kırk sekiz saat içinde küçük bir oryantasyon kursu görmesi gerekmişti. Bu kursta kendisine sorumluluğu

çok ağır, yıkıntısı çok büyük, parapsikolojik bir silahın kullanılmasını öğretmişlerdi. İstihbaratçının zihni bu silahın ayrıntılarıyla meşguldü. **Renwell**'in çok ciddi bir tonda **Marden**'e seslenişiyle kendine geldi.

— Tam yetki istiyorum.

— Her zaman istersin ve biz de her zaman veririz. Bu konu artık aramızda konuşulmamalı **Renwell**. **Büyük Usta**'nın sana olan sonsuz güvenini biliyoruz.

Renwell ses tonunu fısıltı düzeyine indirdi:

— Ben bir kez daha birlikte anımsayalım istedim. Çünkü bu işte insanların yaşamı söz konusu.

Hizmetçi robot, gümüş bir tepsinin içinde sözü edilen pembe etiketli **Kanopus likörünü** getirdi. Önce **Renwell**'in önünde durdu. Daha sonra da generalin masasına yaklaştı. **Zetkin**, robotun hiç bir şeye benzemeyen siyah plastik suratına ters ters bakıyordu. İçkisi azıcık dökülmüştü.

General tekrar harekât konusuna dönerek sözlerini kaldığı yerden sürdürdü:

— Sen ve adamların; bir bölümünüz **Kaptan Peter**'in gemisinin tayfaları, bir bölümünüz de ticari bir kurul kılığına bürüneceksiniz. **Zaarga**'ya ininceadı **Vera Köenig** olan, arkeoloji öğrencisi, dünyalı bir kızı bulacaksınız. Bu kızın bağlı bulunduğu hücre deşifre olmak üzre. Hücrenin öbür elemanlarıyla **Vera Köenig**, sizlere yardımcı olacaklar. Dönüşte onları yanınıza alacağınızı da eklemem gerekir.

General Marden bir süre durdu. Sonra yaşaran gözlerini sterilize edilmiş kağıt mendille sildi. Generalin hassas olan gözleri **Serepin**'deki tozlu atmosfer ve az ışıktan rahatsızdı. **Zetkin** biraz heyecansız, soluk bir sesle sordu:

— Generalim, **Öİ** karargâhını, Köy Başkanının hangi bölümde tutuklu olduğunu, kendisini ve bu arada bir yığın şeyi bilmiyoruz. Sanırım **Kaptan Renwell**...

General elinin bir hareketiyle subayın konuşmasını kesti.

— Sizin için hazırlattığım sahte kimlik belgeleri, gerekli ticari evraklar, silahlar ve elbiseler, plan dosyasıyla birlikte **Aurora**'nın istihbarat dairesine teslim edildi. **Albay Renwell**'le birlikte harekât planını inceleyin. Eksik gördüğünüz ya da yanlış bulduğunuz bölümler hakkındaki düşüncelerinizi ne yazık ki alamayacağız, buna zaman yok. Hem ben bu konuda ayrı bir toplantı yapmayı da gerekli görmüyorum. Nasıl olsa **Renwell** yine bildiğini okuyacaktır. Sıkıştığınız ya da gerekli gördüğünüz zaman planda değişiklikler yapacağınızı biliyorum. Bizim daire böyle bir şeyi hiç arzu etmez ama **Renwell** her defasında bizim planları altüst etmekten zevk alıyor adeta.

Renwell bu iltifatlara teşekkür etmek gerektiğini düşündü ama hemen vazgeçti.

— ... bununla birlikte böyle bir hakkı ben kendi adıma **Renwell**'e tanıyorum. Ona sonsuz bir güvenimiz var.

"İyi ki vazgeçtim, yoksa **Marden**'i boşuboşuna kırmış olacaktım" diye düşündü **Renwell**.

— Sanırım bu işteki bütün başarımız **Mars**'taki adamlarımızın doğrudan desteği ve becerikliliklerine bağlı olacak. Hücrenin yardımlarının tam ve eksiksiz olması gerekir.

Marden likörünü bir dikişte boşalttı. Hizmetçi robot boş kadehi alarak uzaklaştı. Elleri bir süre çalışma masasının üstündeki vizifonun düğmeleriyle oynadı. Sonra başını kaldırdı.

— Hücreye pek bel bağlamasan iyi olur **Renwell**... Demin de belirttiğim gibi deşifre olmak üzre. Bir bakıma siz onları da kurtarmaya gidiyorsunuz.

Generalin gözleri parladı, konuşması canlandı.

— Elbette sizi böyle son derece tehlikeli bir serüvene gözü kapalı atacak değiliz. Bir sürprizimiz var; koca bir alayı yayınladığı hipnoz dalgalarıyla bir anda paralize edecek, felce uğratacak telepatik bir beyin aranjörü: Bu silahı denemelerin dışında, ciddi bir biçimde ilk kez siz kullanacaksınız.

Renwell hiç şaşmamıştı. Bütün harekât planlarının bizzat **Vendra** tarafından incelenerek denetlendiğini biliyordu. Böyle çılgınca bir girişimin saçmalığı kuşkusuz **Vendra** gibi üstün bir zekânın dikkatinden kaçmazdı. **Renwell** bu silah işini üstü kapalı bir biçimde daha önce **Devlet Bakanı Edmund Korla**'dan da duymuştu. Yaşlı devlet adamının iki gün önceki sözlerini anımsadı: "Size bir armağanımız olacak..."

— Şaşırtıcı bir şey bu, ben serebro-şok silahlarının bu ölçülerde geliştirilebileceklerini hiç düşünmemiştim.

— Psikotronik uzmanı **Dr. Kenneth Kornbluth** böyle bir aygıt üstünde yıllardan beri çalışıyordu. Sanırım temel ilkeler konusunda **Büyük Usta**'nın yardımları da oldu. **Dr. Kornbluth**, tatil günleri de içinde olmak üzre son altı ayını geceli gündüzlü akademi laboratuarlarında geçirdi. Evet, **Büyük Usta**'nın yardımları olmadan bu silah gerçekleşemezdi ama yine de buluşun onuru **Dr. Kornbluth**'a ait... İstihbarat subayınız **Zetkin**, siz uzay istasyonu harekâtından döndüğünüzden beri **Dr. Kornbluth**'la birlikte silahı monte etmeyi ve kullanmayı öğreniyordu.

Renwell, buluştuklarından beri ilk kez dikkatle Zetkin'in yüzünü inceledi. Genç subayın yorgunluğunu yüz çizgilerinin derinliğinden okumak mümkündü. Gözlerinin altı hafifçe morarmış gibiydi.

Zetkin eliyle bir işaret yaptı:

— Evet albayım eğer çalışırsa... Ki, çalışacağından hiç kuşkum yok; korkunç bir silah olacak bu... Bu silahla, belki de koca bir gezegen halkını mışıl mışıl uyutmak işten bile değil.

Renwell önce: "Koca bir gezegen halkını uyutmak" için gerekli enerji miktarını düşündü. Sonra da generalle **Zetkin**'in bu yeni buluşun heyecanından azıcık abartmalı konuştuklarına hükmetti. **Büyük Usta**'nın doğa ve toplum bilimlerinin hemen her dalında uzmanlık derecesinde bilgi sahibi olması şaşırtıcıydı. Gerçi parapsikoloji bilginlerinin, öğrenme ve insan zekâsını geliştirme konularında özel yöntemleri olduğunu duymuştu.

Ama **Büyük Usta** bir parpsikolog değildi ki... Gerçekte Büyük Usta o kadar her şeydi ki, aslında hiçbir şey değildi. Eğer **Renwell**'in, eski dünya uygarlığının dahi çocuğu *Leonardo da Vinci*'den haberi olsaydı; Büyük Usta'nın bu bilgine şaşılacak kadar benzemekte olduğunu düşünecekti. Ona bilimsel bir ünvan yakıştırmanın zorluğundan, hatta imkansızlığından olacak ki, ***Büyük Usta*** demişlerdi. O, profesör, uzman, teknisyen filan değildi. Çünkü bu niteliklerin tümünü birden kişiliğinde toplamayı başarmıştı. Ve bu yüzden o *hiçbir şey*di.

General Marden, koltuğuna yaslanarak **Güneş Sistemi**'nin en gözde sigaralarından bir **Phebos** yakarak dumanını havaya üfledi.

— Evet hücreye güvenmemelisiniz...

— Anlıyorum, dedi **Zetkin**, artık orda kalmaları hem bizim, hem de kendileri için tehlikeli olmaya başladı.

— Elbette... Bu hücrenin başkanı zeki bir adamdır. Bugüne kadar başarılı çalışmalarda bulundu. Ama üyelerden bir uzay hukuku öğrencisi, bir **Kızılpençe**'ye âşık olmak gibi bir yanlışlık yaptı. Tabii o öğrenci, sevdiği kızın bir **Öİ** ajanı olduğunu bilmiyor. Ama biz **Mars**'taki ajanımız aracılığıyla bu bilgiyi edinmiş bulunuyoruz.

Kaptan Renwell tatlı tatlı gülümsedi:

— Bir **Öİ** ajanına aşık olunabileceğini hiç düşünmemiştim. Onların bir robot kadar soğuk ve duygusuz olduklarını biliyorum, nasıl oluyor da.

General Marden neşeli bir kahkaha attı:

— Görüyorsun ya dostum, insanlar en ciddi işlerinin arasında bile âşık olma olanağını bulabiliyorlar...

Biraz durdu. Sözcüklerin üstüne basarak ekledi:

— ... şu senin çapkın yüzbaşı gibi.

Renwell, Boran'ın bazı disiplinsiz davranışlarda bulunduğunu biliyordu. Bu davranışlardan bazıları, komutanı olduğu halde gözlerinin önünde de yapılmıştı. Ne var ki genç adamın yete-

nekleri, en önemlisi içtenliği bu hareketlerini bağışlatıyordu. **General Marden** eski arkadaşıydı. Ama onun insanları yönetme ve onları yetiştirme yöntemlerine karşıydı. **Marden, Boran** ve öbürlerine karşı gösterdiği hoşgörüyü doğru bulmuyordu. General sigarasından bir nefes daha çekerek konuşmasını sürdürdü:

— Bizim **Zaarga**'daki hücre üyeleri yaman adamlardır. Bilirsin; seçme ve sınavlama yoluyla örgüte alınırlar. Olayı öğrenince, bu öğrencinin dosyasını personelden istettim ve inceledim. Zeki, dürüst, çalışkan ve aşırı duygusal bir genç; ama duyguları onu kıskıvrak yakalamış anlaşılan.

General Marden bir şey anımsamış gibi duraksadı:

— **Renwell**. Mümkün olduğu kadar çatışmadan kaçmaya ve silah kullanmamaya çalışın. **Vendra** bu işin sessiz sedasız yapılmasını arzu eder.

Renwell düşündü: "Sessiz sedasız ve silah kullanmaksızın..." Galaksinin en güçlü donanmasına, istihbarat ve polis örgütüne sahip bir devletinin başkentine gidecek ve radarlarla, bilgisayarların yönetiminde ışın toplarıyla korunmakta olan bir kaleden siyasi bir tutukluyu kaçıracaksın... Ve bütün bu işler silah kullanmaksızın, sessiz sedasız olacak... Eylem söz konusu olunca **Vendra** kendini hayale kaptırıyordu herhalde. Ama **Vendra** hayal kurmaz. Daha gerçeği ne hayal etmişse gerçekleştirmesini bilmiş, dolayısıyle tasarladıkları hep hayal olmaktan çıkmıştır. Demek ki, silah kullanmaksızın bu iş mümkündü? Yalnız şu beyin aranjörünün bir silah mı yoksa psiko-medikal bir araç mı olduğu konusunda kesin bir karara varmalı, silah kullanmama olanaklarını ona göre araştırmalıydı.

— Bir savaşçı olarak durumu en genel hatlarıyla gözden geçirince, bunun imkansız olduğunu sen de bilirsin **Marden**... Bununla birlikte elimizden geleni yapacağımızdan emin olabilirsin.

— Biliyorum; bir çatışmaya girerseniz belki de içinizden yaralananlar, hatta ölenler bile bulunacaktır. Hiç birimiz böyle bir şeyi arzu etmeyiz. Ama bu şartlarla yapılan bir operasyonda

önüne geçilemez olaylardır bunlar ve operasyonun tabii birer parçasıdır. Şimdi derhal kruvazöre giderek incelemelere ve uçuş hazırlıklarına başlayın... Sormak istediğin bir şey var mı?

— Var... Şu köylü... Çok mu önemli? Bunu öğrenmek istiyorum. Harekâta değer mi?

Marden'in karşılığı kısa ve kesindi:

— **Vendra** önemli görüyorsa, önemli ve harekâta değerdir.

"Aurora" ağır savaş kruvazörü, **Serepin** gezegeninin koyu karanlık gecesinde, kendine ayrılmış olan pistte iri ve korkunç bir **T-Rex** gibi duruyordu. Geminin siyah rengi gecenin koyu karanlığına karışıyor, yalnız bordası zayıf ışıldaklarla aydınlatılıyordu. İri gövdenin üstüne dizili iki sıra küçük lomboz-dan zayıf bir ışık sızıyor ve bu zayıf ışık koyu karanlıkta hemencecik yitiveriyor, daha ilerlere uzanamıyordu. Geminin çevresinde sıkı güvenlik tedbirleri alınmıştı. Siyah üniformalı, **Galaksi Kurtuluş Ordusu** askerleri, sessiz ve soğuk emirleri yerine getiriyor, geminin çevresinde belli belirsiz bir telâş seziliyordu. **Kaptan Yzb. C.V. Boran**, gemiden yüz metre ilerdeki dört katlı uçuş kontrol kulesinden çıkarak gecenin karanlığına karıştı. Arkasından **Uçuş Subayı Bnb. Karan**'la iletişim çavuşu geliyorlardı. **Yüzbaşı Boran**'ın elinde, içinde uçuş emri, harekât talimatı, v.b gibi evrakları taşıyan ağır plastik bir çanta vardı. Gemiye kadarki yüz metrelik mesafeyi konuşmaksızın geçtiler. **Aurora**'nın güverte kapısında nöbet tutan asker, gelenleri sertçe selamladı. **Boran** ve arkadaşları kararlı adımlarla düralimün merdivenleri tırmanarak gemiye girdiler. İki dakika sonra vizifondan **Kaptan Boran**'ın sesi duyuldu. Geminin dinlenme salonunda hazır bulunan tüm personel dikkat kesilmişti:

— **Aurora** personeli dikkat... **Aurora** personeli dikkat... **Kaptan Boran** konuşuyor; yersel saatle 00.30'da özel görevle uzaya açılacağız. Bütün kısım komutanları son kontrollerini yapsınlar. Sürvites kullanılacak. Yoklamalar komuta dairesine. Tamam.

Dinlenme salonunda oturan subay ve tayfalar arasında telaşsız bir kaynaşma oldu. Herkes ilgili görev bölümlerine gitmek üzre harekete geçti.

Kaptan Boran anonstan sonra kaptan köprüsünden ayrılarak geminin harekât dairesine gitti. Harekât dairesi, içinde bir çok elektronik aygıt ve ekranların, geniş çalışma masalarının yer aldığı, duvarları dört boyutlu ışıklandırılmış uzay haritalarıyla dolu geniş bir salondu. Burda da kaptan köprüsünde olduğu gibi fakat ondan biraz daha küçük panoramik bir gözlem ekranı vardı. Gemi seyir halinde olmadığı için ekran karanlıktı. **Kaptan Boran** uçuş subayıyla birlikte büyük salona girdi. Uçuş subayı **Helmut Karan**, kırk beş yaşlarında, saçları dökülmüş, iri yarı bir binbaşıydı. Birlikte madeni bir masaya monte edilmiş küçük bir televizyon aygıtının başına geçerek **Aurora'nın** özel görevini ellerindeki mikro-filmden incelemeye başladılar. **Binbaşı Karan**, kareyi değiştiren düğmeye dokundu. Ekranda evrakın bir başka sayfası göründü. Her sayfanın altında kırmızı yazılarla şifre kod işaretleri vardı.

Dairenin yana kayarak sessizce açılan kapısından **Kaptan Renwell** girdi. İki subay amirlerini hararetle selamladılar. **Boran**'ın heyecanlı olduğu **Renwell**'in gözünden kaçmamıştı.

— Hocam, dedi, **Boran**, harekât planından anladığıma göre **Zaarga**'ya gidiyoruz. Ama...

Bu girişime çok şaşırmış gibi bir hali vardı.

Renwell öğrencisinin sözünü kesti;

— Bütün bu ayrıntıları gemimiz buluşma noktasına giderken gözden geçireceğiz... Acele etmeyin; bu defaki görev çok yaman. Şimdi istihbaratçı **Zetkin** gelecek, gereken bilgileri size verir. Nebuladan çıktıktan sonra bir brifing yapalım. Tabii her zamanki gibi esas plana boşvereceğiz. Yine de bir fikir edinmek için planı gözden geçirmek zorundayız. İşin ayrıntılarını öğrenmek için **Zetkin**'le planı bir iyi inceleyin siz. Buluşma zaman ve koordinatlarını ilgili kısımlara bildirirsiniz.

Uçuş subayına döndü, sesine önemsiz bir hava vermeye çalışarak sordu:

— Mühimmat kontrolü yapıldı mı?

Kaptan Boran'la **Binbaşı Karan** hayretle Kaptan **Renwell**'in yüzüne baktılar. **Bnb. Karan** yanıtladı:

— Gelen sandıklar **Yzb. Volkof**'a teslim edildi. Gerekli sayım ve kontrol işlerini şu anda yapıyorlar.

Her ikisi de meraklarını yenemeyerek aynı anda sordular:

— Çarpışacak mıyız komutanım?

— Savaşacak mıyız hocam?

Renwell bu iki uzay kurdunun yüzlerine dikkatle baktı. İkisinin de gözlerinde bir an vahşi bir pırıltının yanıp söndüğünü sandı. **Serepin**'deki askerleri en çok üzen tarihin bu dönemdeki ağır akışı yüzünden elleri kolları bağlı oturmak zorunda kalmış olmalarıydı. Özellikle **Boran** gibi yeni düşüncelerin öncülüğünü yapan genç subaylar, yerlerinde duramıyorlar, evrensel illüzyonu bozmak amacıyla bir an önce düşmanla vuruşmaya can atıyorlardı.

— Gerekirse...

Bu tek sözcük, **Boran**'la **Karan** için kesin bir biçimde çarpışma anlamına geliyordu. Birazdan bu haber erinden subayına kadar bütün gemi personelinin ağzında yer alacak, hatta dinlenme salonlarındaki garson robotlar bile duyacak ama onlar zihin sistemleri çarpışma kavramını değerlendiremiyecek yapıda olmaları bakımından bir tepki gösteremeyecekler, heyecanlanamayacaklardı.

— Gizli silah?

— Ne dedin?

— Gizli silahı sormuştum.

— Onu **Zetkin** önceki gün özel bir ambalaj içinde gemiye getirdi. İki gündür de bu silahla ilgili bir oryantasyon kursuna gidiyordu.

— Biliyorum; iki saat önce **Zetkin**'le birlikte **General Marden**'in yanındaydık.

Kaptan Renwell, vizifonla nöbetçi subayını bularak geminin hareketiyle ilgili bir iş için kontrol kulesinde kalan **Bnb. Zetkin**'in gelip gelmediğini sordu. **Zetkin** henüz gelmemişti.

— **Bnb. Karan, Zetkin** iki dakikaya kadar gemide olur. Hareket sırasında kaptan köprüsünde olun. Yeni kaptanınız **Boran** bizi nebuladan çıkaracak, böyle heyecanlı bir sahneyi kaçırmanızı istemem.

Boran olduğu yerde dondu kaldı. *Aurora*'yı nebuladan, çılgın kozmik taşların arasından sıyırarak çıkarmak! Hem de kim? Kendisi... Uçuş deneyi henüz bin uzay saatinin üstüne çıkmamış olan genç pilot... Gerçi bir kruvazörü nebuladan çıkarabilmek, böylece sayılı ünlü kaptanların arasına girebilmek hayatta en çok arzu ettiği şeydi. Bunu defalarca hayal etmişti. Bu istek yıllardır kişiliğinin bir parçası haline gelmiş, varlığını doldurmuştu. Ama henüz kendini yeterli görmüyor; böyle bir şeyi önündeki bir kaç yıl içinde dahi düşünmüyordu.

— "Olanaksız. Bu işi başaracak yetkinliği kazanmadım henüz..." diyecek oldu. **Kaptan Renwell**, elini kaldırarak, **Boran**'ın konuşmasını kesti. Ağır bir sesle, sözcüklerin üstüne basa basa konuştu:

— Artık yeteri kadar yetiştiğin kanısındayım **Boran**. Bu işi uygulamayı da öğrenmen gerek... Senin yeteneğine ve bugüne kadar birlikte yaptığımız eğitim uçuşlarına dayanarak bu kanıya vardım.

— Ama...

— Aması filan yok, beni dinle; artık yaşlanmaya başladım sanıyorum. Dün **İrma** beni muayene etti. Reflekslerimde çok hafif de olsa bir gerileme varmış. Ellerim eskisi gibi sakin değiller. Kontrolların başına oturunca titremek üzereymişler gibi geliyor bana. Zihnim de böyle eskisi gibi berrak değil... Sen genç-

sin, bu işi benden iyi yapacağına inanıyorum. İlerki yıllarda benim küçük ünümü gölgede bırakan bir üne erişeceğine kuşkum yok. Şunu unutma; bir kaptan her şeyi uçuş okulunda öğrenmez.

Kaptan Boran, hocası ve komutanı olan bu saygıdeğer adama ne diyeceğini bilemiyordu. Ona olan inancı ve güveni tamdı. Eğer o böyle düşünüyorsa bu düşünceye katılması gerekirdi. Yanıldığını pek az görmüştü. Ama düşündükçe korkuyor, başaramayacağını sanıyordu. Cansız bir sesle teşekkür edebildi. **Renwell** onu yüreklendirmek gerektiğini anlamıştı.

— Hem korkacak bir şey yok, yanında ben olacağım.

Karan, konuşmaları sessizce dinlemişti. **Boran**'ın yeteneğini biliyordu. Eğitimi tamdı. Uzayın her köşesinde ona güven duyabilirdi. Ama şeytani meteorların cirit attığı, zehirli gazların, kozmik ışınların kol gezdiği nebula bölgesinde hayatını **Kaptan Renwell**'den başkasına teslim etmeyi istemezdi doğrusu. **Renwell** çıldırmış mıydı? Yoksa bu gerçekçi adam, kendini ölçüsüz bir hayale mi kaptırıyordu? Sonra o sözün pratik hiç bir anlamı yoktu. "Uçuş sırasında yanında" olacakmış. Bu **Serepin**'in rahat ve geniş yollarında giden diyamanyetik bir taksi değildi ki, zor bir anda sürücüsü değiştirilebilsin... Uzay uçuşunda, hele nebula geçidinde saniye kesrinin bile büyük bir önemi vardı. Galaksinin en belâlı geçidiydi geçecekleri yer. Kendi uçuş deneyimleri artık uzay saatleriyle değil uzay günleriyle ifade edilmesine rağmen hayatta böyle bir şeye gireşemezdi. Göz kırpma anının onda biri kadar bir zaman süresi içinde yapılacak bir hata geminin bir meteoritle çarpışarak infilak etme tehlikesini doğurabilirdi. Kişisel olarak **Boran**'ın duyarlığının bu ölçüde gelişmiş olabileceğine inanmıyordu. Ne var ki, **Kaptan Renwell** pek az yanılan komutanlardandı. Hele astrogasyon söz konusu olunca... O halde?

Renwell'le **Boran** birlikte çıktılar. Karan mikrofilm bobinini incelemek üzere harekât dairesinde kaldı. Kaptan köprüsüne geldiklerinde bütün personelin, uçuş teknisyenlerinin yerlerini

almış, hareket saatini beklemekte olduklarını gördüler. **Renwell** dahili vizifonun başına geçti: Gözlerinde verilmiş bir kararın kesin ifadesi okunuyor, sesinin tonu bu kesinliği vurguluyordu. **Boran** artık hiç bir çıkış, hiç bir dönüş yolu kalmadığını anladı.

— ***Aurora*** personeli dikkat... **Kaptan Renwell** konuşuyor.

Renwell durdu. Söyleyeceği sözcükleri araştırıyor gibiydi. Sesini belli belirsiz değiştirdi. Bu kritik haberi resmi bir form içinde vermek istemiyor, işi sohbete dökmenin uygun olacağını düşünüyordu.

— ... dostlarım, diye devam etti. Uzun yıllardan beri birlikte uçuyoruz. Sayısız görevler aldık ve bunların başarıyla üstesinden geldik. Her seferinde sizi bu belâlı geçitten ben geçirdim. Bana karşı gösterdiğiniz sürekli güven için hepinize teşekkür ederim.

Bütün personel dikkat kesilmiş, alışık olmadıkları bu konuşma biçimini ilgiyle izliyorlardı.

— ... Bu kez, uzun yıllar emek verdiğim yetenekli bir arkadışınıza bu görevi devretmek istiyorum.

Sesinde sanki görevine son verilen bir kaptanın edası varmış gibi geldi herkese.

— ... **Kaptan Pilot Yzb.** Boran, benim kanımca gerekli olgunluğu kazanmış bulunuyor. ***Aurora***'yı geçitten o geçirerek. Hepinizin vizifonlar aracılığıyla kaptan köprüsünden geçişi izlemenizi istiyorum.

Geminin bütün bölümlerinde; kaptan köprüsü, topçuluk dairesi, yemekhane, yatakhane ve dinlenme salonlarında görevli personel arasında hafiften bir mırıltı başladı. Anlaşılan **Renwell**'den başka kimse **Boran**'ın bu görevi yerine getirebileceğine inanıyor görünmüyordu. Bu durum, **Boran**'ın üstünde soğuk bir duş etkisi yaptı. Neredeyse kendine olan güvenini bütünüyle yitirecekti. ***Aurora***'nın bütün personeli birinci sınıf savaşçılardan derlenmiş, disiplinli askerlerden oluşuyordu. Komutanları-

nın bir emriyle bu seçkin savaşçılar gözlerini kırpmadan ölümün kucağına atılabilirlerdi. Ama hiçkimse sonucu kendilerince karanlık bir serüvene girmek istemiyordu. **Renwell** bazı subaylardan gelen bu tereddüd mırıltılarını vizifondan işitti. Uzun zamandan beri yapmadığı bir şeyi yapmak zorunda kaldı. Personeline öfkeyle bağırdı.

— **Kaptan Boran** geçirecek dedim!

Sesi hoparlörlerden taşarak koridorların metal duvarlarında yankılandı. Mırıltılar anında kesildi. **Renwell** öfkeli ve sert bir hareketle, kaptan köprüsünü genel yayına bağlayan irtibat düğmesini kapattı. Ne oluyordu? O dillere destan soğukkanlılığını artık yitiriyor muydu? Neden böyle son zamanlarda sık sık öfkelenir olmuştu? "**İrma**'nın hakkı var; artık yaşlanıyorum. Yirmi yıldır boşlukta dolaşmak, çeşitli tehlikelere göğüs germek artık yıprattı beni. Demek ki, görevi **Boran**'a devretmekte haklıyım." Belki de amansız bir boşluk sarasının ilk belirtileriydi bu öfkelenmeler. Tam kırk yedi yaşındaydı. Kırk yedi yılda binlerce ışık yılı aşarak boşluğun her köşesini dolaşmıştı. Uzay zamanına göre bin yaşının üstünde olmalıydı. Binlerce uzay adamı arasından sayısız ve eziyetli testlerle seçilmiş kaptanlardandı. Boran da öyleydi. Hiçkimse kendilerine normal insan gözüyle bakmıyordu. Hakları da vardı. Onlar zamanla yarışanlardı ve onu geçmeyi başarmışlardı. Ama zaman sınırsız, insan ömrü ise yalnız bu konuda zamanı aşmasına rağmen sınırlıydı.

Kaptan köprüsünde çıt çıkmıyordu. Bütün subaylar ve uçuş personeli babaları tarafından azarlanmış suçlu ama terbiyeli çocuklar gibi önlerindeki karışık aygıtlara, elektronik göstergelere eğilmişlerdi. Tabii, bu durumdan en çok sıkılan **Boran** olmuştu.

Renwell geminin kalkış saatini bildiren hareket sinyaliyle kendine geldi. Bakışları geniş gözlem ekranının yanındaki büyük uzay saatine kaydı. Saat 00.30'ı gösteriyordu.

— Yönetim otomatik pilot... Geçidin girişine, sürvites dışı!

Radarcı, iletişim subayı... bütün uçuş teknisyenleri birden canlandılar. Maharetli eller ve parmaklar, gerekli kontrol ve yönetim düğmelerine uzandı. Dış kaporta kapılarının, havalandırma lombozlarının kapanışlarını bildiren herif tıslamalar duyuldu. Alan kontrol kulesi birden büyük projektörlerini yakarak *Aurora*'yı güçlü bir ışık sağnağına tuttu.

— Alan kontrol tamam.

— Uçuş pasajı tamam.

— Kaptan köprüsü tamam.

— Sürvites tamam.

Renwell haykırdı:

— Fayrap!

Parlak ışıkların altında devsel bir balinanın gövdesine benzeyen **Aurora** bir an belli belirsez titredi. Sonra yerçekimi gücünün tersini yaratan diyamanyetik güç alanının yalışı bir fısıltı gibi duyuldu ve kruvazör birden pistte sanki kayboldu.

Uçuş subayı **Bn. Karan** kontrollerin başındaydı. Bir düğmeye dokundu. Anabilgisayarı otomatik pilota bağlayan tatlı vızıltı kaptan köprüsünü doldurdu. **Renwell**, yan cebinden çıkardığı hazır dolu piposunu yaktı. Her zamanki gibi köprünün plastik korkuluklarına yaslanarak gözlem ekranını gözden geçirmeye başladı. Nebulanın koyu karanlık boşluğunda tek tük ıssız, insan ayağı değmemiş, soluk yıldızlar parlayıp sönüyor, göz kırpıştırıyorlardı. Ekranın tam ortasında, karanlığın iyice koyulaştığı bir yerde, esrarlı ve fantastik bir mağaranın ağzını andıran geçidin girişi görülüyordu. Oraya varmaları sürvites dışı hızla altı saat kadar sürecek, sonra **Aurora**'nın, **Kaptan Boran** yönetiimindeki serüvenli yolculuğu başlayacaktı. **Renwell** kendinden olduğu kadar **Boran**'dan da emin ve ümitliydi. Geçidin ortasında dış galaksinin doğal parlaklığını yansıtan yıldızlar karmakarışık yanıp sönüyor, samanyolunun bir ucu belli belirsiz görünüyordu.

Yıldıztozu gemisinin kaptanı **Samuel von Peter**, kaptan köprüsündeki rahat koltuğuna gömülmüş, buluşma saatini bek-

liyordu. Gemi eski model bir şilepti. Bordasında **BMC**'nin **Güneş Sistemi**'ni pençeleri arasına almış bir kartaldan meydana gelen arması görünüyor ve onun altında da silik harflerle **"N.S. Yıldıztozu"** yazısı okunuyordu. **Yıldıztozu,** bordası uzayda başıboş dolaşan ve boyları iri bir kum tanesini aşmayan meteor tozlarıyla aşınmış yaşlı bir gemiydi. Eskiliği tayfalar arasında şakalara neden olur, zaman zaman geminin iç basınca dayanamayıp geminin kaburgalarının çatırdadığı ileri sürülür, herkes de bu şakalara ağız dolusu gülerdi. Gerçekte hiçkimse, eskiliği yüzünden uzayda ciddi bir tehlikeyle karşılaşabileceğini asla aklına getirmezdi.

Kaptan S.V. Peter iki hafta önce **Zaarga**'da **Dünyalı** sarışın bir kızla yaptığı buluşmayı anımsadı. Kurtuluş örgütünde çalışan kız, buluşma için karşısında **Marslı** bir kaptan görünce müthiş korkmuş, çantaları değiştirmekten vazgeçmişti. **Peter** soğukkanlı davranmış ve kızı ikna ederek içinde önemli belgeler bulunan çantayı almayı başarmıştı. Bu çanta şimdi dairesindeki şifreli kasada bulunuyordu. Kurtuluş ordusundan ***Aurora*** kruvazörü komutanı Ben **Renwell**'e teslim edilecekti. Oysa Kaptan **Renwell**'le buluşması gereken asıl tarihten üç hafta önce buluşması gerekmişti. İşte şimdi uzayın orta yerinde durmuş onu bekliyordu. **Peter** salt kişisel bir merak yüzünden kilitli çantayı açmış ve eski çağlara ait, yaprakları selülozdan bir kitapla karşılaşmıştı. Kitap son derece ilkel bir baskı tekniğiyle basılmıştı ve yaprakları yabancı, anlaşılmaz işaretlerle doluydu. Hiç kuşkusuz bu bir çeşit yazı olmalıydı. **Peter** bu yazıda kullanılan harflerden bazılarını tanımıştı. Harflerin benzerleri **Dünya'dan Mars**'a taşınan beyaz mermer parçaları üstünde de vardı. Ama yabancı, eski çağlara ait olan bu dilin sözcüklerini çözmesine olanak yoktu. Kitap herhalde **Dünya Uygarlığı**'nın eski çağlarına ait önemli bir belge olsa gerekti. Mikrofilm bobinini okumayı gerekli görmedi. Kendisini ilgilendirmemesi gerekiyordu. Her halde **Zaarga**'daki etkinliklerle ilgili bir rapordu bu... **Peter** dünya dilini

bilmediğine çok üzüldü. Belki bu kitabı okuyabilir, geçmişle ilgili bir yığın yeni şey öğrenebilirdi. Birçok aklı başında aydın gibi **Peter** de **BMC** tarihini incelediğinde bazı bityenikleriyle karşılaşmıştı. Örneğin, **Zaarga**'daki beyaz mermer kalıntıların, **Mars Uygarlığı**'nın ilk çağlarına ait olduğu ileri sürülüyordu. Oysa bu kalıntılar uzay gemileriyle **Dünya**'dan **Mars**'a taşınmaktaydı. **Zaarga**'daki park ve müzelerde yer alan öbür heykel ve kalıntılar da gerçekte **Dünya**'dan oraya taşınmışlardı. Bunun böyle olduğunu hiç kimse **Peter** kadar iyi bilemezdi. On yıl önce **ÖİP**'nin gözetimi altında bu kalıntıları dünyadan **Mars**'a taşıyan geminin kaptanıydı. **Dünya** sanat, kültür ve edebiyatının yetkinliği ve üstünlüğü gün gibi ortada olduğu halde **Marslı** bilginler salt teknolojik üstünlüklerine dayanarak **Dünya** kültürünü *aşıladıklarını* ve bundan daha üstün bir kültür, bir uygarlık elde ettiklerini savunuyorlardı. Bütün bu ve buna benzer saçmalıklar okul kitaplarında yeni yetişmekte olan gençlere yutturuluyordu. Kendisi de okul sıralarındayken yarım ton tuzla yutulmaz az saçmalık okumamıştı doğrusu. Diploma ve meslek edinmek gerektiğinden susmayı, yok yere öğretmenlerle arasında hır çıkarmamayı tercih etmişti. Bit yeniğini **Peter** böylece birçok gencin yaptıklarının tersine bir meslek sahibi olduktan sonra daha geniş olanaklarla kurcalamayı tasarlamıştı. Okul sıralarında kafası çalışan ve başkaldıran gençler geleceklerinden yoksun kılınıyor, öğrenim yapma olanakları ellerinden alınıyor ve yaşamlarının sonuna kadar basit bir işçi olarak kalmaya zorlanıyorlardı. **Peter** uçuş okulu ve stajlarını bitirdikten sonra **BMC**'nin en büyük ticari şirketlerinden birinin filosunda kaptan olmuş, yıllarını yıldızların arasında dolaşarak bilinmeyen gezegenlere gezi yapmakla geçirmişti. Bu arada kendisi gibi **Marslı** bir genç kızla evlenmişti. **Marslılar**'a galaksinin öbür sakinleriyle evlenmek kesinlikle yasaklanmıştı. Bu yasak titizlikle uygulanıyor, tersine hareket etmeye kalkışanların yurttaşlık hakları ellerinden alınıyordu. Karısı ekonomi uzmanıydı ve büyük bir ilaç fabrikasında

ekonomik planlamalar yapıyordu. Evliliklerinin altıncı ve sekizinci aylarında, Peter iki kez kuşkularını karısına açtı. Olanakları ölçüsünde onu bilinçlendirmeye, sahte uygarlığın içyüzünü göstermeye çalıştı. Ama karısı yaşadıkları hayattan memnundu ve işlek bir zekâdan da yoksundu. **Peter** sonunda onu değiştiremeyeceğini anlayarak bu girişimden vazgeçti. Sefer dönüşü, izinli olduğu bazı akşamlar, **Zaarga**'daki sayısız kolejlerden birine devam etmekte olan kızının ders kitaplarını karıştırır ve öğretilenlere için için gülerdi. **Kaptan Peter** hem gerçek aşığı, hem de aşırı meraklı bir adamdı. Bu merakı daha sonraki yıllar yararını göstermiş ve bir raslantıyla **GKO**'na katılmıştı. Bu katılma hayli ilginçti ve ilk zamanlar **Peter**'in korkulu günler geçirmesine neden olmuştu. Antika eşya merakı, onu ticaret amacıyla gittiği gezegenlerde antikacı ve sahafları gezmeye zorlardı. Bu gezilerinden birinde, şimdi anımsadığına göre **Polaris**'in zengin gezegenlerinden birinde çok yaşlı bir antikacıyla tanışmıştı. Zamanla bu antikacıyla dost olmuş, ondan bir yığın eski çağlara ve değişik kültürlere ait eşyalar satın almış bu arada ahpaplığı da ilerletmişti. Antikacı onun özellikle eski kitaplar, elyazmaları ve tipo baskılar üstünde durduğunu görmüş ve tuhaf bazı sorular yöneltmişti. Yine bu gezegene yaptığı gezilerden birinde antikacıya uğramıştı. İhtiyar adam ona *evrensel gerçeklik*le ilgili yine bazı sorular sormuş ve dükkandan ayrılırken eline bir mikrofilm bobini sıkıştırarak şöyle demişti:

— Bu bobini yalnızken ve güvenli bir yerde okuyun efendim. Yazılı olanları beğenirseniz dükkanımı sık sık ziyaret edebilirsiniz. Eğer bu kitapta ileri sürülen düşünce ve öneriler size yabancı ve ters gelirse, o zaman bir daha beni görmemenizi ve bobini de yok etmenizi özellikle rica edeceğim.

Peter antikacı dükkanından ayrılırken, ihtiyar adam onu kapıya kadar geçirmiş ve kulağını bükmeyi de ihmal etmemişti.

— Polise başvurmayı düşünmeyeceğinizi ümit etmekle belki de gereğinden çok iyimser davranmış oluyorum. Ama

böyle bir harekette bulunamayacak kadar da zeki görüyorum sizi. Aksi halde ikimiz için de çok tehlikeli sonuçlar doğurabilir...

Peter ihtiyar antikacının bu davranışına bir anlam verememekle birlikte teşekkür etmeyi unutmamış, gemisi uzaya açıldıktan sonra kamarasındaki televizyona bobini takarak okumaya başlamıştı. Antika meraklısı **Kaptan Peter**'in önünde yepyeni bir dünya açılmıştı. **Bobin** 'bit yeniğinin' bazı önemli sorularına yanıt veriyordu. Bobinde yazılı olanlar aklıbaşında her aydın tarafından benimsenebilecek şeylerdi. Başlangıçta bütün insanlığın büyük bir yanılmayla karşı karşıya olduğu açıklanıyordu. Daha sonraki paragraflarda **Peter**, açık bir mantık düzeniyle sömürü ve köleleştirme mekanizmasının betimlemesini buldu. Bobin, **Galaksi Kurtuluş Ordusu** adlı bir örgütten sözeiyor, kurtuluşu hazırlayan önemli sayıda insanın varlığını ekliyor ve bu bobini okuyanı, örgüte katılmaya çağırıyordu. **Peter** şimdi ihtiyar antikacının esrarlı konuşmalarını çok iyi anlıyabiliyordu.

İhtiyarla olan bu ilginç ilişkisinden sonra **Peter Polaris** dizisine yolu düştükçe antikacıya uğruyor ve bilgilerini şaşarak geliştiriyordu. Bir süre sonra **Kaptan Peter** ihtiyarın aracılığıyla örgütle bağlantı kurdu ve önemli görevler almaya başladı. Artık o da uygarlığın kurtuluşu yolunda görev alan sayısız aydınlardan biri olmuştu.

Aydın mı?

Kaptan Peter kendi gibi kimselere **Mars** burjuvazisi tarafından *aydın* denmesine şimdi kahkahalarla gülüyordu.

Aydın ha?

Bütün güneş sistemi **BMC**'nin gizli faşist yönetimiyle inim inim inletilirken; insanlara bilim, kültür diye bir yığın yanlış ve safsata yutturulurken, açık-gizli bir sansür mekanizması bütün korkunçluğuyle işleyip dururken nasıl aydın olunabilirdi? **Mars** burjuvazisi, yalnız **Marslı** olmayan insanlara karşı sömürgen ve insafsız bir tutum içinde bulunmakla kalmıyor; aynı za-

manda sefil bir bürokrasi düzeniyle kendi yurtaşlarını da sıkı bir denetim altında tutuyordu.

Böyle bir düzende aydın yetişmezdi.

Böyle bir düzende; düşünce, sanat, bilim, kültür serpilip gelişemezdi.

Bütün insanlık, belli bir toplumsal kesimin çıkarı uğruna manevi kısırlığa mahkûm edilmişti.

Kaptan Peter, seyrek olmakla birlikte boşlukta karşılaştığı **Öİ** gemilerini hatırladı. **Öİ** gemileri ekranda görüldüğü zaman, en sevinçli anlarında bile olsa bütün personeli korkulu bir sessizlik sarardı. Kuşkusuz bu dehşet gemileri hakkında anlatılan korkunç öyküleri tayfalar da duymuşlardı. İri, siyah, son model gemilerdi bunlar. Çoğu kez sürvites dışı hızlarla uzayda başıboş dolaşırlar, çok kuvvetli elektronik ve optik cihazlarıyla Yıldıztozu'nu bir süre incelerler ve sonra görmezliğe gelerek yollarına devam ederlerdi.

Çok eskiden -**Peter** şimdi tarihini kesinlikle anımsayamıyordu- gemisi bir **Öİ** kruvazörü tarafından uzayda bordalanmıştı. Peter o zamanlar göreve yeni başlamış, genç ve deneysiz bir kaptandı. **Öİ** gemilerine "İblisin Gemisi" dendiğini duymuştu. Bordasında şimdi kendi gemisinde de yer alan arma yeralıyordu. Yalnız bu armanın fonuna üç kırmızı kalın şerit çekilmişti. **BMC** armasının üstünde **Öİ**'nin simgesi olan "**Güneş Sistemi**'ni kavrayan **kızılpençe**", geminin adı ve borda numarası yazılı olması gereken yerde de çok iri, çapraz kemikli bir kurukafa vardı. Bordalanma sırasında tayfalar arasındaki heyecan son haddini bulmuş; adamlar gemisine geçtikleri zaman da korkudan kendi de dahil sapsarı kesilmişlerdi. **Peter**, **Öİ** gemisinin kaptanını anımsayınca, iğrenerek yüzünü buruşturdu. Patlak, kurbağa gözlü, siyah üniformalı, kafası usturaya vurulmuş, kısa boylu bir yüzbaşıydı bu. Kaptan köprüsüne doluşmuş bütün kızılpençe'lerin yüzünde açık bir vahşetin izleri okunuyordu. Kı-

sa boylu, başı usturalı yüzbaşı, elindeki nota bakarak tayfalarından birinin adını okumuş ve bu adamın derhal kendilerine teslimini istemişti. **Peter,** o sırada kendini kamarasına kapatmış olan tayfayı buldurmuş ve kaptan köprüsüne getirtmişti. Ömrü yıldızların arasında geçmiş; eski, yaşlı bir tayfaydı bu. Adamın gözleri korku ve dehşetle irileşmişti. **Kızılpençeler'**i görünce, birden **Peter**'in yanına koşmuş ve ayaklarına sarılarak korkudan titreyen bir sesle kendisini boşluğa atarak idam etmesini ama "bu adamlara" teslim etmemesi için yalvarmıştı. Bütün personel korkudan kaskatı kesilmiş, yalvaran yaşlı tayfaya bakıyordu. **Kızılpençeler**'den bir subay ilerledi. Elinde şok tabancası tutuyordu. **Tayfa Peter**'in bacaklarına daha sıkı sarılmış, yalvarıyor, inliyor, ağlıyordu. Tabancanın kafasına yönetildiğini görünce **Kaptan Peter**'e küfürler ve lânetler yağdırmaya koyuldu. Ama söyledikleri silahın merceğinden fışkıran soluk, donuk mor ışınlarla yarıda kaldı.

Kızılpençeler, bayılttıkları tayfayı da alarak geldikleri gibi gitmişlerdi.

Peter'in elinden hiçbir şey gelmeyeceğini, bayıltılıp götürülen yaşlı tayfa da biliyordu elbet. **Öİ**'ler isteseler; bu geminin içindeki yüzlerce tayfayla birlikte boşluğa külünü savurur, kimseye de bunun hesabını vermezlerdi. **Peter** bu kötü anıyı ömrü boyunca yüreğinde bir yara olarak taşımıştı.

Peter'in ilk kez karşılaştığı *Uzayda Gezenler*le dünyası kararmıştı. Bundan sonraki ömrü bir kâbus, bir karabasanlar fırtınasıyla geçmişti. **Öİ**'lerin yüz ifadelerini unutamıyordu. İnsandılar, fakat insana benzemiyorlardı. Daha gerçeği, yüzlerinde insani tek bir çizgi kalmamış; yerine mutlak vahşetin ve ölümün ifadesi gelip oturmuştu. Hepsinin de gözlerinde, tahrip etme ve öldürmenin vahşi pırıltısı dolaşıyordu. **Peter** bunların **Marslı**, yani insan olabileceklerini kabul etmiyordu. Zalim ve yabancı bir ırkla karşılaştığını sanıyordu. Öldürmeyi bilen, bunun iğrenç tadına varabilmiş kimselerdi. Hızla geminin ambarlarına varın-

caya değin her tarafı aramışlar ve dijital seyir defterini incelemeyi de ihmal etmemişlerdi.

Aradan yıllar geçmiş; **Peter** birçok defa **Kızılpençe** gemileriyle karşılaşmış, fakat bordalanıp aranmamıştı. O zaman bir ihbarı değerlendirmişti demekki **Öİ** Serebro-şok tabancasıyla bayıltılarak götürülen tayfanın neden götürüldüğünü ancak şimdi anlayabilmişti. Patlak gözlü yüzbaşıyı anımsayınca yeniden tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Herifte o zaman sezdiği ama anlayıp değerlendiremediği bir şey vardı. Yıllar sonra **Peter** bunun ne olduğunu bulmuştu. Herif, bir manyak bir sadistti. Kimbilir gemisindeki tutuklulara neler yapıyor ya da yaptırıyordu. Anlatılanlar doğruysa -çünkü bir **Öİ** gemisinden şimdiye değin canlı kurtulmayı başarmış bir tutuklu yoktu- bunlar insan aklının alamayacağı, kavrayamacağı iğrençliklerdi.

Kaptan Peter başını kaldırarak uzay-zaman saatine baktı. Buluşma zamanına daha dört buçuk saat vardı. Uzay zaman göstergesi, dört köşe, renkli ve panoramik ekranlıydı. İki bölümden oluşuyordu. Sağdaki altı kare mutlak zamanı saat, dakika ve saniye cinsinden gösteriyor, soldaki iki büyük kare de izafi zaman kategorilerini işaretliyordu. **Peter**, **Yıldıztozu**'nda yeni ve modern olan tek cihazın bu saat olduğunu düşündü. **Yıldıztozu** çağdaşları olan arkadaşlarına göre hayli eski sayılırdı. Manyetik türbinleri dört kez revizyondan geçmişti. Geminin sürvitesi eski modeldi ve sık sık bozulurdu. Ne var ki sürvites bu kez **Kaptan Peter**'in elleriyle bozulmuştu. Manyetik alan yaratan türbinler hafif yolla çalışıyor ve **Yıldıztozu**'nu uzayda bulunduğu noktada asılı tutuyordu. Personelin bu kazaya canı sıkılmakla birlikte şimdilik sessizce geniş dinlenme salonlarında oturup halografik-video seyrettiklerini biliyordu. Ama uzun süreli beklemeler tehlikeli ve kollektif sinir bozuklukları yaratabilirdi. Yüzü aşkın personelin içinde çok kuşkulu bir adam olan seyir subayından başka kimsenin kendine ihanet edebileceğini sanmıyordu. Bu ruhsuz adamı, iyi bir yıldız analizcisi ol-

makla birlikte bir Öİ ajanı olabilirdi. Uzun yıllarkte çalıştığı ve çok iyi tanıdığı adamlarının sicilleri elindeBMC Ticaret ve Ekonomi Bakanlığı bu konuda kaptanıeniş yetkiler tanımıştı. Kaptanından bozuk sicil alan birinelin bir daha yıldızların yüzünü görebilme olanağı bir hayıftı. Bir bölüm personel de Yıldıztozu'nun böyle sık ıozularak uzayda asılı kalmasına alışmıştı. Onlara göre kapcaret konusunda biraz "nâmus-u mücessem"di ve kaçakı işbirliği yapıyordu.

Peter, sinyal düğmesine basarak hizmetçi rodan birini çağırdı ve ondan bir kadeh sentetik likör getirıi istedi.

Dışarda yıldızlar uzak ve pırıl pırıldılar. Tai üstlerinde otuz iki ışık yılı uzaklıkta Sol Galaksi İmpaluğu'nun sınırlarını oluşturan Aldeberan Yıldız dizisi bulunıdu.

Aurora ağır savaş kruvazörü, insan bilinciıla kavramasına olanak bulunmayan, ürpertici bir hızla, kızlı geçide yaklaşıyor yaklaştıkça da dev boyutlu ekranınarafı, gitgide kararıyordu. Pozitronik ve elektronik göstergboşluktaki zehirli gazlar ve radyasyon oranının hızla artnolduğunu gösteriyordu. Radarcı yardımcısı, genç bir üstç. iri, kara gözlerini göstergelere dikmiş, kılını bile kıpırdatn saniyenin kesirlerinde hızla değişen kırmızılı yeşilli dijiyıları inceliyordu. Geçidin girişine pek bir şey kalmamışıcak, birkaç yüz bin kilometre kadar... *Aurora*, bu uzaklıkaç saniyeye kadar aşmış olacaktı. Seyir subayı, radarcıbür uçuş teknisyenleri, önce hiçbir heyecan belirtisi gösyen Boran'ın, sonra da Kaptan Renwell'in yüzlerine bir. Sonra inceleyici bakışlar, tekrar Boran'ın çekik kaşlı yie toplandı. Boran bu bakışlarda kesin olmamakla birlikdirgin bir güven ifadesini boşuna aradı. Ruhunun derinlikle, yerini iyice saptayamadığı bir bölgede, kundağından mir bebek gibi başını kaldırmaya çalışan yalnızlık duygusunin tersiyle derinlere itekledi. Kaptan köprüsünü dolduran;orkuları-

nı ustalıkla gizlemiş adamların yüzünde salt merak ve azıcık da gizlenmesine gerek görülmemiş heyecan ifadesi vardı. Yalnız **Bnb. Zetkin**'in sarışın yüzündeki iri mavi gözlerinde derin bir sükûn, anlaşılmaz bir dinginlik yer alıyordu. Bin yıllık bir yalnızlığın durgunluğu içinde, zamanla yarışan bir sabrın güzelliğini yaşar gibiydi. **Komutan Renwell** ise sözlü olarak açıklamış bulunduğu kanısını, şimdi zamana karşı duran ak mermerden yapılmış bir yontu sessizliği içinde vurgulamayı sürdürüyordu. Yzb. Volkof, geçişi izlemek üzere yardımcısıyla birlikte kaptan köprüsüne gelmişti. Hafif kırlaşmış saçlarını yeni kestirmişti. **Boran,** bunca kaygı verici sorun arasında bu ayrıntıyı yakalamış olmasına şaştı.

— Otomatik kontrol. Stop!

Komutan Renwell'in sesi, her zamanki gibi, dolgun, kalın ve güven dolu olarak çıkmıştı. **Boran** "Şimdi..." diye düşündü. Bilgisayarın, tatlı, bir arı vızıltısına benzeyen güven verici sesi, ansızın kesiliverdi. ***Aurora***'nın kıç tarafında yer alan türbinler, derin iç solumalarına benzeyen ıslıklar koyvererek tamamen sustular. Hız kesmişlerdi. Ama gemi, jeneratörlerden aldığı itiş gücüyle bir süre daha yoluna devam etti. Panoramik ekranda, her iki yönde de hızla akıp giden gökcisimleri, ağır ağır duruldular ve nihayet bulundukları yerlerde donup kaldılar. Ekranın solunu kaplayan karanlık bölgenin ortasında kristal ve gümüş pırıltılarından oluşan bir ışın demeti arada bir göz kırpıştırıyor, kozmik bir şifreyle bilinmeyen bir gerçeği açıklamaya çalışıyor gibiydi.

Sessizlik...

Sanki bütün personel nefes almaktan korkuyor, kaptan köprüsünün susku dolu havasını bozmaya çekiniyordu. Tek ve gereksiz bir çıtırtının, bir sözün, kendilerini ölümün kıyısına yaklaştıracağını sanıyorlardı. Türbinlerin ve bilgisayarın durmasıyla ortaya çıkan sessizlik, asıl sessizliği; uçsuz bucaksız uzayın ölüm sessizliğini geminin içine doldurmuştu. **Boran** bu sessizliğe ken-

dince bir ad yakıştırmıştı: "Zamanın Sesi..." Zamanın varlığını, sürekliliğini ancak bu gibi durumlarda bütünüyle yaşayabiliyor ve onun sonsuz ve soyut varlığının farkına varabiliyordu.

Tüm yaşamını yıldızlararası sonsuz boşlukta geçirmiş olan uzay adamları için bile derin, anlaşılmaz, ürpertici, isyan ettirici, korkunç bir sessizlik...

Şimdi ekranda büyüklü küçüklü meteoritlerin, kâbus masallarından fırlamış izlenimini veren donmuş lav parçalarının, yıldız tozlarının ve zehirli gazların ortasında, geçidin korkunç ve karanlık ağzı rahatça görülebiliyordu. Geçitten fışkıran yoğun karanlık; girişi, dişleri dökülmüş devsel bir canavarın ağzına benzetiyordu. Bu ağızdan fışkıran koyu, mutlak ve maddemsi karanlık, yani uzayın kendi gerçek rengi, gücü oranında, ilerleyebildiği ölçüde yıldızlardan gelen ışınlarla laciverdimsi bir renge bürünmüş bölgeleri kaplıyor, uzayın gizemli derinliklerini, kendi gerçek rengine sadakate çağırıyordu. **Boran**, uzak ışık yıllarını kapsayan derinlikleri delmek isteyen bakışlarını, daha önce yüzlerce kez görmüş olduğu bu ürpertici görüntüden ayırmaksızın, terleyen avuç içlerini üniformasına sildi.

"Şimdi..."

Delici ve bir ölçüde de büyülenmiş bakışlarını, masal canavarının koyu karanlık ağzından ayırmaksızın, alışılmış, otomatik hareketlerle kaptan pilot koltuğuna oturdu. Koltuğun çok yetkin bir biçimde yapılmış hava yastıkları, derhal en ince ayrıntılarına kadar gövdesinin biçimini alarak, ilk anda **Boran**'a karşı konması güç bir dinlenme isteği verdi. **Boran**'ın çevresine bakacak ne zamanı vardı ne de buna gereksinmesi... Karşısındaki devsel, panoramik ekran, dikkatini temelinden kavrıyor ve canlı, bilinçli bir varlık gibi **Boran**'ın bütün zihinsel etkinliğini sömürüyor, onu kendi benliğine katıp doğal bir parçası durumuna sokmak istiyordu. **Boran**'ın da istediği zaten buydu. Dış dünyayla ilişkisini kesmek, varlığının bütününü yapmak istediği işe vermek ve ***Aurora***'yla zihinsel bir bütünleşmeye erişebilmek...

Renwell'in, yumuşak hareketlerle, yanıbaşındaki koltuğa gömülmekte olduğunu duymadı bile. **Renwell**, kırsaçlı başını kaldırmış, mavi gözlerinde yıldızların ışıldayan pırıltıları, bakışlarını **Boran** gibi geniş ekrana dikmişti:

— Hiçbir özel durum olduğunu kabul etmeyeceksin... Bütün dikkatini ekrana ve göstergelere ver. Gerekirse benim konuşmalarımı da duyma... Bilinç denetlemesi; önemli olan bu işte. Çok önemli bir faktördür bilinç denetlemesi, geminin genel denetiminden de önemli...

Boran, **Renwell**'in sanki fısıldayarak söylediği bu sözleri, korkulu bir düş içindeymiş gibi çok uzaklardan ve yarım yamalak duyuyordu. **Renwell**'in sesi, şimdi keskin bir fısıltıya dönüşmüştü:

— ... bölmelere ve uzaklık kestirmelerine dikkat et. Elektronik göstergelere -eğer gerekiyorsa- aldırma; kendi denetlemene, kendi sezgilerine güven. Sakın heyecanlanma! En ufak bir heyecan hepimiz için ölüm demektir!

Boran bilincini yokladı. Bilincinin tam orta yerinde, küçük bir boşluk yaratmaya çalışıyordu; bir kez başlasa, kolaylıkla genişletebilecek ve bu boşluğa bilinç altına unutulmaz bir biçimde kazınmış olan astrogasyon bilgilerini, uçuş deneylerinden çıkardığı özet-sonuçları koyabilecekti. Altıncı duyusunun, henüz kendisine hizmete tam olarak hazır olup olmadığını bilemiyordu. **Boran** bu çaba içindeyken; **Renwell**'in, ağır yaralı bir hastaya yardım etmeye çalışan babacan ve müşfik bir hekimin ses tonuyla söylediklerinin son bölümünü işitebildi:

— ... Bilinç disiplini... Birinci koşuldur bu, iyi anımsamalısın... Kategorilere dikkat... Pozitronik göstergelere boşver...

Boran, elinin tersiyle alnında biriken terleri sildiğini hiç bir zaman anımsamayacaktı. Çünkü bunu otomatik bir davranışla ve bilinçsizce yapmıştı. En sonunda bilincinin ortasında, topluiğne başı büyüklüğünde olduğunu sandığı bir boşluk yaratma-

yı başardı. Hızla büyüttü onu. Kulakları hiçbir şey işitmiyor, gözleri panoramik ekranı dolduran irili ufaklı gökcisimlerinin hiç birini görmüyordu. Gördüğü tek şey, ekranı bölen ve boyutlandıran renkli çizgiler ve kenarlarındaki küçük, kısa çıkıntıların üstündeki alfanömerik ifadelerdi. Sinir sistemi, kesin bir biçimde kendi denetimi altındaydı. Dış dünyayla ilgili hiçbir şeyi görmüyor ve duymuyordu.

"Senin için yürürlükte olan tek gerçeklik, şu anda yönetimini aldığın yıldızgemisi ve uzayın bizzat kendisidir.

Uzay navigasyonuna göre; kesin, mutlak ve değişmez olan hiçbir şey yoktur. Yalnız ekranda gördüklerin bir anlam ifade edebilirler. Yalnız bir piyanistin yetenekli parmaklarından daha becerikli olan ellerinin altındaki tuşlar ve düğmeler seni biyolojik yaşama ve nesnel gerçekliğe bağlayabilirler. Bunların dışındaki hiçbir şeyin, şu anda sana göre gerçeklikle bir ilişkisi olmaması gerekir. Gördüklerinin, işittiklerinin ve duyduklarının gemi yönetimiyle bir ilişkisi olmayabilir. Hız, değişik bir yaşantı biçimidir ve bu yeni yaşam biçimi içinde zaman boyutları sürekli dalgalanır.

Madde ile mekân arasında yeralan bir başka zaman planına gireceksin. Bu planda fenomenler nesnel olmayabilirler.

Unutmaki, bu ortam içinde yapacağın hesap ve kestirmeler, seni nesnel gerçeğe ulaştırmaz. Değişmekte ve oluşmakta olan yeni gerçeğe yaklaştırır ve kıyısına bırakır sadece...

Bilinç köpründen bir sel gibi akan; parmakların, gözlerin ve belleğin arasındaki refleksivlere güven.

Uzay fiziği yardımcın, yolun açık olsun!"

Kaptan Boran, *Uçuş Okulu*'nda, zihinsel disiplinle ilgili olarak kendisine öğretilenleri belki birinci kez aklından geçirerek, kendi kendini yarı hipnoz durumuna soktu. Kendi zihnini

denetleyebildiği, kendi kendini yönlendirdiği, bilinçli bir hipnoz durumuydu bu. Bir bakıma hem süje, hem de hipnotizördü. Kendi kendisinin hipnotizörü... Ansızın elleri ve parmakları, acı ve öfkeli bir senfoniyi çalar gibi tuşlar ve düğmeler üzerinde gezinmeye başladı. Sessiz ama görkemli bir müzik parçasını seslendiren bir org virtüözüne benziyordu. ***Aurora*** bu sessiz müzikle uzayda, ancak bilgisayarların ritmini ve yönünü saptayabilecekleri gizli bir dansa başlamıştı. Türbinlerin fısıltısı gitgide yükseliyor, bu gizil dansa, büyülü bir fon müziği oluşturuyordu. ***Aurora***'nın çevresini saran özel anti-çekim alanı, insan gözü tarafından görülmesine olanak bulunmayan küresel dalgalar halinde yayılıyor. bilgisayarın hesaplarına göre en yakın ve en uzak gök cisimlerinin gravitasyon alanları arasında, amaçladığı manyetik dengeyi bulmaya çalışıyordu. **Boran**'ın parmaklarından akan ve tuşlardan, geminin en karmaşık aygıtlarına kadar geçen canlılık; bu metal, seramik, kristal ve plastikten oluşan devsel kütleyi, organik ve biyolojik bir varlık haline dönüştürmüştü. Bütün üniteler, elektronik ve pozitronik birimler, **Boran**'dan kendilerine geçen insansal cevherle yaşamaya başlamışlardı. Ancak, bu canlıların düşünen ve karar verebilen tek beyni vardı; o da **Boran**'ın parlak kara gözlerinin ardındaki kendi beyniydi. Otamatik pilot bilgisayarı, devreden çıkmış ve yerini kendi yapımcısına, yani insanoğluna devretmişti. Bilgisayar, şimdi sadece bir danışman durumundaydı. Bir de otomatik olarak hesaplayıp **Boran**'a danışmadan işleme koyduğu kararlar vardı ve bunlar da *rutin* kararlardı. **Boran**'ın bilmesi gerekmiyordu. **Boran,** artık her zerresi, her ünitesi kendi bilinciyle bitişmiş olan *Auroranın* kaptan pilot koltuğunda hiç hareket etmeksizin binlerce yıllık eski bir mumya gibi oturuyor ve yalnız parmakları, bilinmeyen bir kulağa, sonu gelmez gevezeliklerle, bilinmeyen bir öykü anlatıyordu. **Boran**'ı, seyreden biri; parmaklarının ihtirasla bükülüp kıvrılışları, tuştan tuşa gezinmeleri sayılmazsa, yüreğinin atmadığını bile düşünebilirdi. Bu parmaklar, bakanlara kemiksiz, kauktan yapılmış,

yapay robot parmakları izlenimini veriyordu. Bedeniyle olan fiziksel bağlarını koparmış, kendi başlarına özgür, kendi mantık sistemine göre hareket eden bağımsız birer varlık gibiydiler. Boran'ın olağanüstü bir biçimde terleyen alnının altındaki, olağanüstü iri ve kara gözleri, ekranda bir noktaya dikilmiş olmakla birlikte 146 derecelik görüş açısı içinde kuş uçurtmuyor ve her şeyi görebiliyordu. Bu gözler, gözleri açık gitmiş bir ölünün gözleri gibi mutlak bir hareketsizlik içinde olmakla birlikte, ekrandan taşarak yüzünde parlayan yıldızların donuk ışıklarıyla aydınlanıyor, sürekli olarak ekranı üç boyut içinde tarıyordu. Boran'ın zihni, cehennemsel ve zincirleme bir hesaplar dizisi içinde boğuşuyordu. Özel eğitim araçları ve yöntemlerle geliştirilmiş, hesap edebilme yeteneği üç ve dört basamaklı ifadeleri birbirleriyle cebrik işlemlere tabii tutuyor, kesin sonuçlar alamayınca, yaklaşık sonuçlara başvurarak bilgisayarı bir danışman gibi kullanıyordu. Zaman ve uzaklık kestirmelerini, bilgisayarın yardımı olmadığından, ancak üç boyuta yerleştirebiliyor, dördüncü boyut olan *uzay-zaman sürekliliği* faktöründen yararlanamıyordu. Hızüstünde olmadıkları sürece de buna kesin bir biçimde gereksinme duymayacaktı zaten. Yine de faktörün, hesaplamadaki eksikliğini farkediyordu. Beyin nöronlarını çatlatırcasına, eksik olduğunu sandığı bu faktörün açığını kapatmaya çalışıyordu. Bütün yetenek, bilgi ve deneyimleri, beyninin odak noktasında toplanıyor, orada özel bir cevhere dönüşerek, aralarında küçük gerilim birimlerinin sıçraştıkları, metal, seramik ve kristallere akıyordu.

"İki uç arasındaki her zaman diliminde bir gerilim mevcuttur...

Her bilim dalı, bu gerilimi kendi ifade tekniğine uygun bir yolda açıklar...

Bilinçle madde arasındaki gerilim de matematiksel denklemlerle açıklanabilir..."

Ansızın dev ekranda, ana koordinatların kesişme noktasında, heyulâ gibi bir dağ parçası belirdi. Kozmik bir patlama so-

nucu, küçük bir gezegenden koparak uzaya fırlamış, henüz yuvarlak bir biçim alacak kadar boşlukta dolaşmak olanağını bulamamış, serseri, başıboş ve ölümcül bir meteoritti bu...

"İki uç arasındaki her zaman..."

Uçuş subayı **Bnb. Karan**, korkuyla haykırmamak için kendini güç tuttu.

Radar subayı, ekranı dolduran ve karartan bu dağ parçasına dehşetle bakakaldı.

Komutan Renwell, saniyenin çok küçük bir kesrinde, bu tür olaylarla, uzun yılları kapsayan uçuş deneylerine karşın, pek sık karşılaşmadığını düşündü.

Yzb. Volkof'un bilincinden, yıldızların soğuk ışığını yansıtan bir ayna gibi altı yaşındaki küçük oğluyla, karısının yüzleri geçti.

Kaptan köprüsünü, kamaraları, yemek ve dinlenme salonlarını dolduran herkesin yüzünü korku ve dehşetin balmumu rengindeki acaip çizgileri doldurmuştu. **Boran**, bu gemide korkmaya ve şaşmaya hakkı olmayan tek insandı. Şu an bir insan bile sayılmaması gerektiğini biliyordu. Yaptıkları bir insanın yapabileceklerinin çok ötesinde şeylerdi. Korkamaz, telaşlanamaz, şaşamaz ve kararsızlık gösteremezdi. Yanlış bir hareket yapması, ters bir eylemde bulunması olanaksızdı. Teknoloji ve bilimin bir harikası olan ***Aurora*** ile birlikte, yüz bilmem kaç adamın yaşamı kendisine bağlıydı. Zaten yarı-hipnoz bir durumunda olan **Boran**, saniyenin kesirlerinde akıp giden bu olaylar arasında korkma ve heyecanlanma olanağını bulamazdı. Dağ parçasının ekranda görülmesiyle, donuk gözleri bir an, belli belirsiz parıldadı ve iki kırmızı tuşa dokunarak, küçük bir lövyeyi kendine doğru çekti. Gözlem ekranını boydan boya kaplayarak uzayı, karartan meteorit, yana kayarak gözden kayboldu. Ardından da, kaptan köprüsünü, geçidin çıkışındaki yıldızların aydınlığı yıkadı. Bütün personel yürekten gelen bir zafer çığlığıyla kaptan köprüsünü inletti. Sevinç nağraları, ***Aurora***'nın düralimünyum

bölme kapılarına çarparak, halkalar halinde havada dağıldı. Hiçkimse, atlatılan tehlikenin büyüklüğünü düşünmek istemiyor, hiçkimse gelecekte buna benzer nice tehlikeye atılacaklarını bilmiyordu. Sevinçle birbirlerine sarılıp abartılmış kutlama sözcükleriyle bir coşku denizinde gerçeğin ezici gücünü unutmaya çalışan teknisyen ve subaylar, **Boran'ı** ve hâlâ tehdidini sürdüren tehlikeyi unutmuş gibiydiler.

Ancak uzun ışık yıllarıyla ölçülebilecek uzaklıklarda; çok uzaklarda **Signüs Nebulası'nın** iç taraflarındaki radyoaktif bir gezegende, zamanın ve tarihin bile gözünden kaçan tuhaf bir olay meydana geliyordu. Radyoaktif gezegenin, uçsuz bucaksız bataklıklarından birinde, dev bir mantarın sapı dibinde *kendi içinde bilinçli* bir gaz doğuyordu. Galaksinin bir başka köşesinde, birbirinin çevresinde dönen ikiz yıldızdan teki, ağır ağır kızarıyor, kendini bir *iç çökmeye* hazırlıyordu. Birkaç bin yıl sonra turuncu renkli bir novaya dönüşecekti. Ardında iki buçuk milyon kilometrelik renkli bir gaz kuyruğu taşıyan bir kuyrukluyıldız, 186 yıllık eliptik turunu tamamlamış, üyesi olduğu güneş sistemine dönmeye hazırlanıyordu. Biryerlerde ise gazlar ve en irisi bir topluiğne başını geçmeyen tozlar, dayanılmaz bir çekim gücüyle yoğunlaşarak bir merkez oluşturuyorlardı. Sonra bu merkezden yepyeni yıldızlar doğacak, belki de üstünde bilinçli varlıkların uygarlıklar kurup yükselttikleri yeni sistemler ve gezegenler meydana gelecekti.

Kaptan Yzb. Charles Viladmir Boran, aynı donuk ve durgun davranışlarla, bir iki tuşa dokunarak *Aurora* kruvazörünü geçidin çıkışına doğru yöneltti. Doğal haline, normal insan yaşantısına dönmesine birkaç saniye kalmıştı.

7. Bölüm

SÜRVİTES

Gümüş renkli gövdesi yıldızların donuk ışıkları altında parıldıyan, **Aurora** kruvazörü dış galaksiye doğru hızla aktı. Sürvites dışı hızla giden yıldızgemisinin ardında, metal kitlesinin gravitasyonal etkisi nedeniyle sürüklenmekte olan bir gaz ve toz demeti yer alıyordu. Yoğunluğu son derece az olan bu kitle, bir süre gemiyi izledikten sonra, boşlukta amaçsız bir biçimde dağılmaya başladı.

Boran, ince ve yetenekli parmaklarını kontrol panoşundan çekmiş, kollarını yüzlerce kilo yük taşımış da yorulmuş gibi iki yanına sarkıtmış, anlamsız bakışlarla ekranı süzüyordu.

— Otomatik kontrol!

Renwell'in komutuyla uçuş bilgisayarının tatlı ve güven veren vızıltısı köprüyü doldurdu. Yıldızgemisi şimdi otomatik astronotun yönetimindeydi. **Boran**, sanki korku dolu bir düşten uyanmışçasına, yeni yeni kendine geliyordu. Başında anlaşılmaz bir sersemlik vardı. Siyah kaşlarının üstünde birikmiş ter damlalarını elinin tersiyle yeniden sildi. Ansızın gemidekilerin, -Bu arada kendisinin de- yaşamakta olduklarını farketti. Yüreğinden taşan bir sevinçle, ağır çekim gücüne dayanıklı koltuğundan fırladı:

— Becerdim! Başardım!

Duraksadı. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyor gibiydi. İnanılmaz ve kesin başarısı, onu yarım şişe Aldeberan likörü iç-

miş gibi sarhoş etmişti. Kendini ansızın **Renwell**'in kolları arasında buldu. **Renwell**, babacan bir tavırla mırıldanıyordu:

— *Aurora*'yı geçitten çıkarabileceğine inanıyordum; inancım gerçekleşti.

Sonra ses tonunu, köprüdeki diğer subay ve teknisyenlerin de işitebileceği bir düzeye çıkardı:

— Yirmi sekiz yaşında, bilinen bütün galaksilerde mevcut en zor geçidi aşmayı başarmış tek kaptansın sen!

Öğrencisini omuzlarından kavradı ve vakur bir tavırla alnından öptü. Bu davranış yavaş yavaş **Boran** ile **Renwell**'in çevresinde birikmeye başlamış olan subay ve teknisyenlerin sevinç nağraları atmasına neden oldu. **Renwell** konuşmasını sürdürdü:

— Yanılmamışım... Senin hakkında yanılamazdım zaten. Başarın, üstün yetenekli bir uzay adamı olduğunu ve olgunlaşma dereceni bir kez daha kanıtladı. Üstün hizmet nişanıyla ödüllendirilmen için **Vendra**'ya, **Büyük Usta**ya, sözlü olarak kendim başvuracağım.

Boran yüzünün kızardığını sandı. Yine de duygularını yenip eğer ortada bir başarı sözkonusuysa bunda kendisinin, hocasının büyük payı olduğunu söyleyebildi. Kendini korkunç derecede yorgun hissediyordu. Aşırı dikkat yoğunlaşması bilincini altüst etmişti. **Renwell**'in geçidi her aşmasından sonra; neden öylesine, öldüresiye yorgun göründüğünü şimdi çok daha iyi anlıyordu. **Bnb. Karan**, iç vizifon sitemiyle, yıldızgemisinin öbür kompartmanlarında görev yapan personele **Boran**'ın başarısını coşkulu bir dille anlatıyordu. Bu başarı tümünü de adeta sarhoş etmişti. Şimdi uzay gerillası geçitten geçebilecek yetenekte yeni bir kaptan daha kazanmış bulunuyordu. Böylece üstün yetenekli kaptanların sayısı **Boran**'la birlikte beşe yükselmiş oluyordu. Gerillanın dış âlemle olan temasını bundan böyle bu beş kaptan sağlayacaktı. Bu habere en çok sevinenler şüphesiz **Talha**'daki kurmaylarla, **Vendra** olacaktı. Ayrıca bu başarı, **Bo-**

ran'ın artık bir gemi, belki de bir kruvazör sahibi olarak birinci kaptanlığa yükselmesi anlamına da geliyordu.

İlk sevinç ve heyecan dalgası geçince, uçuş subayı **Karan**, *Aurora*'nın boşlukta rotasız seyretmekte olduğunu anımsadı. Daha önce programlamış olduğu bilgisayarın "açıklama" düğmesine basarak ilgili bölümlerin rotayı almalarını sağladı. Bilgisayarın analiz bölümünde kodlanmış bilgi kümeleri çözümlenerek amplifikatör katına gönderildi. Elektronik impulslar, burada sese ve konuşma diline çevrilerek hoparlörlerden yükseldi:

— *Aurora*, Rota.... Bir numaralı görev, buluşma noktası, koordinatlar: 98 123, 34 218, 47 523... Uzay-zaman sürekliliği; AF kategorisi, C bölümü... Tekrarlama: *Aurora*... Rota... Bir numaralı görev...

Bütün ilgili bölümler, bu arada geminin topçuluk dairesi komutanı **Yzb. A.İ. Volkof** da verilen bilgileri elektronik aygıtlar yardımıyla kendi bölümlerindeki bilgisayarların belleklerine yerleştirdiler. **Bnb. Karan, Kaptan Renwell**'e durumu özetleyen raporu verdi. Renwell'in artık yumuşamış olan bakışları panoramik ekrandaydı. Bu gözler, bıkıp usanmadan yıllardır boşluğu ve yıldızları inceliyordu.

— Sürvitese hazırol!

Uçsuz bucaksız boşlukta *Aurora*'nın gideceği yer belli olmuştu. Otomatik pilota bağlı yardımcı bilgisayarın hesabına göre bu yol 45 ışık/dakikalık bir uzaklıktı. *Aurora*, sürvitesle ışık hızına yakın bir hızla seyredeceğine göre dört saatlik bir yolculukları var demekti. Bütün personel, bu arada uzay uçuşu deneyi az olanlar, sürvitese geçişe hazırlandılar. Sürvitesin ne olduğunu çok iyi biliyorlardı. İçlerinde yüzlerce kez sürvitesli uçuş yapmış olanlar vardı. Yine de bile bile elektrik akımına çarpılmak zorunluluğu varmış gibi bir tavır takınıyor, en cesurları, en deneylileri bile bundan çekiniyordu. Sürvites, bir insanın bile bile kendini yüksek elektrik akımına kaptırması gibi bir şeydi. Köprüdeki herkes, her türlü basınç ve gravitasyon gücüne karşı

sahibini koruyarak bir biçimde yapılmış olan, rahat ve geniş koltuklara yerleşti. **Renwell** sağ kolunu hızla indirirken haykırdı:

— Sürvites!

Boran gözlerini yumdu. **Karan** az sonra gövdesinin üstünde duyacağı dayanılmaz basıncı karşılamak için koltuğunda büzüldü. Radarcı iri elleriyle kontrol panosunun metal çerçevesini kavradı. Zetkin eski bir uçucuydu, sakin bir tavırlı iki kolunu iki yanına sarkıttı. **Renwell** oturduğu koltukta hiçbir şey yapmadı. "Acı karşısında kahraman yoktur" özdeyişini anımsamıştı. "Ama yine de acı karşısında kahramanlar var işte" diye düşündü. **Karan** büzüldüğü koltukta kendini kabuğunun içine çekilmiş bir salyangoza benzetiyordu. Parmağını sürvitesin emniyetini açan birinci mavi düğmeye uzattı. Asıl sürvitesi çalıştıran kırmızı düğmeye dokunmasıyle herkesin içinde korkunç, dayanılmaz, çıldırtıcı bir ezilme başladı. Yüzlerce kez sürvites uçuş yapmış olan **Boran** bile bir an acıya dayanamayıp bayılacağını sandı. Acısı yavaş yavaş geçti ve beyninde hafif bir karıncalanma, hafif bir uyuşukluk bıraktı. **Karan**'ın bilincinde acı, bir bomba gibi patladı. Karşı konulmaz bir potansiyel, bilincinin bedeniyle olan ilintisini kesmeye çalışıyor gibiydi. **Zetkin** bünyesinin yatkınlığıyla krizi çabuk atlattı. En iyi adapte olmayı başaran **Renwell**'di. Bütün acısı uyuşturulmadan çekilmiş çürük bir dişin verebileceği acıdan fazla değildi. Uçuş deneyi az olan radarcı subay, acıya dayanamamış ve bayılmıştı. Geminin revirine götürdüler onu...

Işık hızına yakın olan bu müthiş hız, görülebilen bütün cisimlerin renklerini değiştirmişti. Bütün renkler, renkli bir filmin negatifi gibi tersine dönüşmüştü adeta... Sanki bambaşka bir fiziksel dünyaya geçmişlerdi. Gözlem ekranında gezegenler ve yıldızlar yanlarından hızla kayıp geçiyorlardı. Cisimlerin biçimlerinde, görünüşlerinde bir bozulma başlamıştı. Yuvarlak gezegen ve yıldızlar ovale yakın bir biçimde ışık demetlerine dönüştüler. Kaptan köprüsündeki alimünyum ve plastikten aygıtlar ya-

rı-yarıya saydamlaşmış gibiydiler. En tuhafı, herkesin yüz ve ellerinin fosforlu, parlak bir çeşit koyu mavi renge bürünmüş olmasıydı. Ekranda bazı meteoritler upuzun ışıktan birer çizgi gibi görünüyorlardı. Optik yasaları değişmiş, optik-fizik dünya altüst olmuştu. Boran sürvites duasının bir dizesini hatırladı: "Hız, yaşantının ta kendisidir..." Bu hızla meteoritlere çarpmanın bir anlamı yoktu. Yeni bir fizik plandaydılar ve bir meteoritle, her hangi bir gök cisimiyle çarpıştıkları zaman sonuç, iki katı maddenin çarpışması gibi olmayacaktı. Ama yine de bu iki cisimden birinin nitelik değiştirmesine yol açacak, başka bir deyişle canlıların mutlak ölümüne neden olacaktı. ***Aurora***, maddesel niteliğini bütün bütüne yitirmemiş olmasına karşın üstün hızın sağladığı enerji alanı meteoriti bir anda, daha çarpışma meydana gelmeden bir toz yığını haline getirebilirdi. Ama binde bir olasılıkla tersi de olabilirdi bunun. Bu yeni fizik durumla ilgili yasalar henüz insanlığın bilgi alanı dışındaydı. Kruvazör şimdi yarı madde, yarı enerji gibi bir şeydi. Ve bunu, uzay fiziği denklemleriyle satranç taşları gibi oynayan bilginlerden başka kimsenin anlamasına olanak yoktu.

* * *

— **Kaptan Peter**!

Kaptan Peter, dalmış olduğu düşüncelerden uyandı. Düşünmek onun üstünde ferahlatıcı bir etki yapıyordu. Çoğu kez mesleğini yanlış seçmiş olduğunu, düşünceyle ilgili bir mesleği çok daha iyi kıvıracağını sanırdı. Elinde, içinde sentetik likör bulunan kristal bir kadeh tutuyordu. Düşüncelerinden uyandırılmış olmasına kızgın, sordu:

— Ne var?

"Kaptan Peter" diyen geminin uçuş subayıydı. Uzun boylu, kaba yapılıydı. Üniformasının içine dik yakalı, gerçek yünden bir kazak giymiş, fermuarını kapamayı unutmuştu. **Peter**, oldum

bittim bu adama bir türlü ısınamamıştı. **Mars** küçük burjuvazisinin gözü yükseklerde, şımarık bir küçük memuruydu bu adam.

— Hmm, radarcı AF kategorisinde 180.000 kilometrede bir gemi saptandı.

— Eee?

— Gemi sürvitesten çıktı, üstümüze geliyor.

Kaptan Peter şaşırmış gibi davrandı. Bu heriften hem hoşlanmıyor hem de güvenmiyordu ona... Canını sıkıyordu, kendisini gümrük kaçakçısı sandığına kuşku yoktu.

— Kaptan köprüsüne gidelim, dedi.

Birlikte çıktılar. **Yıldıztozu**, uzayda asılı kaldığı noktayı koruyordu. Çevredeki gezegenlerin çekim gücünü hesabederek bilgisayarı, antimanyetik dalgalar yayınlayıp, gemiyi bulunduğu noktadan bir milimetre bile kaydırmıyordu. **Peter**'le uçuş subayı kaptan köprüsüne geçtiler. Ekranda ***Aurora***'nın üç boyutlu teleskopik imgesi görünüyordu. Uçuş subayı kuşkulu bir sesle mırıldandı:

— Şaşılacak şey, adı ve borda numarası olmayan bir savaş kruvazörü... Kaptana döndü:

— **Kaptan Peter**, bu nasıl olur? Son on yıldan beri hiç korsan gemisi görülmemişti...

Peter için için güldü. "Dangalak, hâlâ kafası korsan masallarıyle dolu. Anlamıyor ki..." Alıcı aygıtın ekranı canlandı. **Kaptan Renwell**'in geniş çehresi ekranı doldurdu.

— Burası ***Aurora*** buluşma 06.35'te... Sizi bordalayacağız.

— Bekliyoruz efendim.

Uçuş subayı önce **Peter**'in karşılığını anlayamadı. Ama çabuk toparladı kendini. Önce vizifonda görülen **Renwell**'in holografik imgesine boş boş baktı. Sonra **Peter**'e dönerek:

— Bir **BMC** ticaret gemisini kimliği bilinmeyen hiçbir gemi bordalayamaz, kaptan sizi...

Devam edemedi. **Kaptan Peter** elinde tuttuğu titreşim tabancasıyle uçuş subayının sol omuzunu baştan başa yaktı. Köprüdeki bütün personel korkudan ve dehşetten taş kesilmişlerdi. İlk kez bir adamın öldürülüşüne tanık olduklarına kuşku yoktu. Yüzlerindeki dehşet ifadesi bunu anlatmaya yeterliydi. **Renwell** vizifonda yüzünü ekşitti.

— Şu işi daha hoş bir biçimde çözümleyemez miydin azizim?

Kaptan Peter'in yüzünde kesin kararını vermiş namuslu, dürüst insanların ifadesi okunuyordu. Vizifona dönerek **Renwell**'i askerce selamladı.

— Sizi bekliyoruz efendim.

Renwell'in halografik imgesi kayboldu ve ekran karardı. Peter elinde tabancası olduğu halde kaptan köprüsündekilere döndü:

— Bana bakın armut kafalılar, dedi. Şimdiden sonra göreceklerinizi, öğreneceklerinizi ben emrettiğim zaman anımsayacaksınız, aksi takdirde...

Peter'in gözlerinde tehdit edici parıltılar dolaşıyordu. Elindeki tabancayı öfkeyle salladı.

— ... aksi takdirde ananızdan emdiğiniz süt burnunuzdan gelir, anlaşıldı mı?

Adamlar zaten çoktan bitmişlerdi. Gözlerinin önünde hiç göz kırpmadan adam öldürülmüştü. Bu düzen dışı, yasa dışı bir işti ve barışçı yöntemlerle yetişmiş olan personelin aklı bu gerçeği alamıyordu. Hele yumuşak huylu, ağırbaşlı kaptanlarının böyle birdenbire değişip sert, kıyıcı bir adam olmasını hiç mi hiç anlayamıyorlardı. Korkudan dizlerinin bağları çözülen yağcı bir teknisyen çatlak sesiyle:

— Bize güvenebilirsiniz efendim, dedi.

Az sonra ***Aurora*** ağır savaş kruvazörünün iri gövdesi, Yıldıztozu'nun iri gövdesine yanaştı. On metre ötede **Yıldızto-**

zu'nun yanında boşlukta asılı kalakalmıştı. Geçit körüğünü çalıştıran tayfa bir düğmeye dokundu. *Aurora*'nın gövdesinden uzanan iki metre yarı çaplı bir körük Yıldıztozu'nun güverte kapısına sımsıkı yapıştı. **Renwell, Boran, Zetkin, Karan** ve kruvazörün tayfaları, bu körükten geçerek **Yıldıztozu**'nun kaptan köprüsüne doluştular. *Aurora*'dan gelenlere şaşkınlık ve korkuylu bakıyorlardı. Ne olup bittiğini anlamaları olanaksızdı. Zihinlerinin bir köşesinde, veri olabilecek en ufak bir bilgi kırıntısı bile yoktu. *Aurora*'dan gelenler, bilinmeyen bir âlemden gelen ve sahte uygarlığın böğründe küçük bir yara açmaya çalışan elemanlardı. Zihinleri altüst olmuştu. Üniformalıydılar ve silahları vardı. Ama tanıdıkları, bildikleri hiçbir devletin askerlerine benzemiyorlardı. Hepsinin de sol göğsünde kuyruklu bir kızılyıldız simgesi yer alıyordu. Şimdiye değin arması böyle olan bir devlet tanımamışlardı. Hareketleri sert ve disiplinliydi. Bir bakıma **Kızılpençe**'lere benziyorlardı ama yüzlerinde anlamını bir türlü çözemedikleri, insancıl bir ışıltı dolaşıyordu. Sonra, hepsi de dostça gülümsemekten geri durmuyorlardı. **Yıldıztozu** şilebi personelinin pek azı, yepyeni bir uygarlığın insan tipleriyle karşı karşıya bulunduğunu anlayabilmişti.

Kaptan Renwell, Peter ile dostça selamlaştıktan sonra:

— Derhal **Zaarga**'ya, dedi.

Aurora, dev bir filin hortumuna benzeyen bağlantı körüğünü geri çekti. Şimdi Yıldıztozu zorlu görevinden dönene kadar, uzayda asılı kalarak bekleme sırası onundu. **Kaptan Peter, Yzb. Boran** ile birlikte **Yıldıztozu**'nun sürvites kompartmanına geçerek daha önce devrelerde kendi eliyle yaptığı değişikliği düzeltti. Şilebin mühendisi saatlerce uğraşmasına rağmen, henüz arızanın niteliğini bile kavrayamamış, bozukluğun nerden kaynaklandığını bulamamıştı. **Von Peter**'in yaptıklarını, bir hayaletin yaptıklarını seyreder gibi seyretti. Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. **Von Peter** ile **Boran** işleri bittikten sonra köprüye döndüler. **Peter** azıcık heyecanlıydı. Yıllardan beri

beklediği an gelip çatmıştı, nihayet. Büyük kurtuluş hareketinde, kendine de önemli sayılabilecek bir görev düşmüştü. İçinde bir ferahlık duyuyor, kendini mutlu hissediyordu.

Yıldıztozu ticaret gemisi, sürvitese geçebilmek için **Aurora** ağır savaş kruvazöründen birkaç yüz bin kilometre uzaklaştı. **BMC** ticaret filosunun bu emektar gemisi, içinde kadınlı erkekli 93 subay ve teknisyen taşıyordu. 93 kişi birden, kendilerini bekleyen fiziki acıların en korkuncuna hazırlanıyordu. Yıldızgemisinin, duralimün, plastik, kristal, gümüş tel devreler ve porselen karışımından oluşan dev kütlesi yarı madde niteliğine dönüşürken, geminin mühendisi hâlâ nasıl olup da **Kaptan Von Peter**'in kendisini oyuna getirmiş olduğu konusunu düşünüyordu. Bu alınganlığı ansızın bilincinin orta yerinde patlayan sessiz bir bombayla sona erdi. Genç mühendis şimdi sinir sistemini altüst eden şiddetli bir sızıyla uğraşmak zorundaydı.

Çok uzaklarda, **Serepin** gezegenindeki bir yerli köyünde Aisha adındaki bir yerli kızı, aynanın karşısına geçmiş, parlak kara saçlarının örgülerini düzeltiyordu. Genç kız, için için geçen mevsim bilgisayar programcılığı sınavını kazanamadığına üzülüyordu. Eğer sınavı kazansaydı, belki de **Talha**'da kendine bir iş bulacak ve **Kaptan Astronot Yzb. Boran**'ın çok yakınında olabilecekti.

Yıldıztozu gümüş ışıltılı gezegenler arasından sıyrılarak, menekşe renkli bir ışın demeti halinde **Güneş Sistemi**'ne doğru yol alıyordu. Samanyolu'ndaki yıldızlar umutla parlıyor ve insanlığa sanki daha iyi, daha mutlu bir gelecek vaadediyorlardı.

* * *

Her insanın acıya belli bir direnme derecesi vardır. Bu derece, insandan insana yapı itibariyle değişmesine karşılık, yine de yaklaşık ölçülerdedir. Çok eski çağlarda istihbaratçılar insan-

lardan bilgi alabilmek için korkunç, tüyler ürpertici ve akla gelmedik işkence yöntemleri uygularlarmış. İrili ufaklı, kavçuk oranı yüksek lastik coplar, insanın beyninden, üreme organlarından gerilim geçirmeye yarayan elektrotlar, Filistin askıları... **Marslı** tarihçiler bu işkenceleri **Dünyalı** öğrencilere dersanelerde uzun ve renkli betimlemelerle anlatırlar, genç öğrencilerin gerçek bir kâbusu yaşamalarına neden olurlardı. Ama istihbaratçıların artık tarihin karanlıklarına gömülü bulanan bu yöntemlere gereksinmeleri kalmamıştı. Çağdaş fizyo-psikoloji bu sorunu kökünden çözümlemiş, insanın beyninin içini ayna gibi gösteren ve okuyan elektronik aygıtlar üretmişti. Bunların yapı ve fonksiyon itibariyle en korkunç olanı saykoprobdu. Saykoprob belli bir frekans uzunluğuna ayarlanmış düşük voltajlı gerilimle insan beynine hücum eder ve beyin nöronlarındaki bilgi cevherlerini çözerek konuşma diline çevirirdi. Ama sorun bu kadar değildi. Bu korkunç aygıt, bazı durumlarda üstünde kullanıldığı süjenin beyin nöronlarını yakarak onu zihnen bir zavallı durumuna düşürürdü. Özel zihin disiplini alıştırmaları yapmamış ve parapsikolojik eğitim görmemiş bir insan için saykoprob gerçek bir felaketti. Ne var ki **Dünyalı** bir köylü çocuğu olan **Mendra**, **Mars**'tan gizlice getirdiği kitaplarla bu konudaki bilgilerini geliştirmiş, uzmanlık derecesinde olmasa bile, güç bir durumdan zihni zarar görmeyecek bir biçimde kurtulacak kadar saykoprob bilgisi edinmişti. Bütün sorun, temelde aygıta karşı koymak durumundan doğuyordu. Saykoprob, kendi isteğiyle bilgi verenlere gereği kadar incelikli davranıyor ve hatta zihni daha işler bir duruma sokarak bir anlamda ve bir ölçüde geliştiriyordu. Ne var ki süje bilgileri vermeye razı olsa bile bazan bilinçaltı saykoproba sert bir direnme gösteriyor; o zaman da aygıt yüksek potansiyel kullanarak bu direnci kırmak istiyordu. İşte bütün trajedi bu noktadaydı. Yüksek potansiyel, süjenin zihnini darmadağın edip onu zavallı bir bilinçsiz, bir çılgın haline sokuyordu. **Mendra**, bu konuda yalnız kendini değil, içindeki ikinci **Mend-**

ra'yı, yani süper egosunu da ikna etmek, kandırmak gerektiğini biliyordu. Bütün bu basit bilgileri **Dünyalılar**'ın bilmesine olanak yoktu. Parapsikolojik eğitim de öbür bir çok bilimler gibi **Marslılar**'ın tekelindeydi ve bu bilimin başarılı uygulamaları daha çok **Dünyalılar** üstünde yapılıyordu. **Mendra** kapatıldığı hücrede daha fazla zamanının kalmadığını biliyor, gerilim içinde sorgu saatini beklerken bir yandan da özel bir teknik ve zihin disipliniyle bilincini bu yeni duruma adapte etmeye çalışıyordu. Heyecan öğesi işleri altüst ediyordu. Önce sakin, alabildiğine sakin olması gerekmekteydi. **Mendra** iki saat gibi kısa bir zaman içinde kendi kendisiyle boğuşarak süper egosunu ikna etmeyi başardı. Saykoprob'a karşı koymayacak, ona uyacaktı. Yaşayan bir ölü olmak istemiyorsa, bunu zihinsel analiz sırasında da başarmalıydı. **Kızılpençe** nasıl olsa eninde sonunda her şeyi öğrenmiş olacaktı. Ama bu bir şeyi değiştirmeyecekti. Çünkü çok güçlü bir örgütle karşılaşacaklardı. Dizi dizi savaş filoları olan, uzak, erişilmez bir dünyada, gizli devlet kurmuş bir örgütle... Şu anda bilinen kadarıyla bütün galakside bir benzeri daha olmayan; yepyeni bir uygarlığı, bilimi teknolojisi olan bir organizasyon... Buna örgüt dememek çok daha doğru olacaktı... Bu yepyeni bir uygarlığın çekirdeğiydi. Bütün galaksiyi ahtapotun kolları gibi sarmış bulunan ***Sahte Uygarlık***'ın karşısına dikilen gerçek ve çarpıtılmamış bir uygarlık çekirdeği... Ama bunu **Öİ**'deki kaz kafalıların anlamasına, değerlendirmesine olanak yoktu. İlkellerle uygarların şimdilik sessiz bir biçimde sürüp gitmekte olan savaşıydı bu... Fakat **Öİ** kısmen de olsa bir örgütün varlığından haberdar olmalıydı. Yoksa halka duyurulmadan **Kızılpençe** gemilerinde işlenen tüyler ürpertici cinayet ve işkenceler nasıl açıklanabilirdi?

Mendra dört silahlı muhafızıyla birlikte boşluk gemisinden alınmış ve diyamanyetik bir taksiye bindirilerek **Zaarga**'nın dışındaki müstahkem kaleye, **Öİ Genel Karargâhı**'na götürülmüştü. Bina otuz katlıydı ve bir o kadar katının da ye-

raltında bulunduğu söyleniyordu. Nizamiye kapısının üstünde bilinen **BMC** armasıyla **Öİ**'nin özel arması olan **Kızılpençe** simgesi yer alıyordu. Yalnız her yerde, bütün devlet dairelerinde **BMC** arması iri bir biçimde **Kızılpençe** resminin üstüne çizilmişken, burda tersi yapılmıştı. **Kızılpençe** bütün güneş sistemini, bu arada **BMC** simgesini de içine alacak tarzda daha büyük olarak üste çizilmişti. **Mendra** bu yeni simgenin anlamını yıllar önceden biliyordu. Gerçek iktidar **BMC Yüksek Kurulu**'nda değil, **Öİ** örgütündeydi. Bu simge de bunun en belirgin çizgisel kanıtıydı işte...

İri ve korkunç görünüşlü binanın çevresi **Mars**'ın sevimsiz, siyah gövdeli ağaçlarından meydana gelen bir koruyla çevriliydi. Bu koruda sayıları gayet az olan devriyeler dolaşıyordu. **Öİ** sorumluları bunu bile gereksiz görüyorlardı gerçekte. Çünkü koruyucu en iyi silah, **Öİ**'nin bütün **Güneş Sistemi**'ne, giderek bütün **Samayolu Galaksisi**'ne yaydığı o korkunç söylentiler ve uyandırdığı o dehşet havasıydı. Yine de **Mendra** küçük korudan geçirilirken defalarca muhafızlar tarafından durdurulmuş ve yine birer **Öİ** üyesi olan kendi muhafızları kimlik ve görev kâğıtları konusunda inceden inceye sorguya çekilmişti. **Dünyalı Mendra** çok şaşmıştı bu işe... Anlaşılan kendi adamlarına bile güvenmekte güçlük çekiyorlardı. Demek ki, birbirlerini bile sıkı bir denetim altında tutuyorlardı. Ama mantıken böyle bir sistemin, uygulamanın aksaması gerekirdi. **Mendra** biraz düşününce bu sistem ve kuruluş içinde önemli bazı insani öğelerin seçilip çıkarılarak, yerlerinin bilgisayarlara terkedilmiş olduğunu buldu. **Mars** yönetici sınıfı toplumsal mekanizmayı *makine köleliğ*inin yardımıyla işletiyordu.

Mendra'yla muhafızları, kocaman, çirkin görünüşlü yapıya, sayısız arka kapıların birinden girdiler. Yapının tepesindeki televizyon ve radar antenleri, **Mendra**'nın o zamana değin gördüklerinden pek farklıydı. Belli ki iletişimden çok başka şeylere de yarıyorlardı. **Mendra** yapıya habersiz yaklaşmak isteyen-

lerin bu antenler aracılığıyla yüzbinlerce kilometre öteden saptanabileceğini tahmin etti. Yine bu antenler ve aygıtlar yardımıyla **Kızılpençe** karargâhı, **Güneş Sistemi**'nin her köşesiyle iletişimde bulunabiliyor, bilgi alıyor ve emirler yağdırıyor olmalıydı. Yapının hemen yanında küçük bir uzay limanı ile uçuş kontrol kulesi yer almıştı. Limanda iri, siyah ve korkunç gövdeleriyle bir yığın uzay gemisi dizi dizi duruyordu. Gövdelerinde insana kusmaya benzer duygular veren **Kızılpençe** resimleri vardı. **Dünyalı Mendra;** "Cinayet ve işkence makineleri..." diye düşünmekten kendini alıkoyamamıştı. **Mendra**'yı basınçlı asansörlerden biriyle her halde 12-13 kat aşağıda, yerin dibinde bir hücreye indirmiş olmalıydılar.

Saykoprob!

Ne vahşi, ne dahiyane buluş!..

Ama bu buluş insanların acı çekmesini, işkencelere, aşağılamalara uğramasını önleyememişti. Her silah, her araç gibi saykorprob da elindeki insanın nihayetine göre iyi ya da kötü bir yolda kullanılabilir, iyi ya da kötü sonuçlar verebilirdi. İnsana kötülük yapan makineler değil, insanın bizzat kendisiydi. İnsanlar sadece makinelerden yararlanarak kötülüklerini bir kaç kat daha çoğaltmışlar, artırmışlardı, o kadar.

* * *

Özel İstihbarat Darie Başkanı Albay Klaus Zavot, karargâhın en üst katındaki geniş ve lüks döşeli salonunda koltuğuna yangelmiş, ayaklarını masaya uzatmış, geniş ekranlı televizyonda eğlence programını izliyordu. Salonun tavanı saydam ve özel plastik levhalarla kaplıydı. **Zavot** istediği zaman bu levhaları kararlarak ışık durumunu düzenleyebilirdi. Bu isteğini sadece sözlü olarak ilgili bilgisayara söylemesi yeterliydi. İsteğe göre ısı ve ışık düzenini ayarlar, ayrıca ışığı yine isteğe göre renklendirebilirdi. **Zavot**'un gözleri üç boyutlu ve renkli tele-

vizyondaki eğlence programındaydı ama aklı başka yerdeydi. İçinden bu saatte burdaki asıl eğlencesini kesmek zorunda bırakan şu **Dünyalı** köylüye küfürler yağdırıyordu. İki özel sekreterinden Marslı esmer güzeli **Wajda**'yı mesaiye alıkoymuş, Jüpiterli olan yeşil gözlü afeti sepetlemek zorunda kalmıştı. **Albay Zavot**'un, her iki sekreteriyle de resmi işlerin gerektirdiği ilgi alanının dışında ilişkiler kurduğu bütün **Öİ** örgütü üyelerince bilinmekteydi. Uzayda dolaşanlar da dahil olmak üzere Güneş Sisteminin bütün **Öİ** karakollarında **Albay Zavot**'la iki güzel sekreterinin yaşadıkları renkli yaşam dedikodu konusuydu. Basın ve haberalma kaynakları da bilirlerdi bunu ama ağız açmak mümkün değildi. Zaten **Zavot** da aldırış etmiyordu bu duruma. Galaksinin en güçlü devletinin, en güçlü örgütünde dizginler elinde sayılırdı. Gerçek iktidarı paylaşan üç önemli adamdan biriydi. **BMC Yüksek Yönetim Kurulu**'ndan zorla kopardığı yetkiler sınırsızdı. Ama bu güven ve yetki çoktan kendi sınırlarını da aşmış ve **Zavot**'la triumvirayı oluşturan öbür iki arkadaşını bir çeşit gizli diktatörlüğe sürüklemişti. İsterse, bakanları bile tutuklatır, binlerce odası olan bu kalede analarından emdikleri sütü burunlarından getirtir ve kimseye de beş para hesap vermek zorunda kalmazdı.

Zavot'un, geniş, elektronik aygıtlarla donatılmış masasının arkasındaki duvarda, **Öİ** karargâhının büyük cümle kapısı üstündeki özdeyiş yer alıyordu: "Acı, yaşantının ta kendisidir." Bu dört sözcüklü cümle, burada yapılmakta olan işlerin özünü bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyordu. **Zavot, Öİ** özdeyişleri içinde en çok bu cümleyi seviyordu. Oysa bir iki olumsuz gönül serüveninin dışında bu özdeyişi sevecek kadar acı çekmemişti hayatta; sadece birkaç bin kişinin katiliydi, o kadar. Oysa iktidarı paylaştığı öbür iki arkadaşı bir yığın başkaldırmayı, kanlı bir biçimde bastıracak projeler hazırlamışlar, galaksinin uzak köşelerinde, yabancı dünyalarda sayısız savaşlara neden olmuşlardı. Yüzbinlerin ve milyonların katiliydi onlar. **Zavot** her ikisinden

de açık bir biçimde olmamakla birlikte içteniçe tiksinmekte, nefret etmekteydi. Kuşkulu görülen kişilerin fişlerini bilgisayarlara titizlikle tutturan iktidar arkadaşı **Zerdin**, kadın merakını manyakça derecelere vardırmış, sulu bir zamparaydı. Çoğu ÖİÎ müfettişleri, elektronik beyin belleklerinin, siyasal suçluların dışında, bir yığın hafif meşrep kadının kimlik ve fişleriyle dolu olduğunu söylerlerdi. Ama **Zavot**, arkadaşı **Zerdin**'in bu zararsız merakını hoşgörmek zorundaydı. Ayrıca kendini bu konu üstünde budalalık yapmayıp ölçülü hareket ettiği için **Zerdin**'den daha üstün görüyordu.

Sacayağının üçüncü bacağını meydana getiren ise, ahlaksız bir maceraperestti. Albay rütbesindeydi ve emrinde çalışan sayısız aptal general vardı. **Kanef**, **Zerdin**'in tersine kadınlara zerre kadar ilgi göstermeyen ama kendi şubesini genç ve yakışıklı erkek elemanlarla doldurmaya meraklı biriydi. **Zavot** bu adamdan ölçüsüz derecede iğreniyordu. Ne var ki kendinden sonra örgütün hatta **BMC**'nin en güçlü adamıydı. Politikacılarla kendisinin bir türlü başaramadığı içten ilişkiler kurmayı başarmıştı. Ayrıca tröstlerin ve büyük ticari şirketlerin yöneticileri de **Kanef**'i büyük ölçüde destekliyorlardı. Servetinin haddi hesabı yoktu. Belli başlı ticari kuruluşların büyük bir bölümüne aktif sermayeyle katılmıştı. Oysa kendisi sadece *Gezegenlerarası Gezi Şirketi*yle bir kaç plastik üretim kurumunun hisse senetlerini elinde tutuyordu. **Kanef** de kendisi gibi uzun yıllarını bir boşluk karakol gemisiyle uzayda geçirmiş, kalmayan ahlâksızlığı ve kepazeliği yapmıştı. Kendi elleriyle öldürdüğü insanların sayısı binleri geçiyordu kuşkusuz. *Boşlukta Gezenler*den ayrılarak **Mars**'a tipik bir manyak olarak dönmüştü. **BMC**'de bütün bakan ve politikacıların, tröst başkanları ve tüccarların en çok çekindikleri, korktukları **Alb. Kanef**'ti. Belki kendisi de çekiniyor, korkuyordu ondan. **Kanef**'in günden güne büyüyen, artan ünü ve etkisi, artık **Zavot**'u ciddi bir biçimde düşündürmeye başlamıştı. Bu adamda, kalleşliğin ve puştluğun tanımadığı bir cinsi vardı.

Albay Zavot televizyon aygıtını kapattı. Eğlence programını gereği gibi izleyemiyordu. Üç boyutlu halogramlar ekranda silikleşip puadrophonic sesler sönerken, **Zavot Dünya**'dan getirilen köylüyü düşünüyordu. Örgüt iki yıldan beri uzay gerillasını saptamış ve peşlerine düşmüştü. Son iki yılda, önceki yıllara oranla çok çalışmışlar, çok yorulmuşlardı. İki yıl önce gerillanın varlığı öğrenilince; bütün **Öİ**'te büyük bir telâş başgöstermiş, yeni araştırma planları yapılmış, uzayın bilinmeyen köşelerine keşif ve devriye gemileri gönderilmişti. Binlerce gerillanın sorgusu, tutuklanması ve katli gerçekleştirilmişti. Bazı **Öİ** ajanlarının merkeze rapor vermeksizin esrarlı bir biçimde ortadan kaybolmaları ve bir daha onlardan hiçbir haber alınamaması görülmemiş bir şeydi. Bütün bilgileri, iki yıl içinde derleyip toplamışlardı. Bu bilgilerden çıkarılan genel sonucu yalnız kendisi ve iki arkadaşı biliyordu. Bilgisayarların belleklerinden bile gizlenmişti bu sonuç. Durum bir **Öİ** uzmanı için gerçekten ürkütücüydü. Galaksinin bilinmeyen bir köşesinde **BMC**'ne karşı gizli bir isyan hazırlanmaktaydı. Ama bu devrimin nerede, hangi sistemde ve gezegende hazırlandığını bilen yoktu. Kalabalıktılar ve ellerinde modern silahlar, gemiler vardı. Ayrıca gerilla, **Mars**'ın sahte uygarlığını yıkacak, işçi ve koloni halklarını ayaklandıracak bilgi ve tekniğe de sahipti. **Alb. Zavot** ve arkadaşlarını en çok bu korkutuyordu işte. Son altı ayda **Öİ** kayda değer etkili hiçbir eylemde bulunamamıştı. Çünkü görünürde bir düşman, bir cephe yoktu. Sadece tek tek kişiler ya da hücreler tespit edilebiliyor, bir süre izleniyor ve sonra da tutuklanıyorlardı. Ama bir kişi ya da bir hücrenin meydana çıkarılması, birdenbire zincirin halkasını koparıyor ve bağıntı kesiliyordu. Hücre üyelerinin hiç biri emir gönderen merkezi bilmiyorlardı. Saykoprob, tutukluların ifadelerinde içten olduklarını ortaya koymuştu. Son altı ayın durgunluğundan doğan öfkeyle **Öİ** bu kez bilim adamları, yazarlar ve sanatçılara saldırmaya başladı. Ama onların olup bitenlerden haberleri bile yoktu. Bilim adamları, yazarlar

ve sanatçılar kapkaranlık bir dönemde, yarı aldatılmış olarak, elyordamıyla gerçeği araştırıyorlar ve tarihi savunuyorlardı. Bütün suçları bundan ibaretti. 2371 yılının yazında korkunç bir aydın kırımı başladı. **Öİ** evleri ve üniversiteleri basıyor, kitapları topluyor, bilim adamları ve yazarları tutukluyordu. Olup bitenlerden kimsenin haberi yoktu. Her şey büyük bir gizlilik içinde yapılıyordu. İşkencelerle birlikte kitapların ve sanat eserlerinin tahribi yeniden başladı. Bu kez de bir sonuç alınamadı. Saykoprob analizleri **BMC**'li bilgin ve yazarların kafalarında **sahte uygarlığın** uydurma bilgilerinden başka bir şey bulamadı.

Zavot'un en çok şaştığı, tutuklanan **Dünyalı** öğrenci, işçi ve serserilerin arasında **Marslı** subayların da bulunmasıydı. Nasıl olur da bir **Marslı** kendi çıkarına karşı eyleme girişebilirdi? Hem de bu kişi, **BMC** ordusunda çok iyi maddi koşullarla çalışan bir subay olsundu? Ama oluyordu işte. Tutuklanan subayların sorgu ve zihin analizlerinde bizzat bulunmuş ve kendi kendine bir sonuç çıkarmaya uğraşmıştı. Öğrendikleri soğukkanlı bir adamı bile dehşete düşürecek türden şeylerdi. ***Galaksi Kurtuluş Ordusu*** adlı örgüt, bütün devlet dairelerine, ticari kurumlara ve donanmaya yayılmış, kendine taraftar topluyordu. **Zavot**, daha sonraları birbirinden ayrı ve bağımsız çalışan bir kaç örgütün varolduğunu anladı. Ama bu durumu saptayana kadar, gerillayla öbür kurtuluş örgütlerini birbirine karıştırmışlar ve araştırmalarda yanlış yollar izlemişler, ters sonuçlara varmışlardı. **Zavot** ve onun gibilerin yaşamı tehlikedeydi. Çünkü kurtuluş örgütü -ya da gerilla, her neyse- başarı kazanıp da politik yönetimi eline geçirirse, boşluğa atarak idam edecekleri ilk adam kendisi olacaktı. İki yıl sessiz sedasız işlenen cinayetler, gizli sorgular. zihin analizleri ve genel istihbarat raporlarıyle gelip geçmişti. Ama iki hafta önce, **Pluton BMC Gözetleme İstasyonu**, bilinmeyen bir kruvazör tarafından bombardıman edilerek karanlıklar içinde bırakılmıştı. Bir **Öİ** ajanı öldürülmüş ve istasyon komutanı **Albay Anton Mervin** komutanlık gemisiyle uzaya açı-

larak ortadan kaybolmuştu. **Alb. Zavot** ve gerçeği azçok bilen öbür yüksek rütbeli **Öİ** subayları, gecelerini uykusuz geçirmişler ve donanmayı alarma sokmuşlardı. Ama düşman yine ortada yoktu. **Zavot** genel ayaklanmanın ve saldırının başladığını sanmıştı. Hatta tası tarağı toplayıp bilinmeyen bir dünyaya göçmeye bile hazırlanmıştı. Nasıl olsa **Algol** yıldızının insan eli değmemiş gezegenlerinden birinde gizli bir villâ inşa ettirmeyi başarmıştı. Ortalık çok karışırsa esmer güzeli serketerini alır, son model komutanlık gemisiyle sıvışarak kayıplara karışıverirdi. Elindeki altın stoku korkunç ve başdöndürücü miktarlara varıyordu. Bu servetle **Algol** dizisindeki kavim-krallıklarını satın alıp imparator olması işten bile değildi.

Oysa, şimdi de bu köy başkanı çıkmıştı karşısına.

Uydurma olmayan raporlara bakılırsa, düğüm bu adamda çözülebilirdi.

İstediği birtek şey vardı. Gerillanın gizli üslerini tespit edebilmek. Bu tespit yapılırsa, **BMC**'nin muazzam donanmasıyla oraya çullanıp bu serserilerin kafalarını ezmek işten bile değildi.

Ne var ki, iki yıldan beri bu konuda tekbir bilgi kırıntısı elde edilebilmiş değildi.

Yalnız bazı sivri akıllı ajanlar, gerillalarin eski uzay korsanları olabileceklerini, **BMC**'den para ve çıkar sağlamak için blöf yaptıkları yolunda raporlar veriyorlardı. **Zavot** gülüyordu bu raporlara. "Uzay korsanları ha? Vay kaz kafalılar vay, suç sizlerde değil oğlum, sizin gibi dürzüleri bu örgütte besleyen benim gibi yumuşak yürekli aptalda... Uzay korsanlarıymış... Hıh..."

Albay Zavot'un vizifonu aydınlandı. Operasyon subayı **Ütgm. Stuart**'ın tıraşlı çehresi, usturalı kafası ekranda göründü. **Stuart**'ın suratından puştluk akıyordu. Herif **Mars**'ta namus dağıtılırken uzayda gümrük kaçakçılığı yapıyor olmalıydı.

— Sayın komutanım, **Dünyalı**'yı *bellek* analizine sokmak üzereyiz. Katılmak ister miydiniz?

Stuart saykoprob uzmanıydı. Yaptığı iş son derece iğrenç, tiksindirici bir işti. İnsanların zihinlerini elektronik bir aygıt yardımıyle tarıyor ve sonuçları mikrofilmlere geçirerek bilgisayar belleklerine depo ediyordu. **Güneş Sistemi**'nde yaşıyan milyarlarca insandan birkaç milyonunun zihinsel kayıtları bilgisayarlara depo edilmiş olarak bu alçak herifin elide bulunuyordu. Tabii, ne **Stuart**'ın ne de herhangi bir Öİ ajanının bu birkaç milyon kişiyi tek tek tanımalarına olanak yoktu. Ama bilgisayarla kendi dilinde yapılacak kısa bir konuşma sonucu, kategorilerden hareket edilerek aranan ya da istenen kişinin zihinsel mikrofilm kodu öğrenilebilirdi. Dahası, bilgisayar bu mikrofilm kodunu kullanarak, o kişinin analiz tarihine kadarki belleğini gözler önüne serebilirdi. **Uzman Stuart, Operasyon Şube Başkanı Alb. Kanef**'e hayrandı. Onun yolunda yürüyor, onun kişiliğini taklid ediyordu. **Zavot**, her zaman namussuzlukta **Stuart**'ın, **Kanef**'ten daha yetenekli olduğunu, bu alanda onu ilerde geçebileceğini düşünürdü. **Zavot** kendini huzursuz hissediyordu. Kararsızdı.

— Gecikeceğimi sanıyorum, siz analize başlayın, dedi.

Stuart'ın yüzündeki belli belirsiz memnuniyet ifadesi, arada vizifon ekranı olmasına rağmen **Zavot**'un gözünden kaçmadı. Çok iyi biliyordu; **Stuart**, saykoprob konusundan başka konularda da uzmandı. Ve analizde kendisi bulunmazsa bu manyak herif, çok daha rahat çalışmak olanağını bulabilecekti.

— Analizden sonra düşünce kayıt bobinleri sekreterime teslim edilsin... Hemen incelemek istiyorum.

Stuart komutanını selamladı. Vizifonun ekranı kararırken insanda nefret duyguları uyandıran yüz çizgileri de belirsizleşiyordu. Alb. Zavot sekreteri **Wajda**'yı çağırdı. Sinyal düğmesine ikinci kez dokunacakken, **Wajda** elleri siyah ve uzun saçlarında içeri girdi.

— Bana bir içki ver.

Wajda yirmi iki yaşlarında, uzun boylu, esmer bir **Marslı** güzeliydi. Parlak, iri siyah gözlerinin ardında bomboş bir kafa taşımakta olduğuna kuşku yoktu. Ama bu boşluk gerçekte **Mars** burjuvazisinin zenginlik düşleriyle doluydu. İşinden son derece memnun, maaşı astronomikti. **Zavot**'a bir deha gözüyle bakıyordu. Ona âşık olduğu bile ileri sürülebilirdi. Hiç karşılık vermeksizin salına salına **Zavot**'un küçük baramerikanına yöneldi. Bir şişe Aldeberan şarabı çıkararak kristal kadehe doldurdu. **Zavot** şarabı bir dikişte boşalttı. İçkiyi seviyordu, zihne tatlı bir uyuşukluk veriyor, sinirleri yumuşatıyordu. İçki etkisini gösterene kadar rahat edemeyecekti. Ayağa kalktı, geniş dairede bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. **Wajda** şımarık bir kedi tavrıyla **Zavot**'a yaklaştı. Boyu hemen hemen **Zavot**'un boyuna yakındı. İnce parmaklarını boyalı saçları arasında dolaştırarak mırıldandı:

— Sevgilim, sinirlisin yine... Bırak şu Aldeberan'ı. Ben onun verebildiğinin fazlasını verebilirim sana...

Zavot homurdanmakla yetindi.

— Uzan şöyle koltuğuna, masaj yapayım, bilirsin parmaklarım harikadırlar.

Alandan bir devriye gemisi ok gibi semaya süzüldü.

Wajda'nın parmakları gerçekten harikalar yaratıyordu.

* * *

Mendra'yı laboratuvara çok benzeyen bir daireye aldılar. Terden sırılsıklam olmuştu. Köy başkanı üniforması hâlâ üzerindeydi. Yakalarını açtı. Hücresinde kendi kendine zihinsel disiplin için yapmış olduğu iç mücadele onu müthiş yormuştu. Odada, suratları ruhsuzluklarını ortaya koyan iki **Öİ** doktoru vardı. Siyah üniformalarının üstüne beyaz hekim gömlekleri giymiş-

ler, **Mendra**'ya bir deney hayvanına bakar gibi bakıyorlardı. Asistanlardan biri mavi, kolsuz bir önlük giydirerek önündeki tuhaf, dişçi koltuğuna benzeyen koltuğa oturmasını emretti. **Mendra** tiksintiyle mavi gömleğin plastik dokulu olduğunu gördü. İçinden gülümsedi. Odanın her tarafı tıbbi-elektronik aygıtlarla, bilgisayar kompleksleriyle doluydu. Bu aygıtların bir çoğunun ne olduğunu, ne işe yaradıklarını daha önce kitaplardan öğrenmişti: Bilimsel beyin analizleri yapan harika oyuncaklar(!) Oturduğu koltuğun tepesinde ışın lambaları, yer alıyor, lambaların mercekleri **Mendra**'nın beynini gösteriyordu. Dairenin metal kapısı bir tıslamayla yana kayarak açıldı. **Yzb. Stuart** çok önemli işlerin adamı tavrıyla içeri girdi. Doktor ve asistanlar şeflerini yapmacık bir saygıyla selamladılar.

— Vay vay vay. Demek galaksiyi değiştirmek şimdi de senin gibi köylü parçalarına kaldı ha?

Stuart odadaki doktorlardan birine döndü:

— Ne günlere kaldık değil mi **Dr. Franz**, eskiden hep bilim adamları, yazarlar ve sanatçılarla uğraşırdık. Şimdi, bir kaç yıldan beri baldırı çıplak plastik işçileri ve köylülerle cebelleşiyoruz.

Dr. Franz çok bilmiş bir tavırla şefinin görüşlerine katılmaktan geri durmadı.

— Onları azdıranlar hep bu isyancı alçaklardır efendim. Örgütümüz bunların kökünü kazımak, boşluğa yollayarak boğmak için daha ne bekliyor, anlayamıyorum gerçekten...

Yzb. Stuart Mendra'nın oturmakta olduğu koltuğa yaklaştı. Yandaki masadan eline iri bir tornavida almıştı.

— Çok değerli bir adam olduğuna inanıyorsun değil mi, dünya köpeği? Seni tutuklayan muhafızlar hiç okşamadılar değil mi?

Elindeki tornavidanın sivri ucunu hırsla yukardan aşağı salladı. **Mendra**'nın sol yanağı boydan boya yarıldı. Yüzünü kıpkırmızı bir kan seli kapladı. Eğer biraz geriye çekilmeyi ba-

şaramasıyda tornavida gözüne saplanabilirdi. Şaşırmıştı. Böyle bir hareketle karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Elini sızlayan derin yarasına bastırarak bakışlarını nefretle **Stuart**'ın gözlerine dikti. Bu adamın halis bir alçak olduğunu ilk bakışta anlamıştı. Alçaklardan ise korkulmazdı. **Stuart** ikinci bir darbe için kolunu kaldırırken suratı çakala benzeyen öbür doktor atıldı:

— Bir saniye yüzbaşım!

Yzb. Stuart hayretle doktora döndü.

— ... işinize engel olmayı aklımdan bile geçirmem... fakat izin verirseniz, analizin sağlığı bakımından sujenin korkutulmaması gerektiği yolundaki düşüncemi açıklamak isterim.

— Lanet olsun ne hakla bana karışıyorsun?

Mendra daha önce elinde olmaksızın kapadığı göz kapaklarını araladı. **Dr. Franz** büyük bir incelikle araya girme gerekliliğini duydu:

— Sükûnet buyrun efendim. Bu dünyalıların, insanların sinirleri üstünde pek kötü etkiler yaptığını biliyorum. Ama sanırım asistanımın hakkı var. Süje korkarsa verimli sonuç almamız zorlaşır. Önce analizi yapmamız gerekir. Daha sonra sujeyi istediğimiz gibi sorguya çekebilir, üstünde deneyler yapabiliriz. Hatta asistanımın yeni yeni geliştirmekte olduğu denenmemiş sorguya çekme yöntemleri var. Size yardımcı olabilir.

Mendra tartışmayı şaşkınlıkla izliyordu. Denenmemiş yöntemler mi? Sorguya çekme mi? Bunlar da ne demek oluyordu. Saykoprob uygulandıktan sonra artık anlatılacak bir şey kalacak mıydı? Bu sadist herifler düpedüz kendisine işkence yapmayı tasarlıyorlardı anlaşılan.

Stuart tereddüd ediyordu. Eziyet isteğinin vazgeçilmez hazzıyla bir sara nöbetine tutulmuş gibiydi. Kapı açıldı. Girişte **Alb. Zavot** göründü. Yüzü donuk, bakışları ifadesiz olmaktan çok soğuktu. Odada bulunanlar suçüstü yakalanmış gibi bir duyguya kapıldılar. **Zavot, Mendra**'nın kanamakta olan yarasına baktı.

— **Yzb. Stuart**, dedi, bakıyorum hâlâ analize başlanmamış?

-Bu bir sorudan daha çok bir paylamaydı.-

Sorusunun karşılığın beklemeden **Dr. Franz**'a döndü.

— Önce sujenin yarası tedavi edilsin, sonra da derhal analize geçilsin.

Dr. Franz'la adamları harekete geçtiler. **Yzb. Stuart** elinden oyuncağı alınmış bir çocuk alınganlığıyla bir köşeye sindi. İşkenceye karşı olan asistan doktor, plastik dolaplardan birinden ışın tedavi aygıtını çıkardı. **Mendra**'nın bu tıbbi aygıt hakkında bilgisi vardı. Daha önce gizli kitaplardan birinde üç boyutlu ve renkli fotorafını görmüştü. Aygıtı hemen tanıdı. **Marslılar** bu aygıtı yalnız kendileri için kullanıyorlardı. Aygıt taze bir yarayı derhal mikrop saldırısından koruyup, kapanmasını sağlayan ışınlar yayıyordu. **Dünya**'daki hastanelerde de bulunmasına karşın **Dünyalılar**'ın tedavisinde kullanılmıyordu. Yaralanan **Dünyalılar**'ın tedavisinde eski tıbbi yöntemler uygulanıyordu. İkinci asistan, aygıtı koltuğun kenarında yükselmekte olan küçük pilonlardan birine oturtarak kelebeklerini sıkıştırdı. Sonra **Mendra**'nın çenesini nefretle tutarak başını biraz yukarı kaldırdı.

— Sakın kıpırdama!

Basınçlı tüpten yaranın üstüne bir sıvı püskürttü. Başını koltuğun arkasına yasladı. Aygıtın objektifini yaranın tam üstüne ayarladı ve çalıştırdı. Pembe renkli ışınlar objektiften fışkırarak yaraya akmaya başladı. **Mendra** acısının birden bire kesildiğini, yarasında bir büzülme ve uyuşma olduğunu hissetti. Tedavi iki dakika kadar sürmüştü. Asistan aygıtı yerinden sökerken, işkenceye karşı olanı bir pense tutturduğu oksijenli pamukla yaranın üstündeki kurumuş ve pıhtılaşmış kan parçalarını temizliyordu. **Mendra** elini yüzünde gezdirdi. Yarası tamamen kapanmıştı.

Dr. Franz alayla:

— İzi kalacak elbette, sana estetik ameliyat yapacak zamanımız yok, dedi.

Albay Zavot sabırsızlandı:

— Hemen analize başlayabilirsiniz... Yitirecek zamanımız yok. Yaptığınız bu iğrenç işi seyretmek zorunda kaldığım için kendime kızmamak elimde değil... Anlıyor musun **Stuart**, pis bir iş bu yaptığınız, çabuk başlayın ve bitirin. Düşünce kayıt bobinini hemen istiyorum.

Mendra meraklı bakışlarını ilgiyle **Alb. Zavot**'a çevirdi. **Öİ**'nin üç önemli adamından biri olan albayın yaptıkları işi iğrenç" bulmasını anlayamamıştı. Bütün yönetim kurulu üyelerini, polis müdürlerini, köy başkanlarını, generalleri, yüksek devlet memurlarını ve politikacıları korkudan tirtir titreten bu adam, yaptığı işi pis ve iğrenç bulsun, anlaşılır gibi değildi.

Mendra'nın fazla düşünmesine izin vermediler. Alnına çember gibi geçirilen gümüş renkli parlak metali, içinde bir yığın kristaller, renkli kablolar, elektriksel devreler bulunan plastik ve saydam başlığı hatırlıyordu. **Dr. Franz**:

— Kendini serbest bırak ve hiçbir şey düşünme **Dünyalı**, dedi... Potansiyele karşı koyma. Direnirsen korkunç acılarla karşılaşabilirsin.

Mendra nasıl hareket etmesi gerektiğini iyi biliyordu. Beyninin içinde korkunç bir bomba patladı. Acı duymuyordu. Uzay kadar karanlık ve koyu bir boşluğa yuvarlandı...

VIII. Bölüm

BASKIN

– ÇILDIRMIŞSINIZ siz! Böyle bir şey hayâli en geniş adamların aklından bile geçmez. **BMC**'nin başkentine, hem de **Öİ** kalesine baskın ha? Söyler misiniz **Kaptan Renwell**, elinizde kaç filo var? Silahlarınızın, personelinizin filan miktarı nedir? Otuz uzay tümeniniz var mı? **Zaarga**'ya baskın için bu sayı az bile... Hem sonra bu genel anlamda bir dünyalar savaşının başlangıcı demektir. Böyle bir olaydan sonra **BMC** donanması çıldırmış gibi, ne yaptığını bilmez bir halde **Sosyalist Dünyalar Birliği**'ne ya da en yakın komşu yıldız krallıklarına saldıracaktır... Gerçekten anlamıyorum, aranızda hiç mi aklıbaşında adam yok?

Tam bir saatten beri **Kaptan Peter** oturmuş, hummalı bir şekilde harekâtın olanaksızlığı üstüne yaldızlı nutuklar atıyordu. Yıldıztozu gemisi, yıldızlararası uzayda ışık hızına yakın bir hızla **Güneş Sistemi**'ne doğru ilerliyordu. Yolculuk kırk altı saat sürecekti. Bir saatten beri **Boran**, **Karan** ve **Zetkin**, **Yıldıztozu**'nun subaylara ayrılmış olan dinlenme salonunda tartışıyorlar, müşkülpesent bir adam olan **Peter**'i ikna etmeye, kandırmaya çalışıyorlardı. **Renwell** bir köşede sessizce oturmuş, konuşmaları dinliyordu. Adamlarının sabrı son sınırına varmıştı artık. Boran yumruğunu gümüş tozu karıştırılmış, saydam plastik masaya vurarak bağırdı:

— Yeter artık **Peter**, düpedüz saçmalıyorsun... Bir kez sen asker değilsin; bu gibi işlere aklının ereceğini sanmıyorum. Ne diye zorluk çıkarıyorsun bizlere? Harekâtın bütün planları **Kurtuluş Ordusu**'nun kurmayları tarafından hazırlanmış bulunuyor. Biz de burada bu planı uygulamak amacıyla hazır bulunuyoruz. Bütün belgeler, kimlik kartları filan hazır. Sonra senin sandığın gibi **Zaarga**'ya elimizi, kolumuzu sallaya sallaya, paldır küldür gidecek değiliz. **Renwell**, Rigal dizisinden **Zaarga**'ya götürmekte olduğun bir ticaret grubunun başkanı, biz de üyeleriyiz. Planın hatırı için görüyorsun, üniformalarımızı çıkarıp tüccar kıyafetlerine büründük.

— Suratınıza bakan haydut olduğunuzu anlar.

— Harika bir espri yaptığını sanıyorsun değil mi? Söylesene bana; sen de dahil olmak üzere, hangi **Marslı**'nın suratı haydut a benzemez? Hele **Kızılpençeler**.. Manyakça gülüşleri, ustura ya vurdurulmuş kafaları, saklamaya gerek görmedileri sapıklık ve küstahlıklarıyle gerçek haydut sürüsü değiller de nedirler?

Boran yapılan şakaya adamakıllı içerlemişti. Öfkesini yenemeyip konuşmasını sürdürdü:

— Hele senin o tilki gülüşünün yanında, onların bayağı masum çocuk kaldıkları bile söylenebilir...

Renwell, konuşma ve tartışma gereğini duymamış, ikna işini **Boran** ve arkadaşlarına bırakmıştı. **Renwell** için tartışılacak bir konu yoktu. Bir görev almıştı; bu görevi kabul etmişti. Ne yolda olursa olsun bu görev gerçekleştirilecek, Vendra ve kurmaylarının emri yerine getirilecekti. Şimdi tartışma böyle yumuşak, çocukça bir kılığa girdiğine göre **Boran** da kendisi de sonuç almış sayılırlardı. Artık en önemli kozu açıklamanın sırası gelmişti. "Barış çocuğu **Peter**", gizli silahı duyunca mutlaka yelkenleri suya indirecekti. Ötekiler, tartışmanın başından beri onun ilk kez söz ettiğini gördüler.

— **Öİ** Karargâhına kadar hiç bir yerde olay çıkarılmayacak, çarpışma olmayacak... Emre göre.

Peter atıldı:

— Karargâha girmek için bir planınız var mı?

— Var; Karargâha çarpışarak gireceğiz...

Ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Buraya kadar **Kaptan Renwell** ve adamları rahat rahat her şeyi enine boyuna düşünmüş, her şeyi ölçüp biçmişlerdi. Kendi planlarını ana planla karşılaştırmışlar, gerekli düzeltmeleri yapmışlardı. Ana planda bu bölüm boş bırakılmış; "Birlik karargâha çarpışarak girecektir." denmişti. Daha altta, olasılık hesapları yapmış olan bilgisayarın tavsiyeleri yer alıyordu. **Renwell** bu tavsiyeleri okuma gereği bile duymamıştı.

Kaptan Peter gevrek bir kahkaha koyverdi:

— Bu çok güzel işte... Herifler bizi ışın toplarıyle kömüre çevirirler, cenaze merasimi bile nasip olmaz hiç birimize. Boran, hayalci bir adam olmadığına gerçekten inanayım mı?

— Tam tersi azizim, hayalci adamlar olduğumuza inan.

— Peki ama ışın toplarına nasıl karşı koyacaksınız? Bilgisayarların yönetimindedir bu toplar. Hedefi seri bir biçimde bulup, derhal tahrip ederler. Ayrıca başımıza tonlarca atomik mermi yağacağından kuşkun olmasın. Sonra sistemin en güçlü stereo dalgalarla çalışan radar şebekesini...

— Yeni ve gizli bir silahımız var!

"Hele şükür" diye düşündü **Renwell**, "... baklayı nihayet çıkarabildi ağzından..."

— Yeni bir silah mı, nasıl bir silahmış bu?

— Evet, Talha bilginlerinin uzun zamandan beri üstünde çalıştıkları çok etkili bir silah. Küçük bir vibrasyon topu çapında, yepyeni prensiplere göre çalışan bir ensefalo-aranjör.

— Bir beyin aranjörü mü?

— Tabii ya, ne sandın? Sizler galaksi ticaretini nasıl geliştiririz de mazlum halkları daha fazla nasıl soyup soğana çevirebiliriz diye düşünürken **Talhalı** bilginler, zamanlarını bilimi geliştirmek için çalışarak geçiriyorlar.

— Ama **Karan** bu aranjörle ne yapmak niyetindesiniz yani? Benim bildiğim aranjörler, bir insanı bile zarzor hipnoz uykusuna ancak sokabiliyor. O da uzmanının elinde...

— Bütün Öİ karargâhı personelini hipnotize ederek uyutacağız azizim; onlara tatlı, renkli üç boyutlu rüyalar göstereceğiz. Herifler mışıl mışıl uyurlarken, biz de karargâha girip rahatça işimizi göreceğiz.

Kaptan Peter'in, yılların özenle işlediği deney çizgilerinin yer aldığı yüzünde hiç de inanmış bir anlatım yoktu. Renwell; 'Pek de o kadar kolay olmayacak,' diye geçirdi içinden. Bnb. Zetkin, açıklamayı kendisinin sürdürmesinin uygun olacağını düşündü:

— Psikotronik'e herkesin aynı tepkiyi göstermesini bekleyemeyiz elbette... Direnenler, uyumayanlar olacaktır. Bütün Kızılpençe ajanlarını parapsikolojik eğitimlerden geçtiğini biliyoruz. Ama şu harika aygıt kendinden bekleneni yapar da, personelin hiç olmazsa üçte ikisni **somnanbül** uykusuna sokabilirse, geri kalanlar bizim için önemli bir sayı oluşturmayacaklardır.

Kaptan Peter'in şaşkınlığı görülmeye değerdi. Böylesine güçlü, böylesine etkili bir silaha inanmakta güçlük çekiyordu. Bildiği **serebral psikotronikler**, ya da halk dilindeki adıyla; beyin aranjörleri, ancak bir insanı etkileyebilecek -o da zar zor ve daha önce yapılan eğitim deneylerine dayanılarak- potansiyele sahipti. **Marslı** bilginlerin; kitle uyutmaları, **mass cathexis**, hipnoz kollektif ve buna benzer şeyler sağlayabilmek için duyarlıklı bir aygıt geliştirmeye çalıştıklarını işitmişti. Ama bu alanda en ufak bir gelişme, en küçük bir başarı elde edildiğine dair hiç bir haber duymamış ve okumamıştı. Ayrıca yine bir bölüm **Marslı** bilgin, teorik yönden tasarının olanaksızlığını ortaya koyan bazı incelemeler yaparak, bilimsel polemik yazılarıyla konuyu tartışmışlardı. **Alb. Renwell**: 'İkna oldu, inatçı keçi. Artık sesi çıkmaz,' diye düşündü. **Bnb. Zetkin**, iri, siyah ve bir hayli ağır bir sandığı zorlukla kaldırarak, dikkatle çelik masanın üstüne yer-

leştirdi. Bir iki üstsubayın dışında Auroa'dan gelenlerin böyle bir tasarıdan haberi yoktu. Yüzlerinden merak ifadesi okunan adamlar masanın çevresine doluştular.

— Açılın beyler, açılın da **Marslı Tüccar Kapt. Peter** bizim kuzuyu görsün.

İletişimcinin alaylı sözlerine **Peter**'in dışında herkes gülmüştü. **Zetkin**, başparmak izine göre şifreli sandığın kilidine dokundu ve sonra da üst kapağı yana iterek açtı. Aranjör küçük bir vibrasyon topuna benziyordu. Sarsıntılara karşı korunmak için plastik köpüklü bir örtüyle kaplanmıştı. **Zetkin** örtüyü kaldırınca aygıt göründü. Namluya benzer, kristalden yapma bir uzantısı vardı ve bu uzantı saydam plastikten bir kılıfla kaplıydı. Uzantının sonunda, içinde birtakım bobinlerin bulunduğu anlaşılan petek prizma kutular duruyordu. Bu metalik kutular on iki tane kadardı ve uzay gemilerinin atomik jeneratörlerine benzer bir biçimde, bir ana eksen çevresinde dairesel olarak dizilmişlerdi. Petek prizmalardan bir yığın renkli kablo çıkıyor ve **psikotronik**'in kaidesini oluşturan büyük bir dikdörtgen prizmanın içinde kayboluyorlardı. **Zetkin**, ciddi bir konferansçı tavrıyla açıklamaya girişti:

— Tabii, ordinatörlü pozitronik bir bilgisayar ve uzay gemisinin jeneratörü tipinde bir jeneratör olmaksızın, bu aygıt hiç bir işe yaramaz. Sınırlı bir çekirdek enerjisine gereksinmemiz olduğundan, bu aygıtı ancak bir uzay gemisinde kullanabiliriz. Ben bir bilimadamı değilim ama her istihbaratçı gibi bu konuda azıcık bilgim var. Anladığıma göre şu namlu kısmı geminin anten görevi yapan dış kabuğuna bağlanır. Altta gördüğünüz dişi fişler, gerekli enerjiyi cihaza sağlamak ve bilgisayar bağlantısını yapmak içindir. Beyler, görüyorum ki meseleyi birçoğunuz derhal kavradı. Evet, bu aranjör bir gemiye monte edilirse; o gemi bütünüyle korkunç bir hipnotizma makinesi olur. İnsanın bilinç altına etki yapacak olan anlamlı sözler, daha önceden programlanarak bilgisayara verilir. Bu programlama işinde algorit-

malardan yararlanıldığını hepimiz biliyoruz. Elimizde bizim uzmanların hazırlamış olduğu birkaç program bobini var. Bu bobinler arasından, yapacağımız işin niteliğini düşünerek uygun olanını seçerek bu oyuncağa takacağız.

Subay salonunda derin bir sessizlik vardı. **Zetkin**'in açıklamaları inanılır gibi değildi. Ama kimse **GKO**'nun planladığı bir işten kuşkulanma cesaretini kendinde bulamıyordu. Eğer, planlama dairesi böyle söylüyorsa, buna inanmak gerekirdi. Bu bir zorunluluktu. **Kaptan Peter**'in dışında herkes bunu çok iyi bilirdi. **Peter** sormaktan kendini alıkoyamadı:

— Peki azizim, farzedelim ki, bu zımbırtıyı bizim **Yıldıztozu**'na monte ettik ve düşmana karşı çalıştırdık. Peki, biz nasıl bu hipnoz dalgalarından korunacağız? Öyle ya, aygıt yayınladığı dalgalarla bizi de tatlı rüyalar ülkesine göndermez mi?

Zetkin yüzünü ekşitti:

— Hipnoz dalgaları geminin dışında olcak, içinde değil... Bu dalgalar da radyo, televizyon ve ışık dalgaları gibi doğru bir yol boyunca yayılır ve doğal kaynağına geri dönmezler... Eğer, özel bir yansıtıcı araç yoksa karşısında... Şu namluya benzeyen uzantı, gerçekten bir namlu gibi görev yapar. Silahın namlusunu, kaptan köprüsündeki büyük gözlem ekranındaki koordinat kesişme noktasına çakıştıracağız. Böylece hem **SUHF** dalgaları bağlantısı sağlanmış, hem de silahın kendi yayınladığı hipnoz dalgaları geminin dış kabuğunu çepeçevre sarmış olacak. İki çeşit enerji elde edeceğimizi anladınız sanırım. Biri geminin kabuğundaki enerji ki bunun etkisi birkaç yüz kilometreyi geçmez; öbürü koordinat kesişme noktasında elde edeceğimiz çok uzun menzilli, vurucu enerji kümesi... Bu ikincisini bizim atomik toplardan atılan bir mermiye benzetmeniz mümkündür.

Karşı çıkan yine **Kaptan Peter** oldu:

— Ya düşman işin farkına varıp da özel bir yansıtıcı araç kullanacak olursa?

— Düşman bu işin farkına varıncaya kadar biz çoktan tası tarağı toplayıp, sistemden çıkmış oluruz. Yok, önceden böyle bir araç hazırlamış, bu çeşitten bir saldırıya karşı tedbir almışlarsa...

Zetkin'nin gözlerindeki pırıltılar çoğaldı:

— Ne sanıyorsun **Peter**? Evet, düşman önceden böyle bir hazırlık yapmışsa, işi yine fos çakacak demektir. Çünkü bu saldırı geminin çevresini saran aynı türden enerjiyle karşılanacak ve etkisiz bir hale gelecektir. Sürvitesteyken birçok aygıt ve silahın kullanılamaması gibi bu aygıtın da kullanılamayacağını bilmem, eklememe gerek var mı?

Gizli silah işi ortaya çıkana değin **Kaptan Peter**'in aklı bu baskın işine pek yatmamıştı. Şimdi endişe ve kuşkularının önemli bir bölümü giderilmiş gibi görünüyordu. Eğer silah hakkında **Zetkin**'in söyledikleri doğruysa, bu işin oluru vardı. **Peter**, nispeten sessiz ve sakin bir hayat sürdürmüştü. Ticaret yapmak amacıyla gittiği uzak, vahşi dünyalarda bir iki serüven yaşamıştı; ama karşılaştıklari az gelişmiş ve kendileri üstün silahlara sahiptiler. Dolayısıyle katıldığı bir iki küçük çarpışma, onun için önemli deneyler kazandırıcı nitelikte olmamıştı. **Zetkin**'in açıklamalarından sonra harekâta katılacak olan bir bölüm **Aurora** personeline, **Kızılpençe** karargâhına yapacakları baskın; **Zaarga**'da geçirecekleri birkaç saat kadar tehlikeli görünmüyordu.

Renwell eliyle işaret edip, başını eğerek **Zetkin**'e devam etmesini bildirdi. **Zetkin** dosyadan edindiği bilgileri aktarmaya devam etti:

— **Kaptan Peter**, siz ticarî hava alanına inmeden önce gemide bilinmeyen bir salgın hastalığın başgösterdiğini; personeli karantinaya aldığınızı, gemiye hekimler kurulundan başka kimsenin yaklaşmaması gerektiğini söyleyeceksiniz. Uzay, polisi de bu arada gerekli güvenlik tedbirlerini alacaktır elbette. Ama bizi de enterne etmiş ve **Öİ**'den korumuş olacaktır böylece... Gece olunca ben, sen, **Kaptan Renwell**, **Yzb. Boran** ve adamları polisleri bertaraf edip hücreyle buluşacak ve gemiye döneceğiz. Bundan sonra harekâtın ikinci bölümü, yani **Öİ** kalesine saldırı

başlayacak. Bu saldırı sırasında ne olup biteceği önceden söylenemez. Bildiğiniz gibi şu beyin aranjörünü kullanacağız. Köy başkanı, bazı önemli Öİ subayları ve bu arada olanak bulunursa, bazı bilgisayar bobinleri ve bilgiler de alınarak, **Yıldıztozu**'yla uzaya açılacak ve ***Aurora*** ile buluşacağız.

Zetkin, **Kaptan Peter**'e döndü:

— Bütün bu olacaklardan sonra sizin ve geminizin tekrar **Mars**'a dönmesi beklenemez elbette **Peter**... Gemi ve personelinizle birlikte gerilla kuvvetlerine iltihak edeceksiniz. Galaksi **Kurtuluş Ordusu**'nda sizi önemli görevler bekliyor.

— Ne güzel... Parallex stüdyolarının yaptığı hırsız-polis filmlerine benziyor... Peki, karım ve kızım ne olacaklar? **Peter**'in biraz alaylı bir biçimde ortaya koyduğu sorunu **Kaptan Renwell** yanıtladı:

— Onlar şu anda **Zaarga**'da bulunan bir başka hücre tarafından çoktan kaçırıldılar. Nebulanın girişinde ***Aurora*** gemisinde sizi bekleyecekler.

Peter'in bu sürprize karşı ağzından çıkan bir hayret nidası oldu:

— Ya?

Boran, elini **Peter**'in omuzuna vurdu:

— Ya dostum, bizim planlama dairesi bayağı iyi çalışır.

* * *

Yıldıztozu, **Mars**'ın ticaret gemilerine ayrılmış küçük uzay limanlarından birinde sessiz sedasız duruyor, gemiden kimse inmiyordu. Bilinmeyen uzay ve yabancı dünya hastalıklarından bıkmış olan doktorlar ve bakteriyologlar, gemiye girmek istemiyor, vizifonla konuşmayı tercih ediyorlarda. Böyle salgın hastalık getiren gemiler yüzünden öbür dünyayı boylayan doktor ve uzman sayısı az değildi. Geminin çevresinde sıkı güvenlik tedbirleri alınmış, kuş uçurtulmuyordu. Her ihtimale karşı deyip ellerinde titreşim tabancası taşıyan polisler, gemiye 50 metreden fazla sokulmuyorlar, mikrop kapıp esrarengiz ve teda-

visi bilinmeyen bir hastalıkla ölmek istemiyorlardı. Gemi dışardan tutulan güçlü projektörlerle aydınlatılıyordu. Herkes bu gemiye lanetlenmiş bir nesne gibi bakıyor, ondan uzak duruyordu. Uzay Bakteriyolojisi Hastanesi'nden gelen uzman hekim ve asistanların gemiye girme kararı almalarını bekliyorlardı.

Boran:

— Hapı yuttuk hoca, diyordu **Renwell**'e. Bu hışır hekimlerin yüreklerini hoplattık. Herifler gemiye girmekten çekiniyorlar.

— Eninde sonunda gemiye gireceklerdir... Bu böyle devam edemez. İnişten bu yana dört saat geçti. Doktorlar vizifonda **Peter**'e saçma sapan tıbbi sorular sormakla vakit geçiriyorlar. **Peter** onlara suratı sapsarı bir tayfa göstermek zorunda kaldı vizifonda... Adamı nasıl böyle sararttığını, bitkin görünüşlü bir hale getirdiği öğrenmeyi çok isterdim.

— Belki herif gerçekten hastaydı.

— Her ne halse, artık kabak tadı vermekle birlikte beklemek zorundayız... **Peter**'in ne cevherler yumurtladığını merak ediyor musun? Adam gerçekten bir romancı muhayyelesine sahip.

Renwell böyle diyerek, kaptan köprüsünü bulundukları kabine bağlayan vizifon kanalını açan düğmeye dokundu. Küçük ekranda kaptan köprüsünün içi göründü. **Peter** öfkeyle bağırıyordu:

— ... Daha ne bekliyorsunuz, Herkesin sinirlerinin iyice bozulup birbirini boğazlamasını mı? Bakın çıldıran adamlarımdan biri kendini öldürdü.

Peter böyle diyerek kendi elleriyle öldürdüğü istihbarat ajanı seyir subayını yakasından kavrayıp televizyondaki doktorlara gösterdi. Büyük bir gaf yaptığını anlamıştı ama iş işten geçmişti. **Boran** gülümsedi.

— Senin romancı saçmalamaya başladı galiba hoca. Baksana herifin ajan olduğunu unuttu. Suratını televizyonda her-

kese gösteriyor. **Kızılpençe**'nin kulağına kar suyu kaçacak şimdi...

— Allah kahretsin, neyseki toparlandı. Subayın yakasını bırakınca, yüzü ekranın görüş açısı dışına düştü.

— Bu cesedi tekrar görmek isteyebilirler ama...

— Eminim ki, bu kez cesedi göstermemek için akla yakın bir gerekçe bulacaktır.

Başhekim olduğu beyaz gömleğinin yakasındaki işaretlerden anlaşılan kırsaçlı bir uzman, tayfaların sakin olmalarını, gerekli inceleme araçları ve aşılarla birlikte birkaç dakika içinde gemide olacaklarını söyledi. **Renwell**'le **Boran** rahat bir nefes aldılar.

— Oh be nihayet!

Böyle diyen **Boran** kabinden fırladı, arkasından **Renwell** de çıktı. Öbürleriyle buluştuktan sonra beklemeye koyuldular. Peter dış vizifon bağlantısını kapatmıştı.

Gelenler beş kişiydiler. Sırtlarına mikrop ve ışın geçirmez radyasyon tulumları geçirmişlerdi. Adamlar düralimun merdivenlerden yavaş hareketlerle gemiye tırmandılar. Üstlerindeki ağır radyasyon tulumları hareketlerini güçleştiriyor, hızlı yürümelerini önlüyordu. Beş tulumlu adam gemiye girince metal kapı arkalarından kapandı. Topluluğun başkanı olan başhekim konuşmak için tam ağzını tam açmıştı ki, **Boran**'ın vahşi bakışlarıyle karşılaştı. **Boran** elinde iri bir titreşim tabancası tutuyordu.

— Soyunun!

Doktorlar şaşırdılar. Karantinalı bir gemide koruyucu tulumları çıkarmak, bile bile ölüme gitmek demekti. Tereddüd ediyorlardı. Boran başhekimin başının üstündeki bir noktaya nişan alarak, tetiği çekti. Başhekimin arkasındaki metal duvar silahtan fışkıran ışınlarla simsiyah oldu. Hekimler, **Boran**'ın şakası olmadığını anlamışlardı.

— Soyunun dedim hanım evlatları!

Doktorlar telaşla tulumlarını çıkarmaya başladılar. Suratları sapsarı kesilmişti. Başhekim:

— Hepimizin hayatıyla oynuyorsunuz bayım... diyecek oldu. **Karan** tabancasının kabzasını tehtidkâr bir biçimde havaya kaldırdı.

— Kes sesini, gevezelik yok! Geçin şu tarafa, ellerinizi ensenizde kenetleyin.

Tayfalardan birine döndü:

— Bu efendileri geminin revirine götür, başlarına da bir nöbetçi dik.

Yarım saat sonra beyaz dekontaminasyon tulumlarına bürünmüş beş hekim, Yıldıztozu'nun güverte kapısından inerek ağır adımlarla liman revirine doğru yürüdüler. Tulumların renkli camlarla kapalı olan başlıkları, içindeki adamların yüzlerini gizliyor, tanınmalarına olanak bırakmıyordu. Revirin kapısında bir başka tulumlu adam onları bekliyordu. Çevredeki herkes, bu beyaz hayaletlerin üstlerinde taşımaları ihtimali bulunan mikroplardan korunmak için uzaklaşmışlardı. Hekimler temizlenme hücresine girdiler. Dışardaki tulumlu, bir kolu çekince hücreye; tavanından beyaz bir sis dolmaya başladı. Beş dakika sonra beyaz gazı emip, dışarı basan kompresörün çalışması duyuldu. Hücre ve tulumlar temizlenmişti. Dışardaki tulumlu, arkadaşlarının dışarı çıkmasına yardım için kapıdan uzanınca, birden kuvvetli kollar tarafından kavranarak hücrenin içine çekildi. Ne olup bittiğini anlamasına fırsat vermeden başlığını çıkarttılar.

— Sesini çıkartma, gebertirim!

— N'oluyor siz kimsiniz? Aman Allahım, bulaşıklar...

— Kapa gaganı, dedik sana!

Karan böyle diyerek balyoz gibi yumruğunu kaldırdı. Adam bir köşeye büzülüp kaldı. Müthiş korkmuştu. Hastalıklı adamlarla bir arada bulunması onu dehşete düşürüyordu. Tulumlarını üstlerinden çıkarmaya çalışan **Renwell** ve arkadaşları-

nı bulaşık sanıyordu. İlk soyunan **Renwell** oldu ve hemen **Boran**'ın yardımına koştu.

— Lanet olası elbiseler...

Boran ve ötekiler de soyunduktan sonra **Renwell** bir köşeye büzülmüş ve korkudan dişleri birbirine vuran adama döndü:

— Kusura bakma ahpap, seni biraz uyutacağız. Yalnız daha önce bakteriyolojiden gelen hekimlerin taksileri nerde onu söyle.

— Dı... Dışarda... ama oraya gidemezsiniz. Polisler yakalar sizi... Hem ne yapmak istiyorsunuz, hastalıklısınız siz...

Devam edemedi. **Boran**'ın elinde tuttuğu mercekli bir tabancadan soluk, sarı ışınlar fışkırdı. Adam kendini kaybetti. **Renwell** önde, öbürleri arkada, hücreden çıktılar. Dışarda bir hastabakıcı kız, tanımadığı beyaz gömlekli bu adamlara hayretle baktı. Yüzlerindeki ifadeden korkarak tam çığlığı basacakken, Boran serebro-şok tabancasıyla onu da bayılttı. Revirden koşar adımlarla çıktılar. Park yerinde, üstünde "Bakteriyoloji, resmi hizmete mahsustur" yazılı diyamanyetik bir araç duruyordu. Aracın yanında iki polis memuru meraklı bakışlarla hekimlerin yaklaşmalarını bekliyordu. **Renwell** ve arkadaşları sakin adımlarla araca yaklaştılar. Polislerden birinin yüzündeki şaşkınlığı okuyan **Boran**, serebro-şok tabancasını bir kez daha çalıştırmak zorunda kaldı.

İki polis de silahlarına davranamadan, birbirinin üstüne yığıldı. **Peter**, otomatik şoförün yerine geçti ve adresi verdi:

— Batı bölümü: **325 A. Yabancı Öğrenci Yurdu**.

Ama robot şoför adresi tekrarlamadı. **Peter** adresi yeniden söyledi. Robot yine bir tepki göstermemişti.

— Bir dakika **Peter**, ısrar faydasız. Otomatik şoför sahibinin ses frekansına ayarlı anlaşılan. Yani bir çeşit kontakt anahtarı. Otomatı devreden çıkar ve aracı sen kullan.

— Vay canına, musibet araç...

Peter, önce otomatı devreden çıkaran, sonra da diyamanyetik motoru çalıştıran düğmelere dokundu. Araç sarsıntısız ha-

reket etti. Geniş ve düzgün yolda, yerden on santim yukarda hava yatakları üstünde uçuyorlardı. **Karan** yüzünü ekşitti:

— Otomatik yönetimde olmayan bir taksi... Trafik polisinin de dikkatini çekecek, aracı kontrol etmek isteyeceklerdir belki de... Allah kahretsin. Daha başlangıçta işler ters gitmeye başladı...

Renwell topluluğunu yüreklendirmek gereğini duydu:

— Sakin olun beyler, telâşa gerek yok. Bence işler yolunda. Başka terslikler çıkmamasını dileyelim.

Manyetik araç nisbeten boş olan yollardan yıldırım hızıyla **Zaarga**'nın iç kesimlerine doğru daldı. Beş dakika sonra Batı bölümüne gelmişlerdi. **Boran** pencereden dışarıyı seyrediyor ve burada her şeyin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. **Boran** daha önce birkaç kez gizli görevlerle geldiği **Zaarga**'yı görmüş, bilimin harikası olan bu masal kentine hayran kalmıştı. **Mars**'ın yüzlerce kilometrekaresini kaplayan bu dev kenti insanlar yapmışlardı ama elektronik araçlar yönetiyordu. Manyetik taksi, A-325 numaralı blokun önünde durduğu zaman, **Boran** düşüncelerinden uyanarak her katında geniş terasların yer aldığı otuz katlı beyaz yapıyı dikkatle gözden geçirdi. Yekpare mermerden yapılmışa benziyordu ve bembeyazdı. Hiç kuşkusuz içi de dışı kadar güzel olmalıydı. Giriş kapısının üstünde yıldızlararası ve Mars dillerinde: "**A 325 Yabancı Öğrenci Yurdu-BMC Eğitim Bakanlığı**" yazıları vardı.

— Yabancılar için biraz fazla konforlu görünüyor, değil mi?

Hiç kimse **Boran**'ın sorusunu yanıtlamadı. Sinirler gerilmeye başlamıştı belki de. **Kaptan Peter** aracı bloktan uzakta, çimenlerin yirmi beş santim üstünde, havada asılı bir biçimde parketti. Anti-manyetik motor rölantideydi. Geriye dönüp:

— Sizler araçta kalın, ben gidip kızı getireyim, dedi.

— Bi dakika, dedi **Renwell**, kızın ajan kontrolü altında olması ihtimali var. Böyle bir durumla karşılaşırsan yapacağını biliyorsun. Titreşim tabancasıyla...

Peter araçtan inmişti bile... Başını salladı ve uzaklaştı. Araçtakiler onun, yurdun girişindeki danışma bürosunda oturan memurla konuştuğunu, sonra da kimlik kartını göstererek girişte kaybolduğunu gördüler.

Vera Köenig, vizifondan danışmada ziyaretçisi olduğunu öğrenince sevindi. Ziyaretler ve ziyaretçiler onu hep sevindirirdi. Gelenin polis olmadığı kesindi. Polis haberli gelip konuk salonunda beklemezdi herhalde. Seyretmekte olduğu üç boyutlu ve renkli televizyonun düğmesini kapattı. **Tropik Mars** bitkileri konusunda incelemeler yapan oda arkadaşından izin alarak misafir salonuna inmek için hava basınçlı asansörün çağırma düğmesine dokundu. İki dakika sonra **Vera**'nın güzel ve iri gözleri şaşkınlıktan bir kat daha irileşiyordu. Birkaç gün önce parkta gördüğü kaptan, üstünde sivil elbiselerle geniş salonda kendisini bekliyordu.

— Buraya gelmemeliydiniz. Bu ne ihtiyatsızlık...

— **Bayan Vera,** hücreniz deşifre oldu. Tutuklanmanız bir an meselesidir. Benimle birlikte **Zaarga**'yı terketmeniz emredildi.

— Sizi tanımıyorum bile, size nasıl güvenebilirim?

Peter'in yanıtı kısa ve soğuktu.

— İnanmak zorundasınız.

Vera, iri mavi gözlerini salonun geniş pencerelerinden dışarı taşırarak kısa bir süre düşündü. Sonra uzun sarı saçlarını dalgalandırarak başını **Peter**'e çevirdi.

— Nasıl, nasıl inanabilirim size? Beni burdan çıkartıp **Kızılpençe**'ye teslim etmeyeceğinizi nerden bilebilirim?

Kaptan Peter, içinde bulundukları şu sıkışık durumda kızın zorluk çıkaracağını hiç düşünmemişti. Vera'nın iri mavi gözlerinin ta içine bakarak, biraz öfkeli ama yalvarır gibi konuştu:

— Bana bakın küçük hanım; bir bakın bakayım, ben de polis suratı var mı? Çok rica ederim, yalnız sizin ve benim için değil. Hücre arkadaşlarınızın yaşamı da sizin elinizi çabuk tutmanıza bağlı, **Zaarga**'yı derhal terketmeliyiz.

Vera inanmak zorundaydı. **Peter**'in sözlerindeki içtenliği, bakışları ve tavrı destekliyordu.

— Nasıl, neyle kaçacağız?

— Uzaygemisiyle elbette. Benim kaptan olduğumu unuttunuz mu? Dışarda bize yardım edecek olan dostlarımız da var. Size daha fazla açıklama yapmak için gerekli vakit yok? Hemen gitmeliyiz.

— Yukarı çıkıp çantamı almalıyım.

— Bırakın kalsın. Saniye yitiremeyiz artık.

— Ama içinde burdaki arkadaşların başını derde sokabilecek belgeler var!

— Bizi de onları da bulurlarsa... Derde sokarlar artık...

Vera umutsuzlukla başını salladı:

— **Sesa** tutuklandı, biliyor musunuz?

— Bilmiyorum, Ama **Kurtuluş Ordusu**'ndan gelenler biliyorlardı... Lütfen Bayan Vera gitmemiz gerekiyor artık.

Vera önde, **Peter** arkada yurdun geniş kapısından çıktılar. **Peter**, bir önseziyle birden arkasına baktı. Kapıcının hain bakışlarıyla karşılaştı. "A jan köpek, durumu rapor edecek elbet. Ama o yetiştirene kadar biz **Yıldıztozu**'nda oluruz.

Vera'yı arkaya, **Renwell**'in yanına aldılar. **Zetkin**, ustaca aracın kontrollarıyla oynuyordu. Hücrenin geri kalan üyelerini toplayacaklardı; bulabildiklerini elbette.

— Bu doktor elbiseleri de ne oluyor kuzum, ameliyata mı gidiyoruz?

— Şakanın tam da sırasıydı yani.

Boran, böyle diyerek **Vera**'nın gözlerine baktı ve hemen yaptığı kabalığa pişman oldu.

— ...Öİ sizin peşinizde, bizim de başımız dertte...

Ne kadar iri ve güzel gözleri vardı bu kızın? Yüzünün sekizde biri göz... Bir **Dünyalı** bu kadar güzel olabilsin? Şaşılacak şey... **Boran** kanının ısınmakta olduğunu duydu. Kara gözlerine gelip yerleşen pırıltıyı kız da görmüş olmalıydı ki başını çevirdi.

— Uzayda dolaşanlar neden böyle hep sinirli ve kırıcı olurlar sanki?

Laf atmayı herkes duymuştu. Aldıran olmadı. **Boran**, "Hak ettim" diye düşündü. Peter:

— Bırakalım bunları, gemide bol bol dalaşacak vaktiniz olacak. Önce nereye gitmemiz gerek, onu söyleyin.

— **Hücre başkanı Gerald Kersh**'e gidelim, dedi **Vera**. Kuzey bölümü C 527'de oturuyor... Ama neden araç otomatik yönetimde değil?

Zetkin, geriye dönerek Vera'ya gülümsedi:

— Otomatik yönetim benim, sizi dinliyorum efendim, dedi.

Boran'da dahil olmak üzre hepsi bu şakaya gülümsediler. **Vera**'nın üyesi bulunduğu hücrenin başkanı **Gerald Kersh**'i evinde bulamadılar. Kapıcının açıklamasına göre son iki gündür ortalarda görünmüyordu.

— Kaçmış olmalı, dedi. **Renwell**... Eğer kaçamadıysa Tanrı yardımcısı olsun.

Hücrenin öbür iki üyesi **Patterson**'la **İvar**'ı iyi bir rastlantıyla **Patterson**'un evinde buldular. **Vera**'yı görünce her ikisini de ikna etmek güç olmadı. Elinin tersiyle alnındaki teri silen **Peter**, "Kaptan değil, politikacı olmalıymışım ben..." diye düşündü.

Diyamanyetik aracın hepsini birden alması olanaksızdı. Bu yüzden **Patterson**'la **İvar**'ı aracın bagajına sıkıştırdılar. **Patterson**'la İvar, çok daha korkunç işkencelerden kurtulabilmek için bu küçücük işkenceye candan razıydılar. Deşifre olduklarını öğrendikleri zaman çok korkmuşlar, **Kızılpençe**'nin boğazlarına sarılmak üzere olduğunu düşünmüşlerdi.

Havaalanına yönelen aracın içinde ağır bir sessizlik hakimdi.

Renwell bundan sonrasını düşünüyordu. Ona göre her şey, yeni başlıyordu. **Zetkin** gözlerini geniş asfalttan ayırmıyor, trafik polisinin dikkatini çekmemeye çalışıyordu. **Peter**, şu anda kendisinden iki üç ışık günü uzaklıktaki karısıyla kızını düşünüyordu. **Karan, Yıldıztozu**'nda kalanların durumunu merak ediyor, işler ters giderse kendisiyle birlikte en az beş on **Kızılpençe**'yi de birlikte öbür dünyaya sürüklemeyi tasarlıyordu. **Boran, Vera**'nın güzelliğiyle büyülenmişti. Onun varlığıyla birkaç dakikadan beri ömründe hiç tadmadığı bir mutluluğu yaşıyor gibiydi. Kavgayı düşünmüyordu. Onu çok düşünmüş, kafasında defalarca ölçüp biçerek sağlam ilkelere bağlamıştı. Kavga yaşamının ayrılmaz bir parçasıydı. **Vera, Boran**'ın kesin ve belirgin ilgisinden hoşlanmış, gururlanmıştı. **Boran**'ın bir **Marslı** olabileceği düşüncesi yüreğini burkuyordu. Yüzündeki koyu, esmer renkten **Dünyalı** olmadığı anlaşılıyordu. **Patterson**'la **İvar** konuşuyorlar, **Gerald Kersh**'in ne olduğu, nereye kaçabileceği üstüne düşüncelerini söylüyorlardı birbirlerine... Bagaj kompartmanı dar ve havasızdı. Küçük atomik ampülden parlak bir ışık yayılıyor, bagaj kompartmanını yoğun beyaz bir ışığa boğuyordu.

Zetkin aracı alan müdürünün ofisi önünde durdurdu. Kapıdaki resmi üniformalı polis hastane aracını görünce elini beline atarak üstlerine doğru yürüdü. **Boran** onu sessizce bayıltmayı başardı. Hep birlikte odaya doluştular. Alan müdürü iri yapılı, elli, elli beş yaşlarında, soğukkanlı bir adam gibi görünüyordu. Bir **Öİ** binbaşısı bacaklarını ayırmış tam odanın ortasında duruyor, kapının birden açılışından doğan şaşkınlığını gizleyemiyordu.

— Ne cesaretle...

— Kapa gaganı pis siyasi! Ellerini de indireyim deme, kül ederim!

Öİ binbaşısı ellerini havaya kaldırarak sırtını duvara dayadı. **Karan**'ın elinde tuttuğu ve yalnız askerlerin kullandığı iri titreşim tabancasından gözlerini ayırmıyordu.

Bu tabanca değil bir insanı; koca bir Afrika filini dahi yakıp küllerini havaya savurabilirdi. Alan müdürü gerçekten de soğukkanlı bir adamdı. Hiç telâş belirtisi göstermiyor, olanı biteni anlamaya çalışıyordu. **Renwell**, müdüre durumun kısa bir açıklamasını yaptı. Eğer polisleri çekip gemiye girmelerine izin verirlerse, doktorları serbest bırakacaklarını; aksi takdirde gemide kalan **Yzb. Volkof**'un herifleri cehenneme postalayacağını söyledi. Sözlerini:

— Derhal gemiyle bağıntı kurarak **Yzb. Volkof**'la konuşup durumu danışın... diyerek bitirdi.

Alan müdürü yalnız soğukkanlı değil, aynı zamanda zeki bir adamdı. Durumu çabuk kavramıştı:

— Siz gemiden çıkıp gittiğinizden beri bağıntı kurmaya çalışıyorum. Ama gemi karşılık vermiyor. Vizifonun başında sürekli bir adam bekletiyoruz.

— Ben konuşayım, dedi **Renwell**, ekranda beni görürlerse konuşmayı kabul ederler.

Sırtını duvara dayamış olan **Öİ** binbaşısı ellerini indirerek bir iki adım ilerledi ve söze karıştı:

— Bir dakika! Duruma on beş dakikadan beri **Öİ** karışmış bulunuyor. Alan müdürünün hiç bir yetkisi yoktur. Anlaşmayı benimle yapacaksınız. Bakalım gemideki doktorların yaşamı, **Öİ** için de değerli mi?

Boran, birden içinde doğan ve hızla yükselen öfkesini sınırlayamadı. Elindeki titreşim tabancasının kabzasıyla binbaşının suratının ortasına şiddetli bir darbe indirdi. Kabza, adamın yüzünün tam ortasına isabet etmişti. Binbaşı darbenin etkisiyle üç adım geriledi, duvara yaslandı. Suratı dağılmış, kan içinde kalmıştı.

— Ulan şuna bak, hâlâ konuşuyor!

— Bir dakika **Boran**, sinirlenme, işimizi güçleştiriyorsun. Bana bakın binbaşı, ben **Uzay Kurtuluş Ordusu**'ndan **Albay Renwell**, sizi muhatap kabul etmiyoruz. Adamlarınızı geri çe-

kin ve bu işe karışmayın, yoksa sizi **Yzb. Boran**'ın ellerine teslim edeceğim. Şu anda hayatınız için size hiç kimse garanti veremez.

Öİ binbaşısı mendiliyle yüzündeki yaranın kanlarını siliyor, susuyor ve önüne bakıyordu. **Karan** ilerledi:

— Bana bakın binbaşım, vaziyetin inceliğini anlamakta güçlük çekiyorsunuz sanırım. Adamlarınızı geri çekmezseniz, sizi öldürmek zorunda kalacağız. Sizin yöntemlerinizle çalışan bir örgütün üyeleriyiz, anlamadınız mı hâlâ?

Binbaşı umutsuzlukla başını salladı:

— **Öİ**, durumdan pireleniyor, beni dinlemezler...

— Dinlemeleri gerek. Onları ikna edeceksiniz... Yoksa... **Boran** binbaşıya doğru bir adım attı. **Öİ**'lere karşı olan hırsı ve kini, soğukkanlılığını yitirmesine neden oluyordu. Binbaşının gözlerinin içine bakıp sözcüklerin üstüne basa basa konuştu:

— Seni dinlemeleri gerek... Yaşamın buna bağlı.

Öİ binbaşısı sağ eli dağılan çenesinde, vizifona doğru yürüdü:

— **Yzb. Hearn**, dedi. Adamlarımızı geri çek, dinlenme salonunda toplansınlar... Bulaşıklı sanılan gemi işiyle ilgilenmiyoruz...

Yzb. Hearn, binbaşının ekrandaki yaralı yüzünü dikkatle inceledi. Adamın yüzü allak bullaktı. Gözlerinde büyük bir korkunun izleri vardı. **Hearn**, bu korkunun nasıl bir korku olduğunu anlamakta gecikmedi. Daha önce yüzlerce tutuklunun yüzünde gördüğü ölüm korkusuydu bu. Komutanının arkasındaki isyancıların yüzlerinde ise öfke ve nefret çizgileri görünüyordu. Kısa bir duraksamadan sonra emri yerine getireceğini bildirdi.

Ekran karardı. Alan müdürü ikinci bir düğmeye bastı. Ekranda **Yıldıztozu**'nun iri gövdesi göründü. Geminin çevresine ışın topları yığmışlardı. **Öİ**'nin işi ne kerte ciddi tuttuğu anlaşılıyordu. Namlular, **Yıldıztozu**'nun tam böğrüne çevrilmişti.

Çevrede çok sayıda asker ve uzay polisi vardı. Üniformalarında Kızılpençe simgeleri taşıyan Öİ'ler yavaş yavaş ortadan çekilmeye, alanı terketmeye başladılar.

Karan "Köpeklerde yeni bir ayrıntı daha tespit ettiğini" düşündü. Küçük rütbeli Öİ'ler, topluluk halinde iken daha az tehlikeli oluyorlardı. Amirlerine de sıkı sıkıya bağlıydılar.

Alan müdürü, Yıldıztozu'yla vizifon bağlantısını sağladı. Ekran aydınlanmamıştı. Ama Renwell'le arkadaşları Yzb. Volkof'un sesini tanıdılar. Renwell, geri döndüklerini, güvenlik işlerinin şimdilik yolunda yürüdüğünü ve iki dakikaya kadar gemide olacaklarını bildirdi. Volkof, Renwell'in sesini alınca, vizifonun halogram kanalını da açarak görüşü bütünledi. Ekran aydınlandığında, Volkof'un yüzünün endişeli olduğunu gördüler. Anlaşılan geminin vizifonundan alanda olup bitenleri izlemişlerdi.

— Bekliyoruz albayım.

Alan müdürü ile Öİ binbaşısı bir kez daha şaşkınlıkla isyancılara baktılar. Demek bunlar gerçekten gerillaya mensub subaylardı. Demek istihbarat raporları değil ama, fısıltı gazesenin yansıttıkları; dedikodular, söylentiler doğruydu? Gerilla bir gerçekti ve şimdi de karşılarına dikilmişti. Ekranda Yıldıztozu'nun güverte kapısının yana kayarak açıldığını, on silahlı muhafızın inerek kapının iki yanına dizildiklerini gördüler. Muhafızların ellerinde atomik yetenekli ve uzun menzilli tüfekler vardı. Özel yapıda olan bu tüfeklerin ikisi ortalığı cehenneme çevirmeye yeterdi. Alan müdürünün odasındaki topluluktan farklı olarak kurtuluş ordusunun siyah üniformasını giyinmişlerdi. Kurtuluşun simgesi olan kızıl kuyrukluyıldız, sol göğüslerinin üstünde parlıyordu. Olaylara bir türlü bir anlam veremeyen alan personelinden bazıları kısa ve kesik hayret çığlıkları attılar. Bütün daireleri memurların mırıltıları kapladı. Vizifonlardan izleyemeyenler pencerelere, balkonlara ve teraslara koşmuşlardı.

Renwell, hâlâ şaşılası bir soğukkanlılıkla olayları izleyen alan müdürüne döndü:

— Siz de bizimle geleceksiniz bay... Her neyse, adını öğrenmekle geçirecek vaktimiz yok... Binbaşı sizi de alacağız.

— İzninizle, dedi **Peter**, alaylı.

— ... Karşı koymak ya da ufak bir güçlük çıkartmaya kalkmanın ölüm demek olduğunu tekrara gerek yok.

Zetkin ilerledi, binbaşının sol kolunu arkasına bükerek güçlü elleriyle kavradı. **Karan** da aynı şeyi alan müdürüne yaptı. Açık duran vizifonun ekranında **Yıldıztozu**'nun çevresinde kimse görünmüyordu. **Öİ**'nin ortadan çekilmesinden sonra uzay polisi de olaydan uzak durmak istemişti. Olayı izleyen kontrol kulesindeki memur kızlardan biri heyecandan bayıldı. Arkadaşları da onun heyecanını taşıyorlardı. Alan müdürünün odasından çıkan topluluk **Yıldıztozu**'nun bulunduğu piste doğru ilerlerken heyecan daha da arttı. Alan personelinin arasında bulunan az sayıdaki **Dünyalı** memurların gözleri umutla parlıyordu. Olayları daha önce duyduklarıyla birleştiriyorlar ve gerçekleşmesi olanaksız, uzak bir rüyanın gerçekleşmekte olduğuna tanık oluyorlardı. Yalnız, örgütte **Dünyalılar**'la birlikte **Marslılar**'ın da bulunmasına çok şaşmışlardı. Bu durumu anlayamıyorlardı. Topluluğun başında **Albay Renwell** bulunuyordu. Doktor gömleklerini çıkarıp atmışlardı. **Renwell** kırsaçlı başını kaldırmış, çenesini gururla öne doğru uzatmıştı. Onu **Boran**, binbaşıyı tutmakta olan **Zetkin**, alan müdürünü gözaltında bulunduran **Karan**, **Dünyalı** öğrenciler ve **Marslı kaptan Peter** izliyorlardı. Alan müdürü karşı koymuyor, sanki gönül rızasıyla gidiyordu. Buna karşılık **Öİ** binbaşısı gitmek istemiyor, arada bir duraklar gibi yapıyor, diretiyordu. O zaman **Zetkin**, binbaşının kolunu büküyor, elinde tutmakta olduğu devasa titreşim tabancasını sallıyordu. Alan personeli rehine olarak götürülen şeflerini tanımışlardı. Ama **Öİ**'lerin kendi komutanları için üzüldükleri kuşkuluydu. Çünkü **Öİ**'ler birbirlerini de sevmezlerdi. Topluluk tam gemiye

yaklaşmıştı ki, beklenmedik, inanılmaz bir şey oldu. Gördüklerinden heyecanlanan **Dünyalılar**: "Yaşasın **Kurtuluş Ordusu**" diye haykırarak topluluğu alkışlamaya başladılar, **Renwell**'le adamları bir an için bu beklenmedik coşku gösterisiyle yerlerinde çivelenip kaldılar. Dinlenme salonunda bulunan **Yzb. Hearn** adamlarına **Dünyalılar**'a ateş açmalarını emretti. **Öİ**'lerin titreşim tabancalarından fışkıran ışınlarla **Dünyalılar**'ın bir anda yanarak üstüste devrildiğini gören **Boran**, yalvaran gözlerle hocasına baktı:

— Deli misin? Hemen burdan uzaklaşmalıyız!

Boran'ın umudu kırılmıştı. İçinden gelen çarpışma isteğinin saçma, **Renwell**'in haklı olduğunu biliyordu. **Öİ** binbaşısıyle, alan müdürünü adeta **Yıldıztozu**'nun güverte kapısından içeri itekliediler. Sonra kendileri de gemiye bindiler. En arkadan atomit tüfekli muhafızlar, sağı solu kollayarak birer birer kapıdan girerek kayboldular. **Yıldıztozu**'nun güverte kapısı yavaşça, tıslamalarla kapandı. Geminin dışarıyla olan bağıntısı kesilmişti.

Renwell, kontrolların başına geçmiş vizifonla alan kontrol kulesinden uçuş izni istiyordu. Vizifonda karşısına alan kontrol kulesinin memuru çıkması gerekirken bir **Öİ** teğmeni çıkmıştı. Saygılı bir tavırla bütün uçuş kanallarının dolu olduğunu, birkaç dakika beklemeleri gerektiğini söyledi. **Boran** öfkeyle konuştu:

— Yalan! Bizi oyalamak istiyorlar...

Renwell, "Biz kaçın kurasıyız..." der gibi **Boran**'a gülümsedi. Başını ekrana çevirdiği zaman yüzündeki gülümseme kayboldu. Kaşları çatıldı, yüz çizgileri gerildi. Tok, inandırıcı bir sesle:

— Buraya bak delikanlı, dedi. **Kaptan Renwell** sizden uçuş izni istemiyor, uçuşa çıkmak üzere olduğunu bildiriyor. Kanalı ben seçeceğim. Tabii, gemide bulunan binbaşınızın, alan müdürünün ve doktorların, bir gemiyle çarpışarak bizimle birlikte bir kazaya kurban gitmesini istemezsen seçeceğim kanalı

boşaltırsın. Bulaşıklı gemi hikâyesi yüzünden iki saattir bu alanın kanalları kullanılmıyor. Kanalların dolu olduğu masalını kime yutturuyorsun?

Öİ subayı terliyordu. Anlaşılan ömründe buna benzer bir durumla hiç karşı karşıya kalmamıştı. Üstelik gemide **Mars** aristokrasisinin önde gelen adamlarından bir alan müdürüyle, bir **Öİ** binbaşısı bulunuyordu. Ya bakteriyolojiden gelen doktorlar? İsyancılar önemli değildi ama **BMC** yurttaşı olan bir sürü adamın yaşamı sözkonusuydu. İsyancıların her söylediğini yapabilecek kıratta adamlar olduğunu gözleriyle görmüştü. Böyle bir sorumluluğu yükümlenmekten kaçındı.

Subay vizifonda kayboldu. Yerine geçen genç kontrol memuru heyecanlı bir sesle on ikinci uçuş kanalının açık ve kullanılmaya hazır olduğunu bildirdi.

Yıldıztozu, ihtiyar gövdesinden beklenmeyen bir çeviklikle havalandı.

IX. Bölüm

HİPNOZ KOLLEKTİF

ZETKİN, son bağıntıları da yapılmış olan **psikotronik**'i dikkatle gözden geçirdi. Şimdi aygıtın çalışıp çalışmadığını denemek ve anlamak zorundaydı. Ama bu denemeyi gerçekleştirmenin oluru yoktu. Çünkü denemeyi üstünde yapacağı süje ortada yoktu. Süje, **Kızılpençe** karargâhındaki personeldi ve **psikotronik**'in ilk denemesi; hem deneme hem de uygulama olacaktı. **Bnb. Zetkin**, bu durumun can sıkıcı olduğunu düşündü. Eğer aygıt çalışmazsa, onlar için bu gerçek bir felaket olacaktı. **Yıldıztozu** sürvitese geçmiş, boşlukta kayan bir kuyruklu yıldız gibi **Phebos** ile **Deimos** arasından süzülerek, bütün **Güneş Sistemi**'ni içine alan, matematikteki sonsuzluk işaretine benzer tuhaf bir yörünge çiziyordu. Sarmallardan oluşan bir sekizleme türüydü bu. **Kaptan Renwell** kontrol panosunun başında terliyor; **Boran** da onun uçuş teknisyenliğini yapıyordu. **Renwell** bütün maharetini, bütün ustalığını ortaya dökmek zorunda kalmıştı. Herbiri başlı başına birer usta kaptan yönetiminde olan **Kızılpençe** gemilerini atlatabilmek için bu akrobasi numarasına başvurmak zorunda kalmıştı. **Yıldıztozu**, genç ve kıvrak bir rakkase gibi **Güneş Sistemi** içinde adeta dansediyor, **Öİ** kaptanlarını çılgına çeviriyordu. **Öİ** gemilerinin hiçbiri **Yıldıztozu**'nu atış menzili içinde yakalayamıyor, yaşlı şilep normal

hızda seyrederken ansızın hızüstüne geçerek **Öİ** gemilerinin ekranlarından silinip gidiyordu. Sistem içinde sürvitese geçebilmek ise her **Öİ** kaptanının harcı değildi. Arada bir buna girişen bir **Kızılpençe** çıkarsa, bu kez de **Yıldıztozu** hızüstünden çıkarak, normal uzayda belirliveriyordu. Düşman gemileri koordinat saptaması yapıp da **Yıldıztozu**'nun uzaydaki yerini buldukları zaman da bu kez de sürvitese geçerek tekrar ekranlardan yitip gidiyordu.

O sırada sistem uzayında seferde bulunan bütün resmi ve sivil gemiler, bu kapkaç oyununu büyük bir ilgiyle izliyor, bir uzay gemisinin böylesine manevralar yapabilmesini şaşkınlıkla seyrediyorlardı. O zamana kadar bir benzeri üç boyutlu televizifon filmlerinde bile görülmemiş bir uzay düellosuydu bu; her an yüzlerce, belki de binlerce kişinin ölümüyle sonuçlanabilecek bir düelloydu. İnsanın bilgi ve yetenekleri, bilgisayarlar ve pozitronik araçlarla yarış halindeydi. Gemiler sürvitesteyken otomatik yönetimlere terkediliyor; sürvites dışı uçuşlarda kontrol kaptanların ustalığına kalıyordu. Ama **Yıldıztozu** bilinen uzay uçuşu yöntemlerini alt üst etmiş; bu yöntemlere alternatif paradigmalar getirmişti. Sistem uzayında kısa bir süre için de olsa sürvitesle seyretmek uçuş uzmanlarınca bir tür intihar sayılıyordu. Çünkü hızüstünde karşılaşıp da çarpışan iki geminin çarpışmaları, hiç de iki bilardo topunun tokuşmasına benzemeyecek; bu çarpışma mutlaka nükleer bir patlamayla son bulacaktı.

Bnb. Zetkin; şu ikide bir sürvitese geçme işi olmasa, belki de **psikotronik**'in denemesine yapabileceği bir **Öİ** gemisi bulabilecekti. Ancak aranjör, gemi sürvitesteyken çalışmıyordu. **Yıldıztozu** ile **Öİ** gemilerindekiler bu sürvites oyunundan bıkmışlardı. İki dakikada bir midelerinin ezilmesine, beyinlerinin içinde karanlıklar doğuran patlamalar duyulmasına dayanamıyorlardı. En tecrübeli uzay kurtları bile sapsarı bir suratla kusarak sağı solu, kamaraları, kontrol odalarını kirletmişlerdi. Hızüstü uçuş deneyi az olanlar ise daha işin başlangıcında bayılarak

en kısa yoldan devamlı acı çekmekten kurtulmuşlardı. **Yıldıztozu**'nda kaptan köprüsündeki sivil personelin yerini **Aurora**'dan gelen kurtuluş ordusu askerleri almıştı. **Yıldıztozu**'nun asıl personeli acıdan oturdukları koltuklar da iki büklüm olmuş, büzülüp kalmışlardı. İçlerinde şu işin bir an önce bitmesi için yalvaranlar, hatta dua edenler bile vardı. **Renwell**, şimdi elinin altında kendi gemisi **Aurora**'nın bulunmasını çok isterdi. **Aurora** gibi üstün hızlı, yeni model, yetkin bir gemiyle çok daha fazla şeyler yapmak mümkündü. Üstün manevra yeteneği olan Aurora'yla neler yapılmazdı ki... Oysa **Aurora** şimdi iki ışık günlük bir uzaklıkta, yalnız kendilerinin bildiği bir noktada, boşlukta asılı duruyor, onları bekliyordu.

Gemi yeniden bir ışın demeti gibi **Phebos** ile **Deimos** arasından **Mars**'a doğru süzüldü. **Zetkin**, **Renwell**'in, başıyla yaptığı "Hazır ol" işaretini aynı biçimde sessizce yanıtladı. Elleri aranjörün denetim tablosuna uzandı. **Yıldıztozu** bir anda sürvitesten çıkarak **Mars**'ın gece bölümü üstünde belirdi. Geniş ekranda **Mars**, kızılötesi ışınlar yardımıyla pırıl pırıl görünüyor, dağlar, ovalar, kentler hızla kendilerine doğru yaklaşıyordu. **Renwell**, alçalarak **Zaarga**'nın üstünden kaydı. Şimdi, ekranda gecenin yarı karanlığını boğan kızılötesi ışınların altında büyük **Öİ** kalesi iri bir dağ parçası gibi görünüyordu. **Zetkin**, parmakları heyecandan titreyerek aranjörün mavi emniyet düğmesini açtı, tetik görevini yapan kırmızı düğmeye dokundu. Bütün gemi personeli, bir an zihinlerinin bulandığını, bilinçlerinin, dayanılmaz güçteki hipnoz dalgaları tarafından ezilip hırpalandığını duyar gibi oldular. Sonra bu duygular yokolup gitti. Hipnoz dalgaları, geminin ortak çalışan radar ve televizyon dalgalarıyla birlikte **Öİ** karargâhına doğru aktılar.

Kısa bir süre sonra **Yıldıztozu**, **Öİ** kalesinin yanındaki küçük alana inmiş, borda kapıları kapalı, hipnoz dalgalarını yaymayı sürdürüyordu. Küçük alan personelinin bir bölümü dalgaların etkisiyle hemen bayılmış, bir bölümü de uykuda ge-

zenler gibi anlamsız ve amaçsız sallana sallana ortalarda dolaşıyordu.

Yıldıztozu, bordasındaki güçlü projektörleri yakarak küçük alanı, aydınlattı. Pist ve alan kontrol kulesi, gemiden gelen gümüş renkli ışınlarla yıkanarak bembeyaz kesildiler.

* * *

Mendra yorgunluktan kızarmış olan gözkapaklarını araladı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Beyni sanki kana susamış yüzlerce sülüğün saldırısına uğramış ve bütün kanı çekilmiş gibiydi. Yer yer beynine binlerce iğne batırılmış gibi duyuyordu kendini. Yüzüne birtakım yüzler yaklaşmış ve onu dikkatle inceliyorlardı. Ama hepsi de bulanık ve sisli, biçimleri ve boyutları bozulmuş yüzlerdi. Önce korku dolu acılı bir kâbus gördüğünü sandı. Birkaç saniye sonra bulanıklık dağıldı. Biçimler, renkler anlamı kazanmaya başladı. **Mendra**, **Albay Zavot**'un şaşkınlık dolu yüzünü gördü. Eğilmiş, ilgiyle bir şeye inanmaz, inanmak istemez gibi yüzünü inceliyordu. **Zavot**, sesinde gizleyemediği apaçık bir hayretle;

— Demek **Orion Nebulası**'nda ha? Bak sen şu işe... Kimin aklına gelebilirdi ki... Küçük bir devlet ve yeni bir toplumsal düzen... Amacı muazzam **BMC Güneş Sistemi Devleti**'ni yıkarak ortadan kaldırmak... diye mırıldanıyor; sözcükler ağzından teker teker çıkarıyordu.

Saykroprob, **Mendra**'nın belleğini çözümlerken, elde ettiği bilgileri konuşma diline çevirerek analiz süresince bir hoparlörden yayınlamıştı. **Mendra**'nın belleğini çözümleyen saykoproba bağlı ayrı bir televizyon devresi, düşünce cevherini yine süjenin kendi imgeleminde yarattığı biçimlerde, renkli ve üç boyutlu olarak bir ekranda canlandırmıştı. **Mendra**'nın zihninde **GKO**'nun silah, gemi ve personelinden söz ederken ürkütücü imgeler canlanmış, saykoprobun ilgili devresi de bunları renkli ve üç boyutlu olarak ekrana yansıtmıştı. **Zavot** ve arkadaşları

ekranda görülenleri korkuyla seyretmişler, bu derece güçlü, bu kerte büyük bir örgütle karşılaşabileceklerini hiç ummamışlardı. Ekranda son model ağır savaş kruvazörlerinden oluşan uzay filoları, disiplinli ve silahlı askerler; tarihin karanlıklarına çoktan gömülüp gitmiş olan kitaplar, araçlar, aygıtlar ve silahlar görünmüş; geçmiş uygarlıklarla ilgili bir yığın sayısız ayrıntı belirmişti. **Zavot, Stuart** ve doktorların görüp işittiklerinden başları dönmüştü adeta... **BMC** tehlikedeydi. **Zavot**, derhal sıkı yönetim ilan edilmesinden ve savaş düzenine geçilmesinden yanaydı. **BMC Senatosu**'nun yarın sabah erkenden toplanmasını isteyecek, sistemin gezegenlerinde dağınık bir halde bulunan senatörlerin tümünü de bir araya toplayarak, onlara istediklerini kabul ettirecekti. Bu büyük tehlikeden **BMC**'yi kurtarabilecek tek adam tanıyordu; o da kendisiydi. Düşman akıllı, bilgili ve kurnazdı. Büyük ve güçlüydü. Çarpışma kaçınılmazdı. Yalnız **Mendra**'nın zihnini tararlarken rasladıkları şu bilgiyi anlayamamıştı: Önlerindeki 50 ya da 70 yıllık bir zaman süresi içinde her iki tarafın da birbirleriyle büyük ölçüde bir cephe savaşına tutuşmaları olanaksızdı. Neden olanaksızdı, **Mendra** bunu bilmiyordu. Bütün bildiği bu süre içinde **GKO**'nun istese de **BMC** ile savaşamayacağıydı. Böyle bir çarpışma, böyle bir savaş hiç olmazsa en az altmış yıl için olanaksızdı. Üstelik de bu olanaksızlık, ciddi ve bilimsel bir nedene dayanıyordu. Saykorpob bu kanıyı da yansıtmaktan geri durmamıştı. Ama **Zavot** yine de düşündüklerini yapacaktı.

Mendra, bitkin bir halde, hâlâ dişçi koltuğuna benzeyen saykorprob koltuğunda oturuyor ve anlamsız bakışlarla çevresini süzüyordu. Ağlamaklı bir hali vardı. Beyninin zarar gördüğünü sanıyor ve üzülüyordu. Anılarını çok gerilere götürdüğü zaman beyninin derinliklerinden dayanılmaz, bütün benliğini saran ve onu düşünmekten alıkoyan bir sancı yükseliyordu. **Ütgm. Zarski Stuart, Albay Zavot**'a bir şey söylemek üzere tam ağzını açacakken garip bir şey oldu. Stuart bir kez kendi

çevresinde döndükten sonra başını elleri arasına alarak korkunç çığlıklar atmaya başladı. Çok yorgun olan **Mendra** aranjör hücum dalgalarına ancak birkaç saniye karşı koyabildi ve bayıldı. Asistanlardan zayıf olanı bilincini yitirmiş ve doktor **Franz**'ın girlatığına sarılmış, onu boğmaya çalışıyordu. **Zavot**, daha kulaklarında o korkunç çınlamayı duyar duymaz "Beyin aranjörü!" diye düşündü ve alarm tablosuna doğru atıldı. Ne var ki karargah gözetleme dairesindeki nöbetçi subayı **Albay Zavot**'dan önce davranmıştı. **Albay Zavot**'un elleri daha alarm tablosuna varmadan karargâhın her tarafını alarm zillerinin ve sirenlerin çığlığı doldurdu. Nöbetçi subayı alarma basıp; ardından da bayıldığı için, sirenler aralıksız ötüyordu. Alarm kolu devresine bağlı olan karargâh merkez bilgisayarı yapının yönetimini ele alarak bütün kapı, pencere ve girişleri örten gizli çelik kepenkleri harekete geçirdi. Bir anda ortalık, kapı ve pencerelerdeki çelik kepenklerin kapanırkenki gürültüsüyle çınladı. Kalın beton duvarlardaki gizli ışın topları yuvaları açılarak dışa uzun, siyah namlular uzandı. Ama merkez bilgisayarın bütün yapabileceği bu kadardı. Çünkü düşmanın saldırı yönü, saldırının biçimi ve silahların türü hakkında hiç bir bilgisi yoktu. Hipnoz kollektifin etkisinde kalmayan bilgisayarlar, elektronik araçlar ve servis robotları görevlerine devam ediyorlardı. Merkez bilgisayar kendi kendine karar verebilirdi. Ayrıca **Zaarga**'daki askeri birliklerle de bağıntısı olması gerekirdi. Birazdan yardım gelebilirdi.

Kaptan Boran ve arkadaşları, **Yıldıztozu**'ndan çıkmışlar ve beraberlerinde çelik kepenkleri eritmek için kullanacakları bir tane de ağır ışın topu getirmişlerdi. Karargâhın ana kapısı ışın topunun nötron bombardımanına ancak yarım dakika kadar dayanabildi. **Boran** ve arkadaşları açılan gedikten kaleye süzüldüler. Girişte beş **Öİ** subayı arasında kıyıcı bir boğuşma başlamıştı. **Boran**'la arkadaşları kavga eden **Öİ**'lerin arasından geçerlerken adamlar başlarını çevirip bakmadılar bile. Koridor-

lar, yerler ve odalar baygın ya da yarı baygın, sayıklamakta olan memur ve subaylarla doluydu. Üstünde **Araştırma ve Denetleme Bürosu, C Bölümü** yazılı bir dairenin kapısındaki merdiven masamağına genç, **Marslı** bir kız oturmuş, bilinçsiz bebekler gibi ağlıyordu. **Boran**, hizmetçi robotlardan birini durdurarak, komutan **Zavot**'un dairesinin nerede olduğunu sordu. Robot otomatik davranışlar ve metalik bir sesle karşılık verdi:

— Kat: + 30, D. A/1... Daha önce danışma bürosuna efendim.

Karan, bir kahkaha attı:

— Danışma bürosunaymış, hıh, bu teneke parçası bizim randevulu geldiğimizi sanıyor galiba?

Boran, Zetkin ve **Karan, Albay Zavot**'u bulmak için asansöre yöneldiler. **Renwell, Peter** ve arkadaşları köy başkanı Mendra'yı bulmak için öbür yöne atıldılar. **Boran**'la arkadaşları kat + 30'da asarsörden inerek A/1 kodlu daireye vardılar. **Zavot**'un daire kapısı açıktı ama kendisi yoktu. Sekreter **Wajda**, sağ elinde titreşim tabancası, sol eli **Zavot**'un büstünü yüzünden kavramış yerde upuzun yatıyordu. Ölmüştü. Büstü tutan parmakları **Zavot**'un gözlerine batmış, plastik heykeli ancak çizebilen tırnakları kırılmıştı. Tırnak diplerinden hafifçe kan sızıyor ve bu kan, büstün oyulan gözlerinden geliyormuş izlenimini bırakıyordu. **Karan Wajda**'nın ince çizgiler halinde kanamış olan tırnak diplerine baktı:

— Bu aranjör! Korkunç bir silah Boran... İnsanları tahrip ediyor...

— Böyle bir sonuç alacağımızı daha önceden bana söylememişlerdi, dedi **Zetkin.**

— İşimize bakalım çocuklar, dedi **Boran**. Hep birlikte kat sıfıra inmek üzere asansöre yöneldiler.

Renwell, hizmetçi robotlardan birini durdurarak köy başkanının nerede bulunabileceğini sordu.

— Soru anlaşılmadı, dedi robot metal fan sesiyle **Renwell**, sorusunu tekrar etti.

— Soru anlaşılmadı, bu konuda bilgim yok efendim, dedi robot.

— Allah kahretsin, dedi **Renwell** . Kızmıştı. Bu altmış katlı ve binlerce odası, salonu bulunan, küçük bir kentten farksız binada aradıkları adamı nasıl bulacaklarını bilmiyorlardı. Robot, **Renwell**'in küfrünü de yanıtladı:

— Sözünüz anlaşılmadı. Memnuniyetsizliğinizin nerden ileri geldiğini açıklayın efendim. Yardımcı olabilirim.

Peter robotu eliyle itekleyerek devirdi. Hırsından fazladan bir de tekme attı. Uzaklaşırlarken robot arkalarından mikrofonik sesiyle konuşmaya devam ediyordu:

— Bir robota zarar vermek **BMC**'nin 2412 sayılı ceza yasasının, R ve K bölümlerine göre suçtur.

— Vay canına amma da ukala tenekeye çattık yahu, dedi **Peter**.

Renwell, yakınlarındaki bir başka robotu çağırdı. Robot dijital kamera objektifi gözleri ışıl ışıl yanarak yanlarına yaklaştı. Siyah plastik gövdesinin üstünde "Z-221" yazılıydı.

— Söyle bana Z-221, **Dünyalı** tutukluları hangi bölümde muhafaza ediyorlar?

— Tutuklular bölmesi; Kat: -22, -23, -28, -29, -30...

— Allah belânı versin senin teneke herif!

Peter küfrünü bitirmeden tekmeyi yapıştırdı. Robot tekmeyi yedikten sonra geri çekildi ve bir önceki robotun sözlerini tekrarlayarak otomatik kontaktını kapattı. Robotun gözlerindeki ışıltılar söndü gövdesi hareketsizleşti. **Renwell**'le arkadaşları Kat: -22'ye inmek için asansöre yöneldiler.

— Labirent gibi bir yer burası birader, nerde bulacağız **Dünyalı**'yı?

— Bayılmamış bir memur bulup ondan öğrenmeliyiz, dedi **Renwell**.

–22. katta aradıklarını buldular. Sivil elbiseli bir memur, sallana sallana dolaşıyor, kendi kendine çok bilinen bir şiiri okuyordu. Adamın yakasındıki işaretlerden birinci dereceden yetkili Öİ memuru olduğu anlaşılıyordu. **Renwell**, ötekilerin uzakta durmalarını işaret ettikten sonra adama yaklaştı. Çizmesinin ucuyla dizkapağının altına şiddetli bir darbe attı. Bir şok, bir reaksiyon uyandırmaya çalışıyordu.

— Beni duyuyor musun?

— Luh...

Renwell sorusunu tekrarladı.

— Evet, dedi adam fısıltıyla.

— Yalnız benim sesimi duyabilir, yalnız benden gelen etkileri alabilirsin, anlıyor musun?

— Evet, anlıyorum, dedi adam yine yumuşak bir sesle.

— **Dünya**'dan yeni getirtilen tutuklu köy başkanı nerde, biliyor musun?

— Hmm, şurda şeyde...

Renwell sabırla sorusunu tekrarladı.

— Saykoprob dairesinde olmalı... dedi, adam.

Renwell sorguya devam etti:

— Bu *saykoprob dairesi kaçıncı katta*?

Adam cevap vermedi. **Renwell**, derin bir uykuya dalmış olan adamı uyandırmak, bir tepki yaratmak için kulaklarını büktü. Telkin yaptı:

— Sakin ve rahatsın... Hiçbir şey seni rahatsız edemez... Dışardan gelen hiçbir etki seni etkileyemez. Yalnız benim sesimi duyuyorsun... Yalnız benim dileklerimi yerine getiriyorsun... Anlıyor musun?

Adam gözlerini yarı araladı. Duvarda bir noktaya bakarak cevap verdi:

— Evet... Anlıyorum...

— O halde söyle şimdi; saykoprob dairesine nerden gidebiliriz?

— C Asansörüne binin +17. kat...

Renwell ve arkadaşları C asansörüne koştular. Ama asansörün kapısında üniformalı bir **Öİ** subayı duruyor, elinde de bir titreşim tabancası tutuyordu. **Renwell**'le **Peter** silahlı adamı görünce duraksadılar. Adamın saçları dağınık, gözleri kanlıydı.

— Geriye, burdan geçemezsiniz... Asansörün sahibi ve hakimi benim!

Renwell, **Peter**'i koluntan tutarak geri çekti. Cebinden mercekli bayıltma aracını çıkarıp adama sıktı. Ama bayıltma aracı subayı etkilememişti. Subay nefretle beş metre uzaklıktan titreşim tabancasını ateşledi. **Renwell** ansızın, adeta havada uçarsanı adama müthiş bir kafa attı. **Peter** de bu sırada arkadan yaklaşarak subayı sımsıkı yakaladı. Ama subay küçük vücut yapısına karşın **Peter**'in sımsıkı sarılı kolları arasında hareket ediyor, kafasını arkaya atarak **Peter**'in yüzüne vurmaya çalışıyordu. **Renwell** parmaklarını birbirine geçirerek, topuz haline getirdiği yumruklarını **Peter**'in kolları arasında debelenen subayın kafasına bütün gücüyle indirdi. Subay birden gevşedi ve **Peter**'in kolları arasından kayarak yere yığıldı. Asansörün içine girince muhabere çavuşu +17 düğmesine bastı.

— Şaşılacak şey; bayıltma aracı **Kızılpençe**'ye bir şey yapmadı, dedi çavuş.

— Elbette, aranjörün yarattığı şokun etkisi altında ve bu etki, bayıltma aracının meydana getirdiği potansiyelden birkaç kat fazla.

— Nasıl oldu da bunu düşünemedim, dedi **Renwell**.

+17. katta **Boran** ve arkadaşlarıyla karşılaştılar. Gerekli bilgileri elde etmiş, saykoprob dairesini araştırıyorlardı.

— **Zavot** odasında yok, bulamadık, dedi **Boran**. Sekreteri de intihar etmiş: Titreşim tabancasıyla...

— Ya **Triumvira**'nın öbür iki kişisi? dedi Renwell.

— Nöbet levhasında bu gece **Albay Zavot**'un nöbetçi olduğu yazılı, demek ki **Zerdin**'le **Kanef** burda değiller... Fakat bu arada **Dünyalı**'nın saykoprob dairesinde olduğunu öğrendik...

— Dileyelim ki herifin zihnini silmiş olmasınlar... İyi ama saykoprob dairesi nerede, dedi **Peter**.

Sorduğu soruya kendi de güldü. Çünkü üstünde **Saykoprob Beyin Analiz Laboratuarı** yazılı dairenin tam girişi önüne gelmişlerdi. **Boran** otomatik kapıyı açan düğmeye dokundu, fakat kapı açılmadı. **Renwell**, eliyle işaret ederek adamlarını uzaklaştırdı. Elindeki titreşim tabancasıyla kapının otomatik kilidini parçaladı. Hep birlikte açılan kapıdan içeri girdiler. Girişteki masanın başındaki sekreter, öne doğru abanmış, baygın yatıyordu. Koridorun sonundaki odalardan birinin kapısı açıktı ve içerden tüyler ürpertici çığlıklar geliyordu. Birden kapıda **Albay Klaus Zavot** göründü. Elinde yüksek rütbeli subaylara mahsus bir atom tabancası tutuyordu. **Zavot** en öndeki muhabere çavuşuna ateş etti. Küçük atom mermisinin infilakı bütün odayı parlak bir ışığa boğdu. Bir kaç saniye süren geçici körlük süresince kimse çevresini göremedi. Kapalı bir yerde atom tabancasını ateşlemek delilikten başka bir şey değildi. Ama **Klaus Zavot**, hipnoz dalgalarından çılgına dönmüştü. Atom ışınının etkisi geçip çevrelerini görebildikleri zaman, çavuşun kömürleşmiş cesediyle karşılaştılar. **Albay Zavot'la, Boran** altalta üstüste yerde boğuşuyorlardı. **Zetkin'le Peter, Boran**'ın yardımına koştular. **Zavot** çıldırmış gibiydi. Ayağa kalkarak her üçünü birden saldırdı. **Boran, Zavot**'un tabancasını elinden almayı başarmıştı ama elleri meşgulken yüzüne bir kafa darbesi yemiş ve sol kaşı patlamıştı. **Zetkin, Zavot**'un çenesine peşpeşe sağlı sollu iki yumruk patlattı. Ama **Zavot**, bu yumrukların acısını duymadı bile. Sadece kafası sağa ve sola sert, kısa, kesik figürlerle sallandı, o kadar. **Boran** vücudunu bir yay gibi gererek havaya fırlattı, havada iki bacağını birleştirerek çizmelerinin ökçesiyle Zavot'un suratına öyle bir vurdu ki, **Zetkin** ile **Peter, Zavot**'un kırılan çene kemiğinin çatırtısını duydular.

— Durun be! Geberteceksiniz herifi, bize onun dirisi lâzım. **Renwell**'in uyarısı üstüne kavgayı kestiler. **Boran'la** arka-

daşı **Zavot**'u bıraktıkları zaman albayın duyduğu acı hipnoz kollektifin sınırlarını çoktan aşmıştı. Kendini toparlayan **Boran**'ın kulakları, öbür odadan gelen çığlıklarla doldu. Seslere bakılırsa, orda bir adamı diri diri doğradıklarını düşünmek gerekirdi. **Renwell**, **Boran**, **Zetkin** ve arkadaşları çığlıkların geldiği odaya girdikleri zaman korkunç ve çirkin bir görüntüyle karşılaştılar. Öbür iki doktor, **Dr. Franz**'ı ameliyat masasına yatırmışlar ve sağlam kayışlarla bağlamışlardı. **Boran**, bu kayışların da sağlam plastikten yapılmış olduklarını tiksinerek gördü. Görünüşe bakılırsa **Franz**'a anestezi yapılmamıştı ve ortalık kan içindeydi. Kan masanın kenarında küçük bir gölcük meydana getirmiş, bir bölümü de masanın bir ayağından sızarak yere akmıştı. **Franz**'ın şakağı bistüreyle kesilmiş, deri gelişigüzel kaldırılarak, yanaklarına penslerle tutturulmuştu. Derinin açılan yerinden **Franz**'ın beyaz ve kanlı kafatası kemiği görünüyordu. **Mendra**'ya çok daha iyi "sorguya çekme" yöntemleri uygulamayı salık veren asistan, elinde tuttuğu platin uçlu bir burguyla **Franz**'ın kafatasını delmeye hazırlanıyordu. **Franz**, asistanın elinde tuttuğu, burguya dehşetten yusyuvarlak olmuş gözlerle bakıyor, yalvarıyor, tepiniyor ve çığlıklar atıyordu. **Renwell**'le arkadaşları çok şaşırmışlar, beyin aranjörünün insanları böyle çılgın yaratıklar haline sokabileceğini hiç düşünmemişlerdi. İlk kez böyle bir aygıtı kullanmış ve "denemiş" olmaları bakımından hakları da yok değildi. **Zetkin**, serebro-şok tabancasının hipnoz etkisi altında olanları etkilemediğini bildiğinden, titreşim tabancasını çekerek iki asistanı da gözünü kırpmadan cennete postaladı. Asistanlar içeri girenlerin üstüne bistürilerle saldırmışlar, işlerinin yarıda kesilmesine kızmışlardı.

— Azizim, bu silah korkunç bir şey, insanları canavarlaştırıyor... **Peter**, böyle diyerek başını sallıyordu.

— İnsan değil bunlar, birer **Kızılpençe**, dedi **Boran**.

— Ne olursa olsun, çok korkunç, çok feci bir şey bu, dayanılmaz bir şey...

— Ne o, yumuşak yürekliliğin tuttu galiba, dedi **Zetkin**.

— **Karan** nerde? dedi **Renwell**.

— Yanına birkaç adam alarak Kızılpençe'nin arşiv dairesine gitti. Bazı önemli mikrofilmleri ve bellek bandlarını araştıracak.

— Arşivdeki bilgilerin de imha edilmesi gerekir.

— Bu konuyu ihmal edeceğini hiç sanmıyorum, dedi **Boran**.

— Merkez bilgisayarı bozamazsak halimiz harap, burdan havalanamayız, dedi **Peter**.

Peter'in tanımadığı genç bir teğmen atıldı:

— Merkez bilgisayarı tahrip için bir ekip gönderdim. Sanırım bu şimdilik olanaksız. Adamlarımdan bir bilgisayarın +25. kattan 28. kata kadar uzanan özel biri, iç blokta korunduğunu, çevresinin beton ve çelik duvarlarla örülü olduğunu söyledi.

— Bir ışın topu getirerek o duvarların canına okuyabiliriz dedi **Zetkin**.

Genç subay yanıtladı:

— Buna gerek yok binbaşım, bilgisayarın enerji nakil hatlarını kesersek istediğimiz sonucu alabiliriz.

— Çok doğru, diye atıldı **Boran**..

— Öyleyse biz de enerji nakil hatlarını keselim. Teğmen, sen hemen **Binbaşı Karan** ve adamlarını bu yolda çalışmaları için uyar, dedi **Renwell**. Teğmen selam verip topukları üstünde dönerek aceleyle odadan çıktı. **Renwell** arkasından bağırdı.

— Bir dakika... Bu iş biz kaleden çıktıktan sonra yapılmalı, asansörlerden yararlanmalıyız...

— Anlaşıldı komutanım, diye bağıran genç teğmenin sesi koridorlarda yankılandı. **Renwell** elini alnına götürerek terini sildi. **Mendra** koltukta baygın yatıyordu. Olayların akış hızından, heyecan ve hareketten onu farkedememişlerdi. **Boran** ilerledi:

— Başımızı bunca derde sokan **Dünyalı** bu olmalı... Şuna bakın; millet birbirini gırtlaklarken bu burada mışıl mışıl uyuyor.

— Alıp gidelim, çok vakit kaybettik, dedi Renwell. İki asker baygın yatan **Mendra**'yı sırtlayarak gemiye götürmek üzre koridora çıkardılar.

— Neden baygın dersiniz acaba? dedi **Peter**.

Boran ağrıyan çenesini ovuşturarak konuştu:

— Dileyelim ki şu saykoprob yüzünden olmasın...

Yolda birkaç çılgın **Kızılpençe**'yle karşılaştılar. **Zetkin** hiç acımadan onlara titreşim tabancasıyla ateş ederek önlerini açtı.

— Öldürdüklerim hayvan bile değil, diyordu.

Önce **Renwell**'le **Boran** olduğu halde çıkış kapısını vardıkları zaman artık hepsi de koşuyorlardı.

Merkez bilgisayar, enerji nakil hatlarının kesilmesinden önce, **Zaarga** ve çevresini korumakla görevli olan 616 numaralı uzay filosuna alarm vermişti. Enerji nakil hatları kesildikten sonra da yedek bataryalarındaki enerjiyi kullanarak haber göndermeye devam etmiş, nasıl davranması gerektiği konusunda sorular sormuştu. Ama merkez bilgisayarın ilettiği haberler, 616. filo karargâhındaki teknisyen ve subaylar için hiç bir anlam ifade etmemiş; karargâh harekât dairesi, Öİ kalesine şiddetli bir saldırı yapıldığını, bu yüzden merkez bilgisayarın bozularak saçmalamakta olduğunu sanmıştı. Alarmı haber alan, son iki saatlik karışıkları izleyen uzay polisi, çevredeki bütün devriyeleri. **Öİ** kalesine yöneltmişti. Ne var ki uzay polisinin, özel ve gizli bir kuruluş olan **Öİ** karargâhına izinsiz yaklaşma yetkisi yoktu. Ancak **Öİ** izin verirse, resmi polis karargâha yaklaşabilirdi. Bu yüzden **Uzay Polisi Genel Müdürü Rayf Hasan**, kararsızlık içinde bulunuyor, diyamanetik zırhlısında öfkesinden sigara ardına sigara yakıyordu. **Rayf Hasan**'ın yardımcısı, güçlü televizifon aygıtlarıyla donatılmış olan aracın haberleşme bölümünde içişleri bakanlığıyla teması sürdürüyor, ne yapmaları gerektiği

konusunda bilgi istiyordu. İçişleri bakanı yerinde olmadığından, müşaviri vizifona çıkmış ve: "Öİ kendi başının çaresine kendi bakacak güçtedir." diyerek işin içinden sıyrılmıştı.

— Sayın müşavir, diyordu, **Rayf Hasan**'ın yardımcısı, durum hakkında en ufak bir bilginiz yok anlaşılan, Yirmi üç dakikadan beri Öİ kalesi çok güçlü bir saldırıya uğramış bulunuyor. Orda ne olup bittiğini bilmiyoruz. Her çeşit bağlantı ve temas kesik. Bağlantı kesilmeden konuşabildiklerimiz teneke adamlar ve bilgisayar denen şu zımbırtılardı... **Rayf Hasan**'ın yardımcısı biraz durdu. Müşavirle çok kaba bir biçimde konuşmakta olduğunu farketti.

— Sayın müşavir, diye devam etti. Bilgisayar ve robotlar saçmalıyor, akla, mantığa uygun olmayan cevaplar veriyorlar. İletilen bilgilere bakılırsa; Öİ memur ve subayları kendi aralarında kanlı kavgalara girişmişler..

Müşavir soğukkanlılıkla sordu:

— Böyle bir şeye ihtimal veriyor musunuz siz şahsen?

Konuşmayı izleyen **Rayf Hasan**, umutsuzlukla başını salladı. Yardımcısına biran için acıdı. Karşısındaki bir diplomattı; konuşmayı, adam atlatmayı çok iyi biliyordu. Hırsla vizifona doğru yürüdü. Elini atarak bağıntı düğmesini kapattı. Yardımcısı **Rayf Hasan'a** bakakaldı.

Polis devriye araçları havadan ve karadan Öİ kalesini kuşatmış bulunuyordu. 616 numaralı uzay filosu komutanı **Amiral Ran Burdan**, filosuyle sonradan yetişti. **Rayf Hasan**'la bağıntı kurarak bilgi edinmek istedi. Edindiği bilgi, **Rayf Hasan**'ın hiç birşey bilmediğiydi.

Ran Burdan, filosuyle birlikte **Mars**'ın atmosferi dışındaydı. Düşmanın nerde olduğunu kesin olarak bilmiyor ve güçlü bir dış saldırıdan çekiniyordu. Öİ kalesinde ne olup bittiğini anlamak için üç gemilik bir öncü keşif kolu gönderdi. Ama keşfe çıkan gemiler geri dönmediler. 616. filonun önde gelen komutanları; **Amiral Ran Burdan, Kaptan Derbent, Kaptan Jan Ver-**

ne, **Kurmay Başkanı Albay Verdün, Nova** kurovazörü kaptanı **Eric Heinlein**, gemilerinin tele-vizifon ekranlarından, keşif kolunun düzenli bir uçuşla Öİ kalesine yaklaşırken birden sapıtarak kontrolden çıktıklarını, sağa sola dağıldıklarını izlediler. En önde giden keşif kolu komutanlık gemisi, kalenin çeverisindeki küçük koruya, **Rayf Hasan**'la adamlarının mevzilendikleri bölgeye cehennemvari bir dalış yaparak toprağa çakıldı. İnfilak eden geminin sesi, toprağı zangır zangır titretti. Etrafa dağılan kızgın, kor halindeki çelik ve alimünyum parçaları korunun yağlı ağaçlarını tutuşturarak yangına neden oldu. Geminin diyamanyetik alan yaratan nükleer jeneratörü ikinci bir infilakla koruyu meydana getiren siyah gövdeli iri **Mars** ağaçlarını kürdan gibi sökerek gökyüzüne fırlattı. İkinci gemi sürvitese geçerek uzayda yitip gitti. Üçüncü gemi bir süre bir şey olmamış gibi kaleye doğru yoluna devam etti. Sonra düz bir rota değil de dalgalı bir uçuş yaparak, geri dönüp, filonun safları arasına karıştı. Filoda kargaşalık ve panik başgösterdi. Düzenli saflar halinde seyreden filo dağıldı. Kaptanlar gemilerini bu bilinçsiz ve çılgın gemiden korumaya çalışıyorlardı. **Jan Verne**, vizifonu açarak **Ran Burdan**'dan bu gemiyi tahrip etmelerini istedi. Bu arada sapıtan gemi, filonun bir başka gemisine bindirerek birlikte infilak etti. **Burdan**'ın kurmayı **Albay Verdün**, kaptan köprüsündeki gözlem ekranına bakarak, ağzı bir karış açık, hayretle mırıldandı:

— Çok güçlü parapsikolojik bir silah kullanıyor olmalılar... Amiralim, yeni bir keşif kolu gönderecek misiniz?

— Elbette, böyle elimiz kolumuz bağlı durup bekleyecek değiliz ya? Bu düşman her kimse; ister **SBD**, ister **Beteljöz Krallığı** olsun mutlaka yakalanıp tahrip edilmeli... Böyle rezalet olmaz... Herifler ta burnumuzun dibine kadar sokulup **Öİ** karargâhını basmışlar anlaşılan. Şu **Rayf Hasan** domuzu da hiçbir şey öğrenememiş.

Emir subayına döndü:

— 431 numaralı keşif kolu!

— Emredersiniz Amiralim.

Ana filodan üç gemi daha ayrılarak **Öİ** kalesine doğru uçuşa geçtiler. **Mars**'ın **Dünya**'ya göre daha ince olan atmosferinden süzülen gemiler, öncekilerin başarısızlığını düşünerek **Öİ** kalesine ihtiyatla yaklaşıyorlardı. Gemiler **V** düzeninde ve ağır bir hızla seyrediyor, ana filodaki daha güçlü radarlar olan kruvazörlerle teması kaybetmiyorlardı. Ağır topların atış menziline 50 kilometre kala önde giden gemi birden hızını artırarak doğruca karargâh binasının göbeğine gömüldü. Ortalığı şiddetli bir infilak sesi ve alevler kapladı. Binanın, merkez bilgisayarı bulunun +25, 26 ve 27. katları harap olmuş ama bu şiddetli patlama bile koca kaleyi yıkmaya yetmemişti. Anlaşılan geminin çok sağlam bir zarf içinde bulunan nükleer jeneratörü infilak etmemişti. Yapı, yanmayan malzemeden yapılmış olmasına karşın, bütün vizifon ekranlarını koyu bir duman tabakası kaplamıştı. Bütün gemiler televizifon alıcılarını daha geriden ve daha geniş bir perspektiften çekim yapabilecek bir biçimde yeniden ayarladılar. **V**'nin üst iki ucunu meydana getiren iki gemi, bir an boşlukta asılı kaldıktan sonra gerisin geri tornistan etmeye başladı. Tehlikeli bölgenin sınırı anlaşılmıştı.

Ran Burdan'ın kurmayı **Albay Verdün** açıkladı:

— Demek tehlikeli bölgenin sınır 1200. kilometreden başlıyor. Amiralim, izin verirseniz filoya açıklamada bulunayım. **Verdün** genel yayın aygıtına uzanarak bütün filo mensuplarına karargâha 1500 kilometreden fazla yaklaşmamalarını emretti. **Rayf Hasan**'ın adamları biraz daha ilerlemek istemiş **Yıldıztozu**'ndan yayılan hipnoz dalgalarıyle felçolmuş ve yanan korunun içinde katılıp kalmışlardı. 616. filo havadan kaleyi kuşatmaya aldı. Bütün gemiler 1500. kilometreye kadar yaklaşmışlar, saf halinde dizilmiş, bekliyorlardı. **Ran Burdan** birden haykırdı:

— **Verdün**, şöyle şu sersemlere koyunlar gibi birbirlerine sokulmasınlar!

Birden filonun bütün kaptan ve uçuş teknisyenleri şaşkınlıktan küçük dillerini yutacak gibi oldular. Karargâh binasının yanındaki küçük havaalanından mor bir ışık demeti, filo gemilerinin arasından süzülerek uzaya açıldı. **Amiral Ran Burdan** hayretle söylendi:

— Çılgın, Mars yüzünden sürvitesle kalkış yaptı...

Kurmay başkanına döndü:

— **Albay Verdün**, böyle bir şey mümkün olabilir mi?

Verdün'ün şaşkınlığı amiralinkinden aşağı değildi:

— Gemi ve personelin hayatı gözden çıkarılırsa, yani % 85 olasılıklı bir ölüm tehlikesi göze alınırsa bu mümkün olabilir amiralim... Bu gemi, -her kimse- bizim keşif kolu gemileri gibi çıldırmış olmalı...

Amiral mırıldandı:

— Düşmandı bu... Düşmandı, anlıyor musun **Verdün**... Tek bir gemiydi... 431'in kalan iki gemisi, **Öİ** kalesine inerek araştırma yapsın. Öbürleri beni izlesinler...

Amiral böyle diyerek kendi gemisinin kaptanı **Derbent**'e uzaya açılma emri verdi. Kaçan gemiyi izlemek için sürvitese geçeceklerdi. Ama bu iş için evrene açılan **Pluton** sınırını aşmak gerekirdi. Amiral **Güneş Sistemi** içinde sürvitese geçmeyi hiç düşünmüyordu.

Kaptan Renwell, kontrolların başında gerinerek geniş bir kahkaha attı. **Boran** arkada, ayakta duruyor, **Renwell**'in keyifli kahkahalarına gülümseyerek katılıyordu. Sistemi ışık hızına çok yakın bir hızla yirmi iki dakikada terketmişlerdi. **BMC** Donanması kendilerini normal hızla izliyordu. Ancak sistemden çıktıktan sonra sürvitese geçebileceklerdi. **Güneş Sistemi** boşluğunu dolduran sayısız yapma uydu ve gemilerdeki güvenlik kuvvetleri, **Yıldıztozu**'nun bir ışın demeti halinde aralarından süzülüp geçtiğini ancak farkedebildiler. **Aurora** personeli görevini başarmıştı. **Öİ** kalesini basmışlar, büyük ölçüde tahribat yapmışlar, köy başkanını, deşifre olan hücreyi, önemli memur ve

subayları kaçırmışlardı. Şimdi de kendi gemileri **Aurora**'ya varabilmek için insan bilgi ve deneylerinin ortaya koyabildiği hızın son sınırından yararlanıyorlardı. **Renwell**, keyifli bir kahkaha daha koyverdi. Sonra **Zavot**'un atom mermisiyle öldürdüğü çavuş gelip aklına takıldı. Gülümsemesi dondu, keyfi kaçtı. **Çavuş** altı yıldan beri kendisiyle birlikte çalışıyordu. Sessiz, çalışkan ve becerikliydi. **Dünyalı**'ydı ve ömrünün yarısını bir plastik fabrikasında tutuklu olarak geçirmişti. "**Putilof Plastik Fabrikasında Hayat**" adlı bir de anı kitabı vardı. Birden çok yorulmuş olduğunu anladı. Artık üzüntüye de dayanamaz olmuştu. Yan cebinden piposunu çıkardı. Işın çakmağıyle yaktı.

— Görüyor musun **Boran**... Bu işler ne kadar kolay... Ve ne kadar da zor... Önemli olan bilgi, yüreklilik ve teknolojiyi amaca uygun bir düzeyde sentezleyebilmek... Sanırım bu tekniği sizlere de uçuş okulunda öğretmişlerdir... Ama başarıda bile aksayan bir yön var gibi geliyor bana... Örneğin şu bizim çavuş...

Renwell durdu, devam edemedi. Son zamanlarda duygularını denetleyememekten korkmaya başlamıştı. Boran hocasını hayranlıkla izliyor; bu seçkin insana karşı yüreğinde sınırsız bir sevgi ve saygı besliyordu. Onun için yapamayacağı özveri düşünülemezdi. **Renwell** de onu seviyordu. Bugüne kadar onun eşsiz bir uzay kurdu olmasını istemiş ve bu yolda bütün bildiklerini, yılların biriktirdiği ve çok emek karşılığında elde edilmiş olan acı ve pahalı deneyleri ona aktarmaya çalışmıştı.

Zetkin tutukluları sorguya çekmek için sabırsızlanıyordu. **Albay Zavot, Ütgm. Z. Stuart**, Alan müdürü ve suçsuz olduklarını sürekli tekrarlayan beş bakteriyolog... Bu bakteriyologları da nerden başlarına almışlardı... Alanda tutukladıkları bir de **Kızılpençe** binbaşısı vardı. **Karan**'ın **Öİ** kalesinden tutukladıklarını bilmiyordu. Aralarında hiç kuşkusuz yüksek rütbeli **Öİ** memurları olmalıydı. Onlardan bir yığın bilgi edinebilirdi. Bir an önce gidip **Karan**'ın tutukladığı kişileri de görmek is-

tiyordu. Ama çok yorgundu. Sonra şu ceviz kabuğuna benzeyen teknede kendini hiç rahat hissetmiyor, bir an önce kendi gemisine, **Aurora**'ya geçmeyi özlüyordu. Hiç kuşkusuz bu tutukluları **Talha**'daki yüksek mahkeme savaş suçlusu olarak yargılayacaktı. Ama savaş olmamıştı ki, suçlusu olsun... Bunların suçları savaş suçundan çok daha ağırdı. Bu adamların suçları şimdiye değin ceza yasası kitaplarında betimlenmemiş, gösterilmemiş bir suçtu. Adı yoktu bu suçun... Ancak yeni yeni açıklanabilir, betimlenebilirdi... Ama adlandırılamazdı... İnsanları aldatmanın, tarihi *tahrif* etmenin, akıllara durgunluk verecek bir sömürü mekanizması kurarak, büyük insan yığınlarının sırtından geçinmenin kriminolojik açıdan ne anlamı olabilirdi ki... **Talha**'daki yargıçlar bu tutukluları: "Söyleyin bakalım, tarihi neden ve nasıl değiştirdiniz, bilim ve kültür eserlerini neden yaktınız" diye sorguya çekemezdi herhalde. Ama **Öİ**'lere işlenen cinayetlerin, toplama kamplarının, işkencelerin hesabı sorulabilirdi. **BMC**'nin de yasaları vardı, anayasası vardı. Ve görünüşte son derece uygar, son derece insancıl bir anayasaydı bu. Ama **Kızılpençe** bu yasalara uymuyordu. Kendine özgü yasaları vardı onun. *Boşlukta Gezenler* yapıyordu bu yasaları ve **Zavot** gibi insanlığın ve uygarlığın hakimi olmak isteyenler de göz yumuyorlardı bu pis işlere...

Zetkin, ayrı ayrı kamaralarda kilitli kapılarında nöbetçi bulunan tutukluları denetlemek için kaptan köprüsünden çıktı. Koridorda **Vera**'yla karşılaştı. Yanında öbür **Dünyalı** arkadaşları vardı. Kaptan köpüsüne, uzay uçuşunu seyretmeye gidiyorlardı. **Dünyalılar**, uzay gemisinin her yanını, her köşesini ayrı ayrı inceliyor, ilk kez gördükleri uzay gemisi koridorlarını, kamaraları, çeşitli araç ve ölçü aygıtlarını ilgiyle seyrediyorlardı. Belki de tarihte sürvitesli uçuş yapan ilk **Dünyalılar** kendileriydi; öğrenim ya da ağır hizmetler için **Mars**'a götürülürken kamaralarında kilitli tutulur, uzay

gemisinin içini görmelerine izin verilmezdi. **Dünya** ile **Mars** arasındaki sürvites dışı uçuş birkaç saat sürüyor ve **Mars**'a gelmiş olan, dolayısıyla uzaya dair hiçbir şey görmüş ve öğrenmiş olmuyordu.

Boran, **Vera**'yı görünce, içine tatlı bir ılıklığın yayılmakta olduğunu farketti. **Vera**, **Dünyalı** bir kadın olarak çok güzeldi doğrusu... Altın sarısı saçlarını omuzlarına dökerek dalgalandırmıştı. İri mavi gözleri, gözlem ekranından gelen uzayın lacivert rengiyle bir kat daha koyulaşmış, parlayan birer yıldız halini almıştı. Boran, onca hareket, onca eylem içinde **Vera**'yı unutmuştu. Ama şimdi geçici bir durgunluk dönemi içindeydiler. **Vera** ile arkadaşları kaptan köprüsündeki uçuş teknisyenlerini selamladılar. **Boran**, **Vera**'ya saygılı bir incelikle yaklaştı:

— Hanfendi, dedi. Size uzayın zenginliklerini göstermek isterdim... Biz boşluk adamları, ömrümüzün yarısından fazlasını uzayda geçiririz. Boşluk, bitmez tükenmez zenginlik ve güzelliklerle doludur. Eskiden canlıların başlangıcının yeryüzündeki denizlerde olduğu sanılırdı. Bu düşünce genel olarak doğru olmakla birlikte, daha geniş bir perspektifle, hayatın başlangıcının boşlukta olduğu düşünülebilir. Eski, çok eski çağlarda yaşamış olan bir şair, şöyle şöyleınişti uzayı düşünerek: "**Orda başlangıcımız, delikanlı, orda başlangıcımız...**" Evet, uzay, güzellik ve zenginliklerle doludur...

Boran durakladı. Esmer çehresine geniş bir gülümseme yayıldı.

— Ne yazık ki, bu güzellikleri, güzellik olarak düşünebilecek zamanımız çok az. Ancak sizin güzelliğinizi, uzayınkinin yanına katabilirsem, bu güzellik bir anlam kazanabilecek...

— Teşekkür ederim yüzbaşı, uzayın güzelliklerinden sözeden güzel sözleriniz için...

Vera bu yakışıklı ve vahşi çehreli genç adamı ilgiyle inceliyordu. **Zaarga**'da, diyamanyetik taksideyken onu in-

celeyebilecek pek az zaman bulabilmişti. İlginçti bu adam. Göze hemen çarpan jestleri, düzgün bir konuşması vardı.

— Subay değil, şair olmalıymışsınız siz.

— Her uzay adamı biraz romantik, biraz da şairdir, dedi **Boran**.

Peter, yüzünde babacan ve muzipçe gülümsemelerle yaklaştı.

— Sahi, sizi **Zaarga**'daki onca kargaşanın arasında tanıştırma olanağını bulamamıştım. **Boran**'a döndü.

— Bayan **Vera Köenig**, arkeoloji öğrenimi yapıyor.

Vera'ya dönerek göz kırptı:

— **Kaptan Yzb. Viladmir Boran... Talha**'da ona madalya verecekler... Fakat ben ne yapıyorum yahu? **Boran, Vera**'ya uzayı anlatın. İlk uzay uçuşu onurunun **Dünyalılar**'a ait olduğunu eklemeyi de unutmayın...

Peter böyle diyerek uzaklaştı. **Vera** ilgiyle sordu:

— Yüzbaşım, **Kaptan Peter**'in söylediği doğru mu? İlk uçuşu biz Dünyalılar mı yaptık?"

Marslı olan **Boran**'ın yüzü asıldı:

— Gerçek tarihe ve güvenilir belgelere bakılırsa öyle... Ama bugün bütün galakside bunun tersine inanıyorlar. Çünkü bütün **BMC** tarih kitapları ilk uçuşu **Marslılar**'ın gerçekleştirdiklerini anlatan masallarla dolu.

Vera, uzay uçuşu ve uzay uçuşu tarihiyle ilgili bir yığın ayrıntı sorarak **Boran**'ı gerçek bir soru yağmuruna tuttu. **Boran**, bilgisinin elverdiği ölçüde her soruyu sabırla yanıtlıyordu. Arada bir zekice hazırlanmış espriler yaparak genç kızın şen ve şımarık kahkahalar atmasına neden oluyordu. **Kaptan Peter, Renwell**'in yüzüne anlamlı anlamlı baktı:

— Baksana hoca, dedi, bizim "yıldırım kaptan" abayı iyice yakmışa benzer, ha?"

Renwell'in bakışları dalgınlaştı. Kendi karısı **İrma**'yı ve ilk gençliğini düşündü.

— Sanırım, demekle yetindi.

Boran, Vera'yı geminin dinlenme salonuna davet ederek içki ısmarladı. Amerikanbarın bir köşesinde **Mendra**, sessiz ve düşünceli oturuyor, önündeki gözlem aygıtından, uzayın derinliklerindeki büyüleyici güzellikleri seyrediyordu. Saykoprob adı verilen parapsikolojik işkence, genç adamı gerçekten derinlemesine etkilemiş, sarsmıştı. Kendisine saykoprob uygulandıktan sonra zaman zaman başı dönüyor, beynin nöronlarının karıncalandığını sanıyor, uykularından haykırarak uyanıyordu. Bu pis aygıt, onu beş on yaş birden yaşlandırmış gibiydi. Ellerini ve parmaklarını eskisi gibi düzenle kullanamıyor, alkolikler gibi titremelere engel olamıyordu.

Mendra, önündeki minik aygıtın dar ekranında titreşen *binlerce kristal ışıklı yıldızı inceleyerek, kafasının içindeki acı* gerçeği unutmaya, geri planlara itmeye çalışıyordu. Sakat kalmış olabileceği ihtimali, onu çılgına çeviriyor, bununsa kesin bir tedavisi olmadığını çok iyi biliyordu. Bütün bunlara karşılık yine de mutlu olması gerekirdi ama bu elinde değildi, azıcık çaba harcaması gerekiyordu. **Vera, Mendra**'nın **Dünyalı** olduğunu öğrenince, ona karşı derin ve belirgin bir ilgi göstermekten geri durmamıştı. **Boran**, onu **Vera**'ya tanıtırken: "Şu ünlü köy başkanı," demişti. **Mendra** elindeki sentetik likör kadehini bir dikişte boşalttıktan sonra garson-robot'a bir yenisini ısmarladı. Sonra da açık tenli elini **Vera**'nın uzun beyaz parmaklı ellerine uzatarak:

— Sizinle tanıştığım için çok sevinçliyim, dedi.

Boran, yüzünde içten ve olgun bir gülümsemeyle **Mendra**'nın yüzünü incelemeye koyulmuştu. **Vera**'nın karşısındaki tepkilerini ölçmek ister gibiydi. **Mendra, Boran** ile **Vera**'ya birlikte içmelerini önerdi. Her ikisi de bu öneriyi gülümseyerek kabul ettiler. Böylece **Mendra**, altın renkli yüzünün ortasında ışıl ışıl parlayan optik gözlü garson-robot'a bir kez daha seslendi.

— Demek birtakım ilginç buluşlar yaparak, evrenin düzenini altüst eden köy başkanı sizsiniz... Sizinle tanışmayı çok istiyorum, iyi bir raslantı bu...

Mendra, garson-robot'un eklemli bacakları üstünde nasıl da ustalıkla hareket edebildiğine bakarken, Vera'nın azıcık alay taşıyan sözlerine karşılık vermeye hazırlandı. Sonra da bu niyetinden vazgeçerek **Kaptan Boran**'a döndü:

— Size esaslı bir teşekkür borçlu olduğumu iyi biliyorum yüzbaşım, dedi. Beni bir "yarı ölü" olmaktan kurtarmakla kalmadınız, bazı değerli bilgilerin **Kurtuluş Örgütü**'ne aktarılmasını da sağladınız... Sanırım bu bilgiler, benim yaşamımdan çok daha önemlidir.

Boran, Mendra'nın bu alçakgönüllüğünden gizli bir sevinç duydu. Bu niteliğini saptadıktan sonra da "Gerçekten de kurtarılması için göze alınan tehlikelere değermiş," diye düşündü. Yine de bu içten alçakgönüllülük, **Boran**'ı azıcık sıkmışa benziyordu.

— Önemli değil efendim, biz sadece bize verilen görevi yerine getirdik, dedi. Sonra da sözlerini şöyle sürdürdü:

— Bununla birlikte; kişiliğinizdeki yüce duyguları anlayınca, sizin için gösterebildiğimiz çabaların az bile olduğu kanısına vardım. İsterdim ki, siz saykoprob koltuğuna oturmadan önce biz duruma el atmış olalım ama...

Altın yüzlü, eklem bacaklı robotun getirdiği likörünü yudumlamakta olan **Vera** şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve taburesinin üstünde çark ederek **Mendra**'ya döndü:

— Size saykoprob mu uygulandı?

— Ne yazık ki öyle... Başım hâlâ inceden inceye sızlıyor. Biliyor musunuz, bu saykoprob denen nesne iğrenç, pis bir aygıt. İnsanın belleğini allak bullak ediyor. Kendime geldiğim zaman, kamaramda uzun süre kim olduğumu ve doğum tarihimi anımsayamadım. Oysa bu tarihi ne kadar iyi bellemiştim, ben daha çok küçükken annem öğretmişti...

Vera'nın **Mendra**'ya karşı olan ilgisi bir kat daha çoğalmıştı. **Mendra**'ya ardarda bir çok soru sormaya başladı. **Dünya**'daki yaşantısı nasıldı, nasıl tutuklanmıştı, aşağılanma, işkence filan görmüş müydü? En önemlisi, buluşu neden herkesi böylesine tedirgin etmişti?

Haftalardan beri yalnız maddi değil, manevi işkence altında ve büyük bir yalnızlık duygusunun etkisinde olan **Mendra** azıcık ferahlamıştı. Karşısında kendi ırkından genç ve güzel bir kadın vardı ve çektiği acılarla ilgileniyordu. Bu, onun çağında pek az görülebilen, insancıl davranışlardan biriydi. Ağır ve umutsuz hastaların bile "şefkate programlanmış" hastabakıcı robotlara bırakıldığı bu umutsuz çağda, sevgi ve şefkatin gerçeğine raslayabilmek, uçsuz bucaksız uzayda bir meteorite raslayabilmek olasılığından fazla değildi. Bu yüzden onun da ilgi antenleri ansızın **Vera**'ya çevrilmiş, **Kaptan Boran**'ın varlığını sanki unutmuş gibiydi. Gözleri **Vera**'nın güzelliklerine dalgın, sorularına karşılıklar veriyor, gerektiği yerlerde ayrıntılara inerek uzun açıklamalarda bulunuyordu.

Boran bakışlarını bara çevirdi. En uzaktaki masada bir çavuşla iki tayfa, kızıl saçlı bir teknisyen kızı aralarına almışlar dört boyutlu satranç oynuyorlardı. Görünüşe bakılırsa satranç bilgisayarı dördüne de duman attırıyor, göz açtırmıyordu. **Boran**, teknisyen kızla çavuşu tanıyor ama öbür iki tayfayı bilmiyordu. Herhalde **Kaptan Peter**'in adamları olacaktı. Başını çevirdiğinde **Mendra**'nın konuşmasını sürdürdüğünü, **Vera**'nın da belirgin bir ilgiyle onu izlediğini gördü. Ruhunun derinliklerinde bir yerde, kendi kendinden gizlemeye çalıştığı ve hiç de hoşlanmadığı bir duygunun başkaldırmakta olduğunu sezdi. İnsanın ruhsal düzenini bozan, toplumsal ilişkilerini altüst eden bu çirkin duyguyu gerilere iterek, çok saçma bulduğu bir yasağı, bir geleneği düşünmeye başladı. **BMC** sınırları içinde hiç bir **Marslı**, bir **Dünyalı**'yla açık bir biçimde aşk oyunlarına girişemezdi. Bu **Marslılar**'ın kendilerini beğenmişliğinden ileri gelen, boş

ve saçma bir ırksal gurur gösterisinden başka bir şey değildi. Resmi evlenmeler de her iki ırk arasında yasaklanmıştı. Ama pek az kimse, **Zaarga**'daki "Dinlenme Evleri"nde (!) genç ve güzel Dünyalı kızların, **Marslı** efendilere peşkeş çekildiğini bilebilirdi.

Bu saçma yasa, **Mars** gibi çarpık bir dünyada geçerliydi ve toplum tarafından saygı görüyordu. Ama yeni ve değişik bir uygarlığın kurulmakta olduğu **Serepin**'de de bunun böyle olması mı gerekirdi? **Boran** ayrıca **Dünyalılar**'ın, **Marslılar**'dan gerçekten nefret ettiklerini de biliyordu. Bir taraf sömürenler, öbür taraf sömürülenler, ezilenlerdi. Bundan daha doğal ne olabilirdi ki? Ama **Dünyalılar**'ın **Marslılar**'a karşı olan nefret ve kini, öyle **Marsılarınki** gibi yapay değildi. Sağlam, geleneksel ve maddi temellere dayanıyordu. Bir **Marslı**'yla bir **Dünyalı** acaba gerçekten dost, arkadaş olabilirler miydi? Ortak bir ülkü uğrunda birlikte çalışsalar ve savaşsalar bile... Belki... belki... **Serepin**, her çeşit toplumsal baskının ortadan kaldırıldığı, kişinin özgür gelişme olanaklarının çoğaltıldığı bir dünyaydı. Belki de Serepin'de bu çeşitten nefretlere yer yoktu... **Vera**, **Mendra**'yla konuşurken gözlerinin içi gülüyordu. **Boran** birden, **Mendra**'nın sözlerinin **Vera**'yı küçük mutluluklar dünyasına itmekte olduğunu, **Vera**'nın da bundan haz duyduğunu anladı. İlgisini birden **Mendra**'ya yöneltmesi canını sıkmıştı. İkinci planda kalmaktan hoşlanmazdı ve burda konuşan **Mendra**, dinleyen de **Vera**'ydı. **Boran** izin isteyerek ayrılmaya kalktı. Uzaya açılan pencerelerden birinin önüne gitmek, kendi yalnızlığını uzayın mutlak yalnızlığıyla özdeşleştirmek istedi.

— Neden ama yüzbaşım? Tatlı tatlı konuşuyorduk, dedi Vera.

— Özür dilerim **Vera**, kaptan köprüsüne gitmeliyim artık. Yapmam gereken işler var.

— Siz bilirsiniz, dedi **Vera**, büyük bir umursamazlıkla.

"Kadınlığını ne güzel oynuyorsun... Ne güzel kullanıyorsun... Sevgilim de senin gibiydi... Bu yüzden terkettim onu..."

Boran'ın içinde küçük bir öfke kıpırtısı belirdi. Ama ruhunun derinliklerinden gelen bu öfkeye benzer duyguyu bastırarak, incelikle ayrıldı. Işıklı levhalarla kaplı koridora çıktığı zaman yüzü asılmış, kaşlarının ucu kıvrılarak hafifçe yukarı kalkmıştı. Kaptan köprüsüne girerken **Peter**'in çok yakınından geçmek zorunda kaldı. **Peter** birşeylerin dönmekte olduğunu anlamıştı. **Öİ** kalesinden aldıkları yeni uzay haritalarını inceleyen **Renwell**'in yanına gitti.

— Bir şeye canın mı sıkıldı oğlum?

Boran başını kaldırdı. Hocasının derin, mavi gözlerine baktı. Yıllardır ilk kez kendisine "oğlum" diyordu. **Boran** bu sözü duymayalı yıllar olmuştu. Karşılık vermeden dairesine gitmek üzere kaptan köprüsünden ayrıldı.

X. Bölüm

KAPTAN YZB. CV BORAN

YILDIZTOZU boşlukgemisi, sürvitesten çıkmış, yıldızlararası uzayda ağır ağır ilerliyordu. Gözlem ekranında, boşlukta asılı duran **Aurora** kruvazörü; onun arkasında da bütün görkemiyle parlamakta, yanıp sönmekte olan yıldızları ve ölü gezegenleriyle büyük nebula görünüyordu. **Yıldıztozu**'nun iletişim subayı **Aurora** ile konuşuyordu:

— **Aurora**. Burası **Yıldıztozu**. Buluşma saat 23.55'te. Bordalanmaya hazır olun.

Vizifonda **Aurora**'da kalan nöbetçi subayının yüzü göründü.

— **Yıldıztozu**. Burası **Aurora**. Buluşma saat 23.55'te. Bekliyoruz, tamam.

Bu resmi haberleşmeden sonra, nöbetçi subayıyle iletişim subayı arasında sohbetimsi bir konuşma başladı. **Yıldıztozu**'ndaki iletişim subayı **Aurora**'dakilere olup bitenleri anlatıyordu. **Aurora**'da kalanlar, vizifonun başında toplanmış, nefeslerini tutarak Kaptan **Renwell** ve arkadaşlarının neler yaptıklarını dinliyorlardı. Bir ara **Aurora**'nın nöbetçi subayı **Kaptan Peter**'in eşi ve kızının **Aurora**'da olduklarını, kurtuluş ordusu ajan-gemisinin nebulaya girerek **Serepin**'e gitmek üzre gözden kaybolduğunu, yolculuklarının rahat ve güven içinde geçtiğini söyledi. **Pe-**

ter'in sevinci sonsuzdu. Coşku, sevinç ve heyecan dolu sözler sırasında birden **Aurora**'daki subayın kaşları çatıldı:

— Radar dairesinden şimdi aldığım bir **haberi** veriyorum; AK 23 kategorisinde, 29 ışık dakikalık bir uzaklıkta sürvitesle seyreden bir filo tespit edilmiştir. Tekrar ediyorum; AK 23 kategorisinde...

Yıldıztozu'nda belli belirsiz bir telâş başladı. **Renwell** başıyla işaret ederek **Karan**'a alarm zillerini çalmasını söyledi. Kaptan köprüsündeki herkes radarcının başına yığılmıştı. **Yıldıztozu**'nun radarında göz kırpıştıran yıldızlardan başka bir şey görünmüyordu. **Renwell**:

— Şu senin ceviz kabuğunun radarı yetersiz. **Aurora**'nın radarları yaklaşan filoyu tespit etmiş... Derhal **Aurora**'ya geçmeliyiz.

— Gemimle alay etmene izin veremem doğrusu... Tam 23 yıl, bu gemiyle galakside dolaşmadığım köşe bucak kalmadı.

Yıldıztozu, boşlukta asılı duran **Aurora**'yı bordaladı. İrtibat körüğü uzanarak **Aurora**'nın güverte kapağına kenetlendi. **Renwell** dahili vizifonu açtı:

— **Yıldıztozu** personeli dikkat; Komutan konuşuyor. Beş dakikaya kadar **Yıldıztozu**'nda kimse kalmayacak, herkes kruvazöre geçmiş bulunacak.

Tayfalar alarm zillerinin çalmasından hemen sonra hazırlıklarını bitirmişti. İrtibat körüğünden **Aurora**'ya bir akın başladı. **Zetkin** önce tutuklularla, konukları kruvazöre geçirdi. Arkasından **Kaptan Peter**'in adamları, daha sonra da **Aurora**'nın **Zaarga** seferine katılan personeli geçti. Kaptan köprüsünde, **Renwell**, dört saatlik kısa uykusundan yeni kalkmış olan **Boran**, **Peter** ve **Karan**'dan başka kimse kalmamıştı.

— Ne o **Peter**, sen gelmiyor musun?

Peter, birden yüzünü kaptan köprüsünü dolduran subaylara çevirdi. Acı çekiyormuş gibi bir hali vardı.

— **Renwell**. Yıldıztozu. Onu **Serepin**'e götüremez miyiz?

Renwell'in karşılığı kısa ve kesindi:

— Olanaksız **Peter**.

Ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Sonra **Renwell** devam etti:

— Onu şu anda burda bırakmak durumundayız... Eğer gelen filo **Yıldıztozu**'na dokunmazsa, daha sonra dönerek alırız. Onu nebuladan ben geçirebilirim. **Boran** da **Aurora**'yla döner.

Peter sesini çıkarmadı. Gözleri yaşla dolmuştu. Gemisini terketmek istemiyordu. Kesin bir sesle ağır ağır karşılık verdi:

— Hayır **Renwell**, gemimden ayrılamam... Kalmak istiyorum.

— Delirdin mi? **BMC** filosu bu gemiye tonlarca atomik bomba yağdıracak şimdi.

Peter, olumsuz bir biçimde başını salladı. Kararlıydı.

— Israr etmeyin, yararsız... Kaptanım ben, elimden alınamıyacak tek hakkımdır bu benim... Belki gemimi kurtarabilirim.

Renwell, **Boran**'a göz kırptı. **Boran** anlamıştı. Serebroşok tabancasını çekerek bir anda **Peter**'i bayılttı.

— Hadi, çok vakit kaybettik.

Karan, **Peter**'i sırtladı. Hızla **Aurora**'ya geçtiler.

Güverte kapısında onları **Zetkin** bekliyordu:

— Nerde kaldınız azizim, Filo sürvitesten çıktı savaş düzeninde üstümüze geliyor. Nerdeyse menzile girerler. Gözü **Karan**'ın sırtındaki **Peter**'in baygın vücuduna takıldı.

— Bak hele... **Kaptan Peter**'in zorluk çıkaracağını düşünmemiştim hiç.

— Ne yapsın, adam gemisine duygusal bağlarla bağlıymış. Oysa hiç de romantik birine benzemiyordu değil mi?

Renwell, **Zetkin**'e psikotroniğin **Aurora**'ya montesinin kaç dakika süreceğini sordu.

— En çok on beş dakika... Bu süre içinde **Aurora**'yı korkunç bir hipnotizma makinesi haline getirebilirim.

— İyi, dedi **Renwell**. **Boran**'a dönerek;

— Şu andan itibaren komuta sende "binbaşı" Boran dedi.

Zetkin ve **Karan**, **Boran**'ı kutlama fırsatını bulamadılar. Boran, kaptan köprüsüne giden alimünyum merdivenleri ikişer ikişer çıkarak kontrollara geçti. Bütün subay ve teknisyenler yerlerini almışlar, kaptanlarını bekliyorlardı. **Boran** daha kapıdan girerken ilk emrini vermiş bulunuyordu:

— Otomatik kontrol... Sürvitese hazrol!

Karan'ın yardımcısı, olan genç seyir subayı bilgisayarı çalıştıran düğmeye dokundu. **Aurora**'nın kaptan köprüsünü herkesin alışkın olduğu tatlı ve güven verici arı vızıltısı doldurdu. **Binbaşı Boran**, I. Kaptan pilot koltuğuna otururken sol elini hızla indirerek haykırdı:

— Sürvites!

Aurora, boşlukta asılı durduğu noktada adeta eridi. Yeni ve değişik bir astro-fizik plana geçtiler. Renkler yeniden tonlarını değiştirdi. Artan ivmeyle birlikte önce turuncuya, daha sonra kızıla ve en nihayet morun değişik tonlarına dönüştüler. Gemidekiler yeniden başdöndürücü mide sancıları içinde kıvrandılar. Gerçekte var olmayan çeşitli sesler duyuyorlardı. Değişik frekanslarda, değişik tonlarda. Ama bu sesler sadece herkesin kendi beyni içindeydi. Nesnel sesler değildi. **Boran** dahili vizifona eğildi:

— **Aurora** personeli dikkat savaş düzeni!

Renwell, kaptan köprüsündeki plastik korkuluğa yaslanmış, gözleri ekrandaydı. Arada bir zevkle **Boran**'ı izliyor, eseriyle sanki öğünüyor gibiydi. Dahili vizifonda **Yzb. Volkof**'un gergin yüzü göründü:

— **Aurora** topçuluk dairesi hazır!

İkinci vizifon ekranında **Zetkin**'in yüzü göründü, Sarı saçları dağılmış, bir minik perçem alnına düşmüştü:

— **Aurora** ateş idare ve harekât dairesi hazır!

Kaptan köprüsünde bulunan iletişim subayı döndü:

— **Aurora** radar tele-vizifon şebekesi hazır!

Boran, bir an iletişim subayının yanında, ölen çavuşun boş duran koltuğuna baktı. Sonra heyecan ve zevkten kurumuş dudaklarıyle haykırdı:

— Sürvites dışı, otomatik kontrol stop!

Kruvazör ansızın bütün heybetiyle astrofizik planda belirdi. 250.000 kilometre kadar uzakta **BMC** filosunun beş kruvazörden oluşan öncü gücü, zavallı ve terkedilmiş **Yıldıztozu**'na saldırmaya hazırlanıyorlardı. **BMC**'nin kruvazörleri B sınıfındandılar. **Aurora**'ya oranla hızları ve manevra yetenekleri zayıftı. Atış menzilleri de daha kısaydı. **Boran** için bunlar gerçekten birer kekliktiler.

— Tamyol, fayrap!

Aurora ileri doğru sıçradı. 150.000 kilometreyi bir hamlede aşarak **BMC** filosunun öncü gemilerine yaklaştı. **Kaptan Boran**'ın parmakları kontrol tuşlarında, dikkati dört boyutlu koordinatlara bölünmüş olan gözlem ekranındaydı. Fakat **Aurora** yüz bin kilometrelik atış menziline henüz girmişti ki, **BMC**'nin beş gemisi birden ateş açarak **Yıldıztozu**'nu uzaydan sildiler.

Renwell Karan'a gülümsedi:

— Zavallı **Peter**, bu manzarayı görmemesi iyi oldu.

Yıldıztozu'nun parçalanmış enkazı uzayın sonsuzluğu içinde dağıldı. Vizifondan **Zetkin**'in sesi duyuldu:

— **Aurora**... Harekât bölümü: Bir numaralı hedef. Koordinatlar: 45 792, 32 475, 94 823... Uzay zaman sürekliliği: AN kategorisi, q bölümü... Hedef hızı 50 Klm/sn. Mesafe: 84.000 Atomik/hassas...

Topçuluk dairesindeki bilgisayar atış komutunu tekrar etti. Saniyenin kesirlerinde dolaşarak gerekli hesapları inceledi. Vizifonda **Volkof**'un gür sesi duyuldu:

— 1, 3 ve 5 numaralı toplar ateşe hazır!

Boran, **Aurora**'yı uzayda donduran devrelerin düğmesine dokundu. Koca kruvazör bir an uzayda hareketsiz kaldı. Bir nu-

maralı hedef ana koordinatların kesişme noktasındaydı. **Boran** gür bir sesle haykırdı:

— Ateş!

Aurora'nın atomit yetenekli 200 mm'lik altı büyük topunun üçünün namlusundan alevler fışkırdı. Alevler biran uzayın boşluğunda donup kaldılar. Ateşlenen mermiler güdümlü, ûltra-radar denetiminde ve hassas tapalı mermilerdi. Ama patlaması için mutlaka hedefle temas etmesi gerekmiyor, hedefe zarar verebilecek belli bir yakınlığa gelince kendiliğinden de patlıyabiliyorlardı. Mermiler 84.000 kilometrelik uzaklığı saniyenin kesirlerinde aşarak hedefi buldular. 1 numaralı hedefi meydana getiren B sınıfı kruvazör, portakal renkli alevler, dumanlar çıkararak uzaya dağıldı. Boran, **Aurora**'yı yeniden hızlandırdı. Öbür dört gemi **Aurora**'nın üstün niteliklerini tanıyarak geri çekilip ana filoya katıldılar.

Amirallik gemisinin yönetiminde bulunan ünlü **Kaptan Giyorgi Derbent**, savaşı ilgi ve ibretle seyrediyordu. **Derbent**, 616. filo gibi önemli bir filoda B sınıfı savaş gemileri bulundurulmasını doğru bulmuyor, genel kurmayın bu tutumunu yeriyordu. **BMC** donanmasında savaş deneyine sahip olan ender kaptanlardan biriydi. Küçük yıldız krallıkları arasında çıkan savaşlara fiilen katılmış ve galaksinin uzak köşelerindeki karanlık dünyalarda savaşmıştı. Uzay uçuşundaki ustalığı bütün **BMC** dünyalarında dillere destandı. Saygılı bir tavırla:

— İzin verirseniz Amiralim, dedi, Amirallik gemisiyle savaşa katılarak şu hainlere küçük bir ders vereyim. **BMC** donanmasında ne çapta gemi ve kaptanlar bulunduğunu anlasınlar...

Amiral Ran Burdan, Kaptan Derbent'e gülümseyerek baktı. Gülümsemesinde hem gizli bir küçümseme; hem de alaylı bir takdirin izleri vardı;

— Henüz en değerli kaptanlarımızı savaşa sürecek kadar ciddi bir durum görmüyoruz biz. **Kaptan Derbent** daha sabırlı olabilirler...

Derbent, Amiral Ran Burdan'a büyük bir saygı duyuyordu.

Mars aristokrasisinin bu seçkin ve soylu kişisi savaş sırasında bile inceliği elden bırakmıyordu. Amiral:

— **Kaptan Heinlein**'ı gönderelim... Gemisi **Nova** A sınıfındandır, dedi.

Filodaki bütün gemilerin vizifonları, amirallik gemisinin kaptan köprüsüne bağlıydı ve bütün gemilerin kaptanları, köprüdeki konuşmaları izleyebiliyorlardı. **Kaptan Eric Heinlein,** adının geçtiğini duyunca, vizifona doğru bir adım attı. Sert ve gösterişli bir selamla konuşmaya başladı:

— **Kaptan Alb. Eric Heinlein** ve gemisi **Nova** için bu görev büyük bir onurdur Amiralim, dedi.

Nova, filodaki sırasından ayrılıp geniş bir tur atarak, gemileri selamladı. Sonra **Aurora**'ya doğru hızla ilerledi. **Heinlein,** gözünü budaktan sakınmaz, değerli ve deneyimli bir uzay kurduydu. **Nova**'yı sürvitese geçirerek **Aurora**'nın tepesinde bitiverdi. **Boran**, onun bu davranışına güldü. O da sürvitese geçerek **Nova**'nın üstüne doğru yürüdü ve onu geçerek 350.000 kilometre ötesinde belirdi. Bu koşullar içinde birbirlerinin koordinatlarını saptayarak kapışmaları olanaksızdı. Ama bu bir başlangıç, peşrev gibi bir şeydi.

İki gemi bu kez sürvites dışı hızla birbirlerinin yanından geçerek, ters yönlerde açıldılar. **Boran, Heinlein**'ın daha başlangıçta sürvitese geçerek üstüne saldırmasını anlamsız bulmuştu. Şimdi iki gemi birbirinden yüzbinlerce kilometre uzaklaşmış bulunuyordu. **Boran** ve **Heinlein** aynı anda geri dönerek yine sürvitesle birbirlerine yaklaştılar. İlk sürvitesten çıkan Nova oldu. **Boran** da **Aurora**'yı sürvitesten çıkararak **Heinlein**'ı 500.000'inci kilometrede yakaladı. **BMC** filosundaki bütün asker ve subaylar işlerini bırakmışlar, heyecanla çarpışmayı seyre dalmışlard. **Boran** soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Kafasını zehir gibi çalıştırıyor, en ufak bir yanlışlık yapmamaya dikkat ediyordu. **Vera, Boran**'ın arkasına kadar yaklaşmış, **Renwell** bir el işaretiyle **Vera**'yı yanına çağırarak, savaşçı kaptanın bu

kritik anda tedirgin edilmemesi gerektiğini anımsatmıştı. Genç kız son derece heyecanlı ve sararmış bir yüzle gözlem ekranına anlamadan bakıyor, gerçek savaşın renkli halografik filmlerde görüldüğünden ne kadar değişik olduğunu düşünüyordu. Köprüdeki bütün teknisyenlerin alnında iri ter damlaları birikmişti. **Vera**, **Boran**'a karşı hiç de incelikli davranmamış olduğunu düşünüyor ve üzülüyordu. Kuşkusuz bu genç binbaşı, evrenin en yetenekli, en yürekli savaşçılarından biriydi. Bir bakıma kendi ırkının kurtuluşu için de kutsal bir savaşa girişmiş bulunuyordu. Kendisine iltifat etmiş, o ise **Dünyalı** bir köylüye yakınlaşmak gibi hatalı bir girişimde bulunmuştu. Vera onun gururunu incitmiş olduğunu nihayet anlamıştı. Vizifon ekranlarında **Zetkin**'le **Volkof**'un yüzleri görünüyor, konuşmuyorlar, geniş gözlem ekranını gözlüyorlardı. **Zetkin**, hesaplarını henüz bitirmemişti. Bilgisayarların tatlı vızıltısı vizifondan geçerek kaptan köprüsüne taşıyordu. **Boran** birden **Nova**'nın boşlukta asılı kaldığını farketti. Ateş etmek üzereydi.

— Sürvites!

Aurora, tam zamanında sürvitese geçerek **Nova**'nın toplarından kurtulmayı başarmıştı. Mermiler boşa gitmiş, uzayın derinliklerinde kaybolmuştu. **Aurora** ile aynı doğrultuda, aynı düzlem içinde gitseler bile **Aurora**'yı yakalamaları olanaksızdı zaten. **Zetkin**'in hesapları, sürvites faktörü yüzünden altüst olmuştu. Yeniden hesaplamalara girişti. Dairesindeki bütün bilgisayarları çalıştırıyor, teknisyenleri sıkıştırıyordu. **Boran**, birden sürvitesten çıkarak **Nova**'nın yanıbaşında bitti. Aradaki uzaklık, uzay-zaman uzaklık kavramına göre korkunç derecede yakındı. **Boran**, birden ateş idare merkezinin hesaplamalarına boşverdi. İş uzamıştı ve bu olanak kaçırılmazdı. **Volkof**'a hazır olmasını söyledi.

— 2, 4 ve 6 numaralı toplar hazır!

Boran, kontrollerle biraz daha oynayarak **Nova**'yı koordinat kesişme noktasına almaya çalıştı. Dededen kalma usulle **No-**

va'yı avlayacaktı. **Zetkin**, vizifondan hesaplarını bildirmeye çalışırken bağırdı:

— Kes sesini be!

Zetkin, Boran'ın bağırmasına şaştı. Ne yapmak istiyordu? Boran'ın parmakları kontrol panosundaki tuş ve düğmelerle biraz daha oynadı. **Nova**'yı tam koordinat kesişme noktasının ortasına düşürdü. Gemi yerinde durmuyor, hızını değiştirerek sağa sola, aşağı yukarı salınma hareketleri yapıyor, dalgalanıyordu. **Boran** hızını artırarak **Nova**'nın üstüne çullandı. Geminin gümüş renkli gövdesi ekranda irileşti... irileşti... **Boran**, onu kategori değiştirmesine fırsat vermeden çivilemeliydi.

— Ateş!

Aurora'nın bataryaları bir kez daha ateş ve alev kustu. Hassas tapalı atomik mermiler **Nova**'yı kategori değiştirmesine fırsat bulamadan yakalayıp, tahrip ettiler. Bütün gemilerin gözlem ekranları, portakal renkli ışınlarla yıkandı. **Aurora**'nın kaptan köprüsünü coşkun zafer nağraları kapladı. **Boran**, arkadaşlarının, "Yaşasın **Kaptan Boran**!" diye bağırdıklarını anımsadı... Çok sonradan...

UZAY DÜELLOSU

Ünlü kaptan **H.G. Derbent**, bir kez daha amirali rahatsız etmek cüretini gösterdi. Amiral en değerli kaptanlarından birini yitirmenin öfkesi içindeydi. Artık işi **Derbent**'e havale etmenin gerektiğine inanmıştı. Yalnız kendisini düşündüren bir nokta vardı. **Derbent**, kendi gemisinin kaptanıydı. Ne kadar usta bir savaşçı olursa olsun, uzay düellosunun sonu için hiç kimse kesin teminat veremezdi. Acaba gemiden ayrılıp II. komutanlık gemisine geçmeli miydi? Bu davranışı adamları nasıl karşılardı, korktuğunu düşünmezler miydi? **Derbent** tam zamanında imdadına yetişti:

— Sayın amiralim gemiyi terkederek II. Komutanlık gemisine geçmek lütfunda bulunurlarsa, **Kaptan Derbent** kulunuz bu küstahlara gereken karşılığı vermekten geri durmayacaktır. Bu savaştan muzaffer olarak çıkacağımıza inancımız tamdır, fakat sayın Amiralimizin gereksiz yere heyecanlanarak yorulmalarını istemiyoruz. Filonun yönetimi bakımından size gereksinmemiz vardır.

Amirallik gemisi Marsgüneşi, II. Komutanlık gemisine yanaşarak Ran Burdan ve kurmayını aktardı. **Marsgüneşi** bütün filonun önünden geçerek onları selamladı. **Derbent**, gemisinin burnunu dikerek, keskin bir manevrayla gösteriş yapmayı unutmadı. **BMC** gemisindeki asker ve subaylar bu davranışı coşkuyla karşıladılar. **Derbent**, gemisinin burnunu **Aurora**'ya çevirdi. Aynı kategoride çarpışmayı ve bundan kendi lehine bir sonuç çıkarmayı umuyordu. **Derbent** birden çarpışacağı geminin kaptanını merak etti. Acaba karşısındaki kaptan, **Derbent**'le umutsuz bir savaşa girdiğinin farkında mıydı? İki gemi boşlukta karşılıklı hareketsiz duruyordu. **Derbent** iletişim subayından düşman gemisiyle bağıntı kurmasını istedi. **Aurora**'nın iletişim subayı haberleşme isteği sinyalini almış ve bu isteği **Boran**'a bildirmişti. **Renwell**'le **Boran** usulden olmayan bu isteği şaşkınlıkla karşıladılar. **Renwell** "Görüşmeyi kabul et" anlamına başını salladı. O da meraklanmıştı. Panoramik ekranın yanındaki küçük vizifon ekranlarından biri aydınlandı. Karşılarında binbir tehlike ve serüven atlatmış, pişmiş çehresiyle ünlü **Kaptan Derbent** duruyordu. Dudaklarının kenarına, küçümseyen alaylı bir gülümseme asılıydı.

— Böyle kahraman bir düşmanı uzaydan silmek görevi benim için üzücü... Ne var ki, aynı ölçüde onurlu, yüce bir görev bu...

Boran'la konuşuyordu. Gözleri **Boran**'ın arkasında sakallarını sıvazlamakta olan **Renwell**'e takıldı.

— **Renwell**... **Kaptan Renwell**... Yanılmıyorum, sensin değil mi?

— Bakıyorum ünlü **Kaptan Derbent**'in belleği eski gücünü koruyor... Uçuş okulu arkadaşını unutmamış...

— Seni nasıl unutabilirim aziz **Renwell**?

— 712. filoda görevdeyken tutuklanıp **Dünya**'daki bir plastik fabrikasına sürgün edilişime seyirci kaldın ama...

— **Renwell**... Ne yapabilirdim ki, her şey **Öİ**'nin başının altından çıkıyordu...

— Ne yapabileceğin, ya da ne yapacağın önemli değildi. Önemli olan arkadaşın için bir girişimde bulunman, hiç olmazsa donanma komutanıyla bir görüşme yapmandı... Ama sen bunu yapmadın, incelikli, küçük bir jest olarak... **Öİ**'nin uğraştığı adam, sizler için lanetlenmiş biri sayılıyordu. Böyle kişilerle en ufak bir ilişkinizin olmasını istemiyor, ilişkiniz varsa derhal kesiyordunuz... Kimbilir, belki de böylesi daha iyi oldu. Şimdi kurtuluş ordusunun basit bir subayıyım ve sizin ***sahte uygarlığınızı*** yıkmaya da yemin etmiş bulunuyorum...

Derbent adeta yalvaran bir sesle konuştu:

— Seninle çarpışamam **Renwell**, gel teslim ol... Ben ve arkadaşlarım seni sonuna kadar, bütün yüreğimizle destekleyeceğiz. Bundan emin olabilirsin...

— Küstahlığın gereği yok **Kaptan Derbent**, Kurtuluş Ordusu subayları teslim olmazlar. Sonra bu yumuşak yüreklilik de neden? Savaşta duygulara yer yoktur. Hem sen benimle değil, **Kaptan Boran**'la çarpışacaksın.

Derbent boş bulundu, **Kaptan Boran**'ın yüzüne küçümseyerek baktı:

— Çoluk çocukla işim yok benim!

Boran yerinden fırladı. İletişim subayı yapılan hakaretin farkına vararak bağlantıyı çoktan kesmişti.

Renwell sakin bir tavırla **Boran'a** döndü:

— Bütün **Samanyolu Galaksisi**'nde **Kaptan Derbent**'in üstüne uzay savaşçısı yoktur. İzin verirsen oğlum, kontrolların başına ben geçmek istiyorum.

Boran öfkeyle hocasına baktı, gözlerinden ateş püskürüyordu:

— Hayır! **Kaptan Derbent**'le ben çarpışacağım!

Renwell, Boran'ın moralini bozmamaya çalışarak konuştu:

— İki gemi vurdun, yorulmuş olabilirsin **Boran**, bu işi bana bıraksan. Lütfen.

— Hayır hoca, israr etme, kesinlikle geri çeviriyorum bu isteğini... Madem ki bu gemide komutan benim...

Renwell üzgün bir tavırla yerine döndü. Plastik korkuluklara yaslandı. Her yerde ve her zaman **Boran**'a güvenebilirdi. Ama **Derbent** gibi bir uzay kurdunun karşısında kendine bile güveni tam olamazdı. **Vera** olanı biteni anlamıştı. **Boran'la** bir kez de kendisi konuşmak istedi. **Renwell** onu yine elinden tutarak geri çekti:

— Bırak... Belki böylesi daha iyi. Eğer kurtulursak, bu onun için çok zorlu, gerçek bir sınav olacak.

Bütün personel derin düşüncelere dalmıştı. Karşılarında **BMC İmparatorluğu**'nun en ünlü, en usta savaşçısı **Kaptan Derbent** bulunuyordu. Bu ad filmlere, romanlara konu olmuştu. Efsaneleşmişti. Bütün manevralarda en büyük ödül, **Derbent** adıyla birlikte anılırdı. Uzak ve vahşi dünyalardaki savaş ve serüvenleri halk arasında bir kahramanlık masalı gibi anlatılırdı. **Boran**'ın alnında iri ter damlaları birikmişti. Ter alnından ve şakaklarından süzülüyor, kaşlarında birikiyordu. Elinin tersiyle alnını sildi. **Zetkin**'in vizifondaki görüntüsüne baktı. Sarışın yüzü anlamsızdı. İki gemi, atış menzilinin dışında sessizce bekleşiyorlardı. **Boran** önce **Derbent**'in hareket etmesini bekledi. Elleri de terlemiş, avuçlarının içi ıslanmıştı. Terleyen ellerini üniformasının üstüne sildi. Gözleri panoramik ekranda, kımıldamadan öylece bekledi. Herkes ölümün kokusunu burnunun dibinde duyuyordu.

Vera, Boran'ın yanına gitmek, ona yardım etmek, terleyen alnını silmek, iyi ve güzel sözler söylemek istiyordu. "Ah, sev-

gilim, sevgilim... Bu kadar gururlu olduğunu bilmiyordum... Seni seviyorum... **Marslı** ol, ne olursan ol, seni seveceğim..."

Marsgüneşi, yıldızların ışığı altında yanan pırıl pırıl gövdesiyle sürvitese geçerek **Aurora**'ya saldırdı. **Vera** elini **Renwell**'e vermiş, farkında olmaksızın parmaklarını sıkıyordu.

Karan; "Hapı yutuyoruz, bu iş pek umutlu değil..." diye düşündü. **Renwell**, uzun yıllardan beri ilk kez Tanrı'ya başvurmak gerektiğini anladı. **Zetkin**, hummalı bir hesaplamaya girişmişti. Marsgüneşi 150.000 kilometrede BC kategorisinde durmuş, koordinat saptaması yapıyordu. **Boran**, **Zetkin**'in hesaplarını beklemeden ilk salvoyu savurdu. Mermiler Marsgüneşi'nin çok açığından geçerek boşluğun karanlıklarında yitip gittiler. **Renwell**, **Derbent** ve adamlarının kahkahalarını duyar gibi oldu. **Boran** neden mesafe ölçülerine aldırış etmeksizin 150.000 kilometre öteye atış yapmaya kalkmıştı? **Renwell** birden **Boran**'ın bilincinin öfke, kızgınlık ve çaresizlikten bulanmış olduğunu farketti. Ölecek, kendisiyle birlikte onları da öldürecek, fakat başeğmeyecekti. Onu yıllardan beri çok iyi tanıyordu artık. Tek büyük kusuru da bu olsa gerekti. **Zetkin**'in yanına gitmek üzre kaptan köprüsünden çıktı. **Vera**'yı elinden tutmuş birlikte sürüklüyordu. Yarım saatten beri savaş içindeydiler. Psikotroniğin montajı çoktan bitmiş olmalıydı. Nitekim **Renwell**, harekât dairesine girdiği zaman montajın bitmiş olduğunu gördü.

— Çalışacak mı?

— Montajı ben yapmadım ama çalışmaması için bir neden göremiyorum, dedi **Zetkin**.

— O halde çalıştır.

Zetkin birden **Renwell**'in ne yapmak istediğini anladı. Ağır ve zahmetli hesaplama işleri yüzünden bunu düşünmek fırsatını bulamamıştı. Aranjörü çalıştıran kırmızı düğmelere dokundu. Silahın kristal namlusunu harekât dairesindeki küçük gözlem ekranının koordinat kesişme noktasına yeniden ayarladı. **Aurora** boşlukta 1200 kilometre yarıçaplı bir hipnoz kollek-

tif bölgesi oluşturmuştu. Ama uzay savaşlarında 1200 kilometre, mikroskobik bir sayıydı. Marsgüneşi, 150.000 kilometre uzaktaydı ve atışa hazırlanıyordu. **Renwell**, vizifondan **Boran**'a seslendi:

— Dinle beni **Boran**; boşuna tüketme enerjini... Beyin aranjörü açık, şu anda hipnoz dalgaları yayıyor. Eğer sen **Marsgüneşi**'ne 1200 kilometreden daha fazla yaklaşabilirsen...

Boran meseleyi kavramıştı. **Karan**'a emretti:

— Otomatik kontrol, sürvites!

Aurora, uzayın laciverdi karanlığında mor bir ışın demeti gibi Marsgüneşi'ne doğru aktı. **Derbent, Aurora**'nın manevra yaparak savaş alanından kaçmakta olduğunu düşünerek ilk raundu kazanmış olduğu sanısına kapıldı. **Aurora** sürvitesten çıktığı zaman, diğer geminin 800 kilometre üstündeydi. **Derbent, Aurora**'nın bu anlamsız yaklaşmasını düşünecek zaman bulamadı. Bilincinin içinde; koyu, mutlak, zehir gibi bir karanlık ansızın bomba gibi patladı. Marsgüneşi'nin kompartmanları bir anda ana baba gününe dönmüştü. Kimse bilincine sahip değildi. Gemi boşlukta rasgele sağa sola ateş açmaya başladı. Uzayın derin karanlıkları, birbiri peşisıra atomik patlamalarla aydınlandı. **Boran, Aurora**'nın iri ve siyah namlularını ona çevirdi. **Aurora**'nın uzaklaşmasıyla hipnozun etkilerinden kurtulan Marsgüneşi personeli, elleri başlarında sarhoşlar gibi yalpalayarak **Aurora**'nın kendilerine ateş etmek üzre olduğunu zar zor görebildiler. Ancak toparlanmaya olanak bulamadılar. **Aurora**'nın atomik yetenekli altı topu birden, Marsgüneşi'nin üstüne ölüm yağdırdı. Efsanevi **Kaptan Derbent**'in son düşüncesi, bu işin eski dostu **Kaptan Renwell**'in marifeti olduğu kanısıydı.

Amiral Ran Burdan ve kurmayları, bu işe akıl sır erdirememişlerdi. II. Komutanlık gemisinde bir tartışmadır başladı. Herkes savaşı ekranlardan seyretmişti. İşler başlangıçta yolundaydı. Düşman gemisinin kaptanı bağışlanmaz bir yanlışlık yapmış, acemi savaşçılar gibi menzile girmeden ateş açmıştı. Ama

sonra hiçkimsenin anlam veremediği bir durum olmuş, düşman gemisi boşluk savaşlarında adet olmadığı bir biçimde **Derbent**'in burnunun dibine kadar sokularak, onu sanki felce uğratmıştı. **Albay Verdün** ansızın "Parapsikolojik bir silah bu!" diye haykırdı. **Ran Burdan**, öfkeden bütün soğukkanlılığını yitirmişti. Filosuna genel saldırı emri verdi. On sekiz parçadan oluşan 616. filo, **Derbent**'in öcünü alabilmek için, burunlarını **Aurora**'ya çevirdi.

— Bu kadar oyun yeter, uzaklaşalım, dedi **Renwell**.

Boran sürvitese geçerek **Orion Nebulası**'na doğru uçtu. **BMC** savaş gemileri, onu birkaç ışık dakikalık uzaklıktan izliyorlardı. Şimdi sonsuz bir izleme başlamıştı. **Aurora**'dakiler yorgun ama keyifliydiler. **Orion Nebulası**'na kendileri girebilir ama hiçbir **BMC** gemisi bu nebulanın dış sınırlarından öteye geçemezdi. Çünkü bu bölge bilinmeyen bir bölgeydi ve uzay haritalarında yeralmıyordu.

Vera, kaptan köprüsüne koşarak **Boran**'ın boynuna sarıldı. Dudakları birleşmişti ama cinsel olmaktan çok şefkat duyguları taşıyan bir öpüşmeydi bu. Belki de **Boran**'ın moralini güçlü tutma yönünde verilmiş ve **Boran** tarafından da otomatik bir biçimde kabullenilmiş küçük ve masum bir rüşvetti. Ama **Boran**'ın bunları düşünecek hali yoktu. Kendini, içi boşalmış bir meduza gibi yumuşamış olarak duyuyordu. Görmeyen gözlerle çevresine bakıyor ve hafifçe sendeliyordu. **Karan** ile **Vera**, onun kollarına girerek kamarasına götürdüler. **Boran**, köküne balta yemiş bir çınar ağacı gibi yatağına devrilirken, **Vera**'nın yutması için kendisine uzattığı pembe renkli tableti ve bir bardak suyu hayal meyal anımsıyordu...

XI. Bölüm

GERİ ÇEVRİLEN SEVGİ

AMİRAL **Ran Burdan** komutasındaki **BMC** Donanması 616. Filosu, **Aurora**'yı ancak **Orion Nebulası**'nın zehirli gazlar ve kozmik ışınlar bölgesine kadar izleyebildi. Burdan öteye bir adım daha atmaya *kimsenin, ne niyeti ne de* cesareti vardı. Çapları birkaç yüz bin kilometre tutan; yeşil, mavi mor ve turuncu zehirli gaz kümeleri, yapılarındaki radyoaktivite nedeniyle kendi ışıklarını kendileri üretiyorlar; bu öldürücü renk cümbüşü, **Aurora**'nın holografik ekranlarında gemiye uzanan tehdit edici dev alev dilleri olarak görünüyordu. Filonun keşif gemilerinden birinde görvli bir yıldız analizcisi, bu alevlerin yaşını iki milyar yıl olarak tahmin etti.

Amiral Ran Burdan, uzay eşkiyasının yatağını mutlaka öğrenmek, oraya giden yolları kendi gözleriyle mutlaka görmek istiyordu ama irili ufaklı göktaşları, radyoaktif kozmik toz fırtınaları ve zehirli gaz bulutları onu yolundan alıkoyuyordu. Filoya yaptığı genel bir vizifon yayınıyla onsekiz gemiden oluşan 616. Filo içinde bu tehlikeyi göze alabilecek gönüllü bir kaptan aradı. Gözüpek bir kaptan olarak tanınan **Antiyop** kruvazörü süvarisi **Jan Verne**, bu güç işe talip olarak diğer gemi kaptanlarını büyük bir sıkıntıdan kurtardı. Ne var ki gemisi **Antiyop**, C sınıfı bir hafif kruvazördü. Hızı yüksekti. Keşif uçuşu yapabilir ama **Aurora** gibi gemiyle asla çarpışamazdı. **Kaptan Verne**, uzay uçularındaki mahareti ve ustalığına güveniyordu.

Ran Burdan'ın kurmayı, kısa bir tartışmadan sonra **Antiyop**'un nebulaya girerek, ilerleyebildiği kadar ilerleyip küçük bir keşif uçuşu yapmasını kararlaştırdı.

— Unutma, diyordu amiral, **Jan Verne**'e; ilerleyebildiğin kadar ilerle ve herhangi bir çatışmayı asla kabul etme... Korsan gemisi senin hızına sahip değil, sana yetişemez. Ayrıca bu kaosta sürvites kullanması da düşünülemez. Dolayısıyla zor bir durumla karşılaşırsan, sana yetişebileceğini hiç sanmıyorum. Öte yandan bizim de senin yardımına gelmemiz sözkonusu olamaz. Kendi başının çaresine kendin bakacaksın!

Kaptan Jan Verne, vizifonda amirali selamlayıp tören düzenine giren filonun önünden geçerek, filoya vade etti. **Antiyop**, burnunu nebulanın koyu karanlık bir sisten oluşan başlangıcına çevirdi. Geminin burnu, tereyağına batırılan bir bıçak gibi yumuşakça sisin içine girdi. Gemi bütün gözlem ve dinleme araçlarını açmış, bütün elektronik ve ultraradar sondalarını çalıştırıyordu. Burundaki dört büyük projektör ortalığı gündüz gibi aydınlatıyor; ne var ki siyah toz zerreciklerinin yoğunluk derecesi üç beş kilometre öteyi çıplak gözle görmeyi engelliyordu. Radar, aşağı yukarı 600.000 kilometrede ağır ağır seyreden **Aurora**'yı saptamıştı. Kruvazör ihtiyatla ilerliyor, önüne çıkan ve her biri küçük birer dağa benzeyen asteroidlerin çevresinden dikkatle dolaşıyor ve sonra yine normal seyrine girerek yoluna devam ediyordu. **Antiyop**'un ikinci kaptanı: **Verne, Derbent**'in dostu olduğu için intikam duyularıyla bu tehlikeli işe girişti... Oysa bu bütün kâinatta yapılabilecek en saçma, en delice iş... Beni hiç ilgilendirmiyor, diye düşünüyor ve **Kapt. Verne**'in hafiften hafife telaşlanmakta olduğunu görüyordu. 'Korkuyor', diye düşündü ikinci kaptan; "Öyleyse neden bu işe kendi isteğiyle atıldı?' Doğrusunu söylemek gerekirse, kendisi de korkuyordu ama sorumluluğun **Verne**'de olması, onu bir dereceye kadar rahatlatıyordu. Kendisi, kendi isteğiyle değil, asker olduğu ve askeri yasalara uyması gerektiği için **Verne**'e iti-

raz edememişti. **Verne** tarafından bir korkak olarak tanımlanması hiç umurunda değildi. Çünkü eğer bu badireden sapasağlam çıkamazlarsa kimin cesur kimin korkak olduğunun hiçbir anlamı kalmayacaktı ve bu badireden çıkmanın şansı da bire bir; yani yüzde elli filandı...

Kaptan Verne, kontrollerin başına oturmuştu ama bir türlü gemiyi otomatik kontrolden çıkarıp yönetimine alamıyordu. Oysa uzun menzilli uçuşlarda ancak yararlı olabilen otomatik kontrolden çıkması, gemiyi kendi yönetimi altına alması gerekirdi. Köprüdeki seyir subayı, önündeki uçuş bilgisayarı monitöründen başını kaldırarak dikkatle **Kapt. Verne**'e bakmaya başladı. **Verne**'in alnında ince ter damlaları birikmişti ve gözleri de cam gibiydi. Seyir subayı yerinden kalkıp yönetime talip olmayı düşündü ama kaptan tarafından azarlanacağı korkusuyla bu tasarısından hemen vazgeçti. **616. Filo, BMC Donanması**'nda sıkı eğitimi ve disipliniyle, seçkin subay ve personeliyle tanınır ve diğer filolardan ayrı tutulurdu. İkinci kaptan **Jan Verne**'i bu girişiminden alıkoymak, vazgeçirmek için bundan daha iyi bir fırsatı bir daha yakalıyamıyacağını düşündü. Sonra aklına seferi durumdayken tartışma açmanın çok ağır cezaları gerektirdiği geldi. O bunları düşünürken, **Jan Verne**, tereddüd ediyor, kesin kararına bir türlü veremiyordu.

— Otomatik kontrol... Stop!

İkinci kaptan rahat bir nefes aldı. Gemi otomatik kontrolden çıkmıştı. Şimdi **Jan Verne**'in yönetimine girmesi gerekiyordu. Ama ikinci kaptanın sevinci kısa sürdü. **Jan Verne**'in eli bir türlü kontrollere uzanamıyor, parmaklar tuşlara dokunamıyordu.

Kaptan Verne'in parmakları sanki donmuş, felce uğramışlardı.

Gözlem ekranında binlerce, yüzbinlerce irili ufaklı göktaşı birden belirdi. Uçuş teknisyenleri, kısım komutanları, bu manzaranın dehşetiyle donup kaldılar. **Antiyop**, bir göktaşı sağanağına yakalanmıştı. Öne sağa, sonra sola, aşağı yukarı manevra-

lar yapıyor; tuzağa yakalanmış vahşi bir hayvanın telâşı içinde varlığını korumaya, yaşamını kurtarmaya çalışıyordu.

Fakat, **Kaptan Verne'in** parmakları yeteri kadar çabuk ve seri değildi.

En önemlisi de **Kaptan Verne**, geçidin nerde olduğunu, hatta bir geçit bulunduğunu dahi bilmiyordu.

Radar teknisyeni, herkesin kanını donduran keskin bir çığlık attı. Duyduğu korku sesinden taşıyor, kaptan köprüsünü dolduruyordu.

— **Kaptan Verne!**

İkinci kaptanın bağırmasını yalnız **Jan Verne** duyabildi. Ve bu hayatta iken duyduğu son insan sesi oldu. **Antiyop**, en az kendi iriliğinde bir göktaşına çarpmıştı. Ama gemi infilak etmedi. Yalnız bordası çarpışmanın meydana getirdiği yüksek basınca dayanamayarak yamyassı oldu. Bordada, geminin zırhı üstünde basınçtan dolayı yer yer ince ve kalın çatlaklar meydana geldi. Bazı bölümler bir kağıt gibi kolaylıkla yırtılmıştı. Açılan yaralardan boşluğa kaçan oksijenin tıslaması duyuluyordu. Geminin sağlam tarafındaki bölmelerde kalanlar, uzay giysilerinin saklı bulunduğu çelik dolaplara koşuştular. Ama pek az kimse giymek olanağını bulabildi. **Kaptan Verne**, boynundan aşağı, gövdesine doğru saplanan ve vücudunu boydan boya biçen, ince bir çelik putrelle ağır biçimde yaralanmıştı. Acıdan o an bayılmış ama daha sonra kaçan oksijen yüzünden, havasızlıktan boğularak ölmüştü. Gözleri irileşmiş ve yuvalarından dışarı fırlamış dili, dişlerinin arasına kısılı kalmıştı. Geminin çatlaklarından içeri dolan radyasyon canlı cansız, tulumlarını giyememiş olanların derilerini cızır cızır yakmış, saç, kaş, bıyık ve sakalların yerinde acınası bir siyahlık kalmıştı. Geminin jeneratörleri hâlâ çalışıyor ve artık yarısı ezilmiş olan **Antiyop**, biçimsiz bir metal ve plastik yığını halinde göktaşlarının arasına karışarak onlardan biri olmuş bulunuyordu.

Amiral Ran Burdan eliyle işaret ederek vizifonu kapattırdı.

Filo, bu feci kazayı dehşetle seyretmişti.

Verne'in yakın arkadaşları ağlamaklı olmuşlardı. İçlerinden Amirale lanetler yağdıranlar az değildi. Gemide yaşayanlar olmalıydı. Ama oraya giderek kazazedeleri toplayacak yürek kimsede kalmamıştı. Bu yürekliliği gösteren çıksa bile o kaos içinde ezilmiş ve parçalanmış olan **Antiyop**'u bordalamak ve eğer varsa yaşayanları kurtarmak olanaksızdı. Sonuç; **Orion**'dan geçmek mümkün değildi.

Renwell panoramik ekrana bakarak:

— Cezasını buldu, diye mırıldandı.

— Acemi çaylak... Bunlara kaptan-pilot diploması verenlerin uzay uçuşuyla uzaktan yakından bir ilgileri bulunmasa gerek...

— Ooo **Peter**, uyandınız mı?

Peter serebro-şok'un etkisinden kurtularak kendine gelebilmişti. Kendisine şok uygulanmasını daha sonra düşünerek uygun bulmuş olmalı ki bu konuyu hiç açmadı. **Karan**, o baygınken yapılan uzay düellosunu, **BMC**'nin ünlü kaptanı **Derbent**'in nasıl gemisiyle birlikte tahrip edildiğini ve nihayet kendilerini izleme yürekliliğini gösteren bu hafif kruvazörün sonunun ne olduğunu anlattı. **Peter**, bütün bu olup bitenleri şaşkınlıkla dinliyor, savaşın ayrıntıları anlatıldıkça o sırada baygın bulunmasına içerliyor, huysuzluk yaparak onları kendini bayıltmak zorunda bıraktığı için kendine kızıyordu.

İki saat kadar rahatsız bir uyku uyuyan **Boran**, hiç alışkın olmadığı halde **Aurora**'nın dinlenme salonuna indi. Çok yorulmuş, dinlenmek için uyumaya çalışmış, ama kâbusa benzer düşler görerek uyanmıştı. Uyku başlığı kullanmak istemiyor, doğal uykuyu tercih ediyordu. karmakarışık düşlerinden bir bölümünü çok iyi anımsıyordu. Gemisi yaralanmış ve uzak, vahşi, eldeğmemiş bir dünyaya zorunlu iniş yapmıştı. Ama iniş yaptığı dünyanın zemini sert değil, gemisini ve kendini yutacak kadar yumuşak, pelte gibi bir şeydi. **Boran** gemiyi indirecek bir alan

ararken, bu ilkel ve vahşi dünya bir canlı varlık gibi gemisine vantuzlar uzatmış ve onu içine çekmeye çalışmıştı. **Boran** bu canlı, canavara benzeyen gezegenden gemisini uzaklaştırmaya uğraşmış, ancak kaçmaya çalıştıkça gitgide peltenin içine gömülmüştü. **Vera** gözünde iri yaş damlalarıyle ölmek istemediğini, kendisini kurtarmasını söylemiş, o da çaresizlik içinde **Vera**'yı kollarıyle sararak bu karşı konamaz felaketten korumaya çalışmıştı. Canlı gezegenin kan rengine çalan seması altında ikisi elele tutuşmuşlar, ayaklarının altında kalan son sert maddeye, gemilerine basmaya, tutunmaya çalışmışlar, başaramamışlardı.

Boran uyandığı zaman içi karmakarışık duygularla doluydu. Boyun ve omuz adaleleri ağrıyor, kolları uyuşuyor, gözleri batıyor, bu yüzden gözlerini sık sık kırpıştırmak zorunda kalıyordu.

Boran, kamarasında sinirleri gevşeten ve tatlı bir rahatlık veren sentetik likör olmasına karşın canı dinlenme salonunda içmek istemişti. Bu eğilimin temelinde gerçekte **Vera**'yı görebilme isteğinin yattığını biliyor, ama buna inanmak ağrına gidiyor, bunu düşünmemeye çalışarak kendini aldatıyordu. **Aurora**'yı geçitten yine kendisi geçirmek zorundaydı. Bundan böyle geçitten gemisini kendi geçirecek ve bu hep böyle sürüp gidecekti.

Boran, dinlenme salonuna girince vardiyada olmayan tayfalar ayağa kalkarak uzay savaşının muzaffer komutanını selamladılar. **Boran** tayfaların selamına karşılık vererek, bir köşede oturan **Vera**'yla **Mendra**'nın yanına gitti. **Mendra**, **Boran**'ı saygıyla ayakta karşıladı:

— Kutlarım binbaşım... Gerçekten, bütün içtenliğimle kutlarım sizi... Bu müthiş ve büyük bir başarı. Doğrusu uzay uçuşunu **Dünya**'dayken düşünebiliyordum ama uzay savaşının korku ve dehşetini yaşamadan düşünebilmeye olanak yok. Bunu tahmin edersiniz ömründe ilk kez görüyorum.

Boran'ın yüzüne bakan bu savaşın nasıl kazanılmış olduğunu anlayabilirdi. Genç adamın gözlerinin altı mosmor olmuş,

yüzündeki kırışıklıklar çoğalmış gibiydi. **Alb. Zavot**'un marifeti ise, morarmış, küçük bir yara halinde sol kaşının üstünde duruyordu. Buna rağmen gülümseyerek konuştu:

— **Zaarga**'daki bütün sinemalarda üç boyutlu ve renkli uzay serüven filmleri oynatılır, hiç gitmediniz mi?

Boran garson robota bir kadeh **Mars** votkası ısmarladı.

— Gittim o filmlere binbaşım... Tümü de realiteden uzak, hayalgücünün sınırsız etkileriyle dolu... Oysa burda gerçeği, onun bütün güçlerini duyarak içimde yaşadım ben. Sizlerle birlikte... Bilgisayarların ve elektronik araçlarının hızlarıyla yarışan sizleri görünce şaştım. Realite çok daha değişik. Sizler adeta zamanla yarışıyorsunuz, oysa film ve romanlarda her şeyi bilgisayarlar yapar. İnsanlar sadece bu ilginç oyuncakların arasında dolaşan gereksiz yaratıklar gibi gösterilir. Oysa gerçek ne kadar değişik?

Vera belirgin bir ilgiyle **Boran**'ı süzüyordu. Ama **Boran**, bu inceleyici bakışların altında gerçek bir içtenliğin izlerini boşuna aradı. "Kadınlığını ne güzel kullanıyorsun... Ne güzel oynuyorsun kadınlığını... Sana ihtiyacım olduğunu biliyorsun... Bunu bilmeseydin belki çok daha başka türlü olurdu ilişkimiz..."

Boran eliyle alnına düşen saçlarını düzeltti. Robotun getirdiği votkayı bir dikişte içti. Bir tane daha istedi.

— Doğru izlenimler bunlar... Ne yazık ki, kültür araçları bugün için evrensel sömürüyü sürdüren **Mars** burjuvazisinin tekelinde ve güdümünde. Ama yarın yepyeni bir dünya kurduğumuz zaman bütün bunlar kökten değişikliğe uğrayacak. Biliyorsunuz; kültür ve bilim ancak **Plerler**'in istek ve çıkarlarına uygun düştüğü ölçüde geçerli sayılıyor, övgüye layık görülüyor.

Mendra, Binbaşı Boran'ın sosyoloji ve estetik ilişkileri konusunda bilgi sahibi olabileceğini hiç tahmin etmiyordu. Onu, salt dövüşmeyi bilen ve başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen bir asker olarak düşünmüştü. **Boran**, onun gözünde bir kat daha ilgi çekici bir adam oluverdi birdenbire. Aynı şeyleri yaklaşık olarak

Vera da düşünmüştü. **Boran** bunu sezdiği zaman, içinin derinliklerinde gizli, küçük bir sevincin kıpırdadığını duydu.

— Binbaşım bu konuda özel çalışmalarım ve araştırmalarım var. Sonuçları geniş bir rapor halinde Talhalı bilginlere sunacağım, dedi **Mendra**.

Boran, **Vera**'nın güzelliğini seyretmekle küçük bir mutluluk elde ettiğini sanıyor, ama kendini zorlayarak bakışlarını ondan kaçırıyor, **Mendra**'yı dinlemeye çalışıyordu. Sentetik **Mars** votkası iyi gelmiş, kendini biraz canlı ve diri duymaya başlamıştı. Yanlarına geldiğinden beri **Vera** ilk kez konuşmaya katılmış, genç kızın berrak ve aydınlık sesi, içine taze bir su gibi akmaya başlamıştı:

— **Mendra**'nın, arkeoloji konusunda da ilginç bulgulara varmış. Onun düşüncesine göre, **Zaarga**'da müze ve parkları süsleyen eski uygarlık kalıntıları, **Mars** uygarlığının değil, **Dünya** uygarlığının karanlık çağlarına ait. Elinde bunu ispatlayan bilimsel kanıtlar var... Oysa bize arkeolojide bunun tersini öğretmişlerdi.

"Sevgi bahsini de size çok yanlış öğretmişler küçüğüm. **Serepin**'de insan sevmeyi öğrenir..."

Ama **Boran** bunları sadece düşündü. Bu düşüncesini açıkça söylemesinin bir bakıma kendini savunmak anlamına gelebileceğini düşünerek konuşmadı.

— Talha'ya vardığımız zaman, benim için de, sizler için de bir yığın tarihsel sorun kökten çözüme kavuşacak... Bazı önemli ama karanlık noktalar var. Aydınlanmaları bir tek eksik veriye bağlı. Bazı taslak ve tablolarım tamam. Ama bir eksiklik hep işimi aksatıyor. Benim buluşlarımla, **Talhalı** bilginlerin tespitlerini birleştirirsek tarihin çözümüne, geniş, kaba bir şematiğine girişebiliriz. Özellikle kronolojik tarih sorunu çok önemli... Biz şimdi 2471 yılındayız. Ama bu tarihin başlangıcı nerde? Gerilere gidildikçe durum karanlıklaşıyor ve bir noktadan sonra geçmişle olan bütün bağlarımız birden bire kopuveriyor. **Zaar-**

ga'daki kitaplardan saptayabildiğim en eski tarih 2005-51 yılı. Bu tarihten aşağı inmem mümkün olmadı. Yalnız bu tarihten önce de kayda değer önemli uygarlıkların bulunduğunu ve insanların toplum halinde yaşadıklarını belirleyecek bazı önemli ipuçları buldum. Sanırım bu tarih, **Mars**'ın **Dünya**'yı istila etmeye başladığı yıllardır. **Dünya**'nın istilasından sonra tarihin, doğa ve toplum bilimlerinin, kültür, sanat ve edebiyatın **Marslılar** tarafından altüst edildiğini sanıyorum.

Boran Mendra'yı azıcık hayal kırıklığına uğratacağını bilerek konuştu:

— Bütün bunları aşağı yukarı biz de öğrenmiş bulunuyoruz. Bir gerçek daha var bildiğimiz, çok önemli: **Marslılar**, Mars'ta doğup, orada uygarlık kurmadılar. Bundan, yani bugün kullanmakta olduğumuz tarihten aşağı yukarı bin yıl önce, galaksinin çok uzak bir köşesinde ileri uygarlık düzeyindeki iki ırk arasında korkunç ve tahripkâr büyük bir savaşı olmuş. Savaşı yitiren taraf, göç edip **Güneş Sistemi**'ne, **Mars**'a yerleşmiş. Ama savaşın etkileriyle uygarlıklarında bir gerileme başlamış. Küçük ve ilkel bir toplum haline dönüşmüşler. Dünya, güneş sisteminde ilk uzay uçuşunu başarıp, gezegenlere erişince; bu ırk atalarından gelen kültür mirası ve teknolojiyle birdenbire büyük bir uyanışa, aydınlanma çağına geçmiş, Özetle; **Dünya Uygarlığı**, eskiden zengin ve güçlü bir uygarlık olan bu eski uygarlık üstünde aşılayıcı bir etki yaratmış. Aşıyı alan **Pler** uygarlığı, kısa zamande eski kimliğine kavuşarak, **Dünya Uygarlığı**'nı gölgede bırakır gibi olmuş. Ne var ki, 'tarihsizlik' ve 'yurtsuzluk' kendilerine **Pler** diyen bu ırkın çocuklarında derinlemesine bir eksiklik duygusu yaratmış olmalı ki, **Plerler, Dünya Uygarlığı**'nı da **Mars** uygarlığının bir parçası gibi düşünmeye ve algılamaya başlamışlar. Daha sonaki çağlarda, **Dünya Uygarlığı**'nı kendi uygarlıkları içinde eriterek bugünkü **BMC**'ni kurmuşlar. Biz **Marslılar**, gerçekte **Plerler'in** çocuklarıyız. Aradan geçen yüzyıllar, bin yıllar, fiziksel yapımızda da ufak tefek değişiklik-

ler yaratarak bizleri **Güneş Sistemi** çocuklarına benzetmiş. Zaten atalarımızı da, biyolojik anlamda **homo sapiens**'den ayırmak çok güçmüş. Bu yüzden, bugün ilk bakışta **Dünya** insanlarından ayırdedilmemiz bir hayli zordur.

— Anlaşılan **Talhalı** bilginler de bu konuda birçok şey biliyorlar?

Mendra ile **Vera Koenig, Kapt. Boran**'ın verdiği bilgileri derin bir ilgi ve azıcık da şaşkınlıkla dinlemişlerdi. İkisi de aynı anda, birkez daha genç binbaşı hakkında daha önce yanılmış oldukları kanısına vardılar.

— Elbette... **Serepin**'e vardığımızda, gördükleriniz karşısında bir hayli şaşkınlığa düşeceğinizi sanıyorum. Çünkü, umarım **Bay Mendra**, orda düşündüğünüz ya da düşlediğiniz uygarlığa çok yakın bir uygarlık türü ve değişik bir toplum düzeniyle karşılaşacaksınız. Aa, evet, plastik üretimi orda da sürüyor. Ama fabrikalardaki çalışma koşulları son derece insani ve özgürlükçü ölçüler içinde düzenlenmiştir. Yönetim, işçi konseylerinde olup, gelir toplumun ortak amaçları için harcanır. Her fabrikanın kreşi, dinlenme salonları ve dispanseri vardır. İşçiler ve aileleri fabrika lojmanlarında, kira ödemeden otururlar. Bilimsel ilkelere uygun, adil bir toplum düzeniyle karşılaşacaksınız **Serepin**'de... Bizim sosyo-politik uyulamalarımız **SDB**'nde uygulanandan, hem teorik hem de pratik planda epeyi farklı... **Güneş Sistemi**'nin kurtuluşunu, tüm galaksi halklarının kurtuluşuyla özdeş olarak görüyoruz biz... Bunu siz de biliyorsunuz. **SDB**'nin tutucu ve gerici devletlerle, barış içinde ve birarada yaşama politikasını onaylamıyor ve buna inanmıyoruz.

Dinlenme salonunun büyük ekranlı vizifonunda nebula bölgesinin halografik görüntüsü yeralıyordu. Uzayı dolduran yıldızların pırıltısında belli belirsiz bir solgunluk göze çarpıyordu. En iri ve en yüksek **kadr**'dan olan yıldızların bile renkleri solmaya başlamıştı. **Mendra**'yla **Vera, Kaptan Boran**'ın anlattıklarıyla mutlu, gözleri ışıl ışıl ekrana bakakalmışlardı. Tehlike-

li geçide daha bir, birbuçuk saatlik bir uzaklık vardı. **Boran, Vera**'yla özel olarak konuşması gerektiğini anımsadı.

— **Vera** size geminin antimanyetik jeneratörlerinin bulunduğu daireyi gezdirecektim...

Vera şaşkınlıkla ince kaşlarını kaldırdı. Böyle bir tasarıları yoktu ama savaştan beri büyük bir yakınlık duyduğu binbaşıyı güç durumda bırakmak istemedi:

— Gidelim binbaşım...

Sonra da köy başkanına dönerek incelikle izin istedi. **Mendra** yerine oturdu ve garson robotun **Boran**'a getirdiği ikinci votka kadehini yudumlamaya koyuldu. Kendini rahat ve mutlu hissediyor, gelecek günlerin de çok mutlu geçeceği beklentisiyle avunuyordu. Tek kaygısı, saykoprobun beyinsel bir bozukluğa yolaçabileceği olasılığıydı.

Kaptan Boran ile **Bn. Köenig** salondan çıkarken, tayfalar yine ayağa kalkarak saygı gösterisinde bulundular. Genç çift, geminin ıssız çelik labirentine daldı. Koridorlar birbirine asansör ve merdivenlerle bağlıydı. **Vera, Boran**'ın bir adım önünde yürüyor, mor plastik kumaştan tekparça tulumunun altında biçimli vücudunun yuvarlaklıkları göze çarpıyordu. **Boran, Vera**'nın, sevgilisi yerli kızı **Aisha**'dan daha güzel olduğunu düşündü. Koridorun sonunda **Vera**'yı elinden tutarak, yan tarafa açılan ve az kullanılan küçük bir acil durum kapısından içeri soktu. **Bn. Köenig** mırıldandı:

— Jeneratör dairesine gittiğimizi sanıyordum?

— Uzayı, arada televizifon olmaksızın çıplak gözle seyretmek ister miydiniz?

Girdikleri geminin dış kabuğu ile iç kaportasını ayıran, içi inceli kalınlı esnek çelik kirişlerle dolu dar bir aralıktı.

— Bakın, bu lombozlar hiç gereksinme olmadığı halde; salt gemi alandayken havalandırmak için yapılmıştır. Sanırım gelecekte bu lombozlar tamamen kaldırılacak. Benim gibi nesli tükenmiş romantikler de artık uzayı televizifondan seyretmek zorunda kalacaklar.

Köenig, Boran'dan böylesine duygu yüklü bir konuşma beklemiyordu. Dikkatle genç adamın yüzünü inceledi.

— **Kaptan Boran**... Romantik değil, korkunç derecede katı realist bir adamsınız. Sizi tanıdığım şu birkaç gün içinde hayal peşinde koştuğunuzu görmedim hiç...

Boran içinden "Şimdi koşuyorum ya," diye düşündü. Sonra hafifçe gülümsedi. Yüreğini sınırsız bir biçimde **Vera**'ya açmak, ona; onu sevdiğini söylemek, haykırmak istiyordu. Yumuşak ve duygulu bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü.

— Kendimi yalnız ve sıkıntılı duyduğum zamanlar, buraya gelip uçsuz bucaksız uzayı çıplak gözle seyrederek kendimle başbaşa kalırım.

Gözleri lombozdan dışarda akıp gitmekte olan uzayın karanlıklarına ve soluk yıldız ışıltılarına daldı. Boşluğun ortasında tek ve parlak, yalnız bir yıldız, kendini insanların gözünden silmek isteyen nebulanın karanlık bulutuna inatla karşı koyuyor; yarı kapalı bir Dünya gecesinde olduğu gibi silik silik göz kırpıştırıyordu. **Boran**, sırtını geminin devsel iskeletini oluşturan çelik kirişlerden birine dayadı.

— Örneğin, benim gibi uzayın sonsuzluklarına bağlı bir uzay adamının, sizin gibi çok güzel bir Dünyalı'ya âşık olması romantizm değil de nedir?

Vera'nın karşılık vermesine fırsat bırakmadan uzandı, onu kollarının arasına aldı.

— Âşk yalnız **Zaarga**'daki hayal ürünü filmlerde var sanırdım dedi.

Vera, Boran onun sıcak dudaklarını önce şefkatle, sonra da hırsla öptü. **Vera** kendini saran güçlü kollara karşı koymadı. İlk kez bir **Marslı** tarafından öpülüyordu. **Marslılar'ın** âşk ateşinin **Dünyalılar**'ınkinden aşağı kalmadığını farketti. Heyecan ve istekten başı dönmüş, içinde karmaşık duygu kıpırtıları başlamıştı. Birden kafasının içinde **Boran**'ın değil de **Mendra'nın** kendisini öptüğünü düşündü.

— Lütfen... Rica ederim Boran... Duraksadı. Konuşmasını kesik kesik ve güçlükle sürdürebildi. Dilediği sözcükleri arayıp bulmakta sıkıntı çekiyor gibiydi.

— Sevgine, ilgine teşekkür etmek isterim... Benim için ne güzel bir mutluluk... Gururumu okşadın... Ne var ki...

Söylemeye dili varmıyordu. Onun yerine Boran konuştu. Ses sanki kendisinden çok, kendi bilinci paralelinde programlanmış bir bilgisayara aitti.

— **Mendra**, değil mi?

Vera'nın, Dünya okyanusları maviliğindeki gözlerinde acımaya benzer dalgalar olmuştu.

— Bağışlayın lütfen...

"Ne güzel ve ne mutlu bir olay bu... Kadınlığını kullanmıyormuşsun... Seni anlama konusunda yanılmışım ve bu olaya seviniyorum. Sana kızmam gerekir ama kızamıyorum, elimden gelmiyor. Çünkü, çok gezegenli sistemlerdeki gibi içiçe geçmiş sevda yörüngelerinin tutsağı olma aptallığında bulundum. Asıl sen beni; bu, *sıradan serüvenciyi* bağışla sevgilim. Seni yeterince, dürüst bir biçimde değerlendirmeyi başaramadığım için..."

— Seni anlayabildiğimi söylemem gerekiyor **Vera**. Sevginin gerçeğine karşı saygılı olacak kadar dürüst bir yönüm var sanıyorum. Bu saygıyı ömrümün sonuna kadar da sürdürmek isterim.

Lombozdan dışarda, belki de birkaç ışık yılı ötede; karanlığın ortasındaki tekil yıldız, göz kırpıştırmayı sürdürüyordu. Uçsuz bucaksız uzayın, bir maddenin yoğunluğuna benzeyen koyu lacivert yoğunluğu içinde, soluk ve zayıf, inatla parıldamakta olan *umut yıldızıydı* bu... **Aurora**, üst uzaya yönelen küçük bir dönüş yaptı. Tekil yıldız, **Boran**'ın umudu gibi boşluğun sonsuzunda yitip gitti.

"Söndü işte... Tıpkı benim umut yıldızım gibi..."

"Hayır, Boran; senin yıldızın hiç sönmeyecek... Sen ki yıldızların çocuğusun; kimi zaman morötesi ışınların hızından daha hızlı, adım adım bütün galaksiyi dolaşarak, bağımsız ve özgür bir göktaşı gibi esaret altında inleyen yıldız halklarına barış ve umut taşıyacaksın..."

Vera önde **Boran** arkada, hiç konuşmaksızın duvarları pırıl pırıl akmonital kaplı koridora çıktılar.

Konuşmuşlardı bütün konuşacaklarını...

XII. Bölüm

KURTULUŞUN BAŞLANGICI

HERKESİN büyük bir sabırsızlıkla beklediği o büyük gün nihayet gelmişti. Kurtuluş ordusu tarafından rütbesi korunan ve yeniden görevlendirilen **Alb. Anton Mervin** ile **Mendra**'nın içleri içlerine sığmıyordu. Yüzyılların aldatılmışlığı, devasa palavra bu gün yıkılacak, **Güneş Sistemi**'yle, evrenin uzak köşelerinde yaşayan insanlar, bu gün yıldızlararası terminolojide adına ***Pler Uygarlığı*** denen sentetik kültür hazinesinin aslında sahte bir uygarlık olduğunu öğreneceklerdi. **Serepin**'deki bilimadamları ve araştırmacıların çalışmaları sona ermiş; şimdi sıra, bu bulguların bilimsel düzeyden popüler düzeye indirgenerek evren halklarına açıklanmasına gelmişti. Eski Köy Başkanı **İbrahim Mendra**, ***Aurora*** yıldızgemisinin geniş salonlarına monte edilecek olan devsel TV yayın aygıtlarının korunmasıyla görevlendirilmişti. **Alb. Mervin** ise bu çok karmaşık elektronik ve optik aygıtların montajıyla ilgilenecek olan teknisyenler ekibinin başkanlığına seçilmişti. **Alb. Mervin**, bilimadamları ve teknisyenlerin aralarında konuşurken kullandıkları, *nötrino* ve *nötrinik* terimlerinden hiç birşey anlamamakla birlikte bu terimlerin uzayda TV dalgalarının zamanı aşmasıyla ilgili olduğunu biliyor ve görevinin tarihsel yönünü düşündükçe tatlı tatlı heyecanlanıyordu. **Mervin**'in anladığına göre renkli ve üç boyutlu TV dalgaları, *nötrino* adı verilen

kütlesiz partiküllere yüklenecek ve bu partiküller de zaman engelini aşarak bir anda evrenin her köşesine yayılacaktı. **Büyük Usta**'nın yapacağı açılış konuşması, onu temsilen **Tümamiral Renwell**'e verilmişti. **Renwell**'in emeklilik isteği, bizzat **Büyük Usta** tarafından geri çevrilmiş ve tümamiralliğe yükseltilerek, ardından da bu onurlu görevle görevlendirilmişti. **Renwell**, doğal kristale, altın tozuyla oyulmuş ve üstünde **Mars, Dünya** ve **Galaktik** dillerinde: "Kurtarıcı **Büyük Usta**'nın sözcüsü **Tümamiral Benjamin Renwell. Orion Nebulası. Serepin. NUT 2471**" ibarelerili bulunan plakayı arada bir cebinden çıkarıp bir çocuk gibi parmaklarının arasında okşayıp kimsenin görmemesine dikkat ederek yine cebine yerleştiriyordu. Bu kristali **Dr. İrma** ve **Boran**'dan başkasına göstermemiş ve plakanın kendisine sunuluşu sırasında törene vakit kalmamasına da çok sevinmişti. **Renwell**, yayın için yapılan hazırlıkları büyük bir şaşkınlık ve merakla izlemişti. Tarihi belgeler, dizgi-baskı yöntemiyle çoğaltılmış, bez ve deri ciltli eski kitaplar, renkli ve üç boyutlu mikrofilmlerle küçük boyutlu arkeolojik objeler, **Renwell**'in sunuş konuşmasından sonra uzmanlar tarafından tek tek yayında gösterilecek ve haklarında ayrıntılı bilgiler verilecekti. Yayın sırasında kullanılacak metinler, ***Serepin Yüksek Tarih Kurumu*** tarafından kaleme alınmıştı. Son yıllardaki en büyük ve en önemli buluşlardan biri de Dünyanın romantik çağlarına ait bir yazarın, **William Shakespeare**'in *Julius Caesar* adlı dramatik yapıtıydı. Metin mikrofilm yöntemiyle çoğaltılarak **Kurtuluş Ordusu** ajanları aracılığıyla **BMC**'nin yönetimi altındaki gezegen ve uydulara dağıtılmıştı. Program sonunda bu yapıtın bütünü, dünya uygarlığının atomik çağ öncesi bir kültür ürünü olarak oynanması ve programın bununla sonuçlanması düşünülmüştü. **BMC**'nde ve galaksinin öteki uzak köşelerindeki ilgililerin bu yayının bütününün bir video kopyasını mutlaka çıkaracaklarını hepsi de biliyordu.

Eski Köy, yeni **Güvenlik Bölümü Başkanı İbrahim Mendra**, uykusu bölük börcük huzursuz bir gece geçirmişti. Sa-

bah erkenden **Mervin**'in bürosuna gidince, onun da kendisi gibi gergin bir gece geçirmiş olduğunu anladı. **Albay Mervin** tören üniformasını giymiş, altın ibrişimle örme kordonunu fütursuzca yakasının solundan göğsüne sarkıtmıştı. Parmaklarının arasında yarıya kadar yanarak kül olmuş bir **Phebos** sigarası tutuyordu ve sigarası da sönmek üzereydi. **Mendra**'yı görünce sigarasını baş ve yüzük parmakları arasında sıkıştırıp nişanlayarak çöp deliğine fırlattı. İzmarit küllerini havada bırakarak tatlı bir kavisle lazer yarığından içeri yuvarlandı ve anında yitip gitti. Minik bir robot arı vızıltısı gibi sesler çıkararak, **Mervin**'in sigarasından arta kalan külleri halının üstünden emmeye koyuldu. Mervin daha **Mendra'nın** "günaydın" demesine fırsat bırakmadan konuşmaya koyuldu:

— Böylesine önemli tarihsel bir âni yaşadığım için çok mutlu ve heyecanlıyım. Düşünebiliyor musun **Mendra**; tarihin, insanlık tarihinin çok önemli dönüm noktalarından birindeyiz ve... ve... sen ve ben **Mendra**, sen ve ben bu olayların içindeyiz, yaşıyoruz bu olayları ve onları etkiliyor, yönlendiriyoruz.

Mendra, Mervin'in kendisi gibi tatlı bir heyecan duygusu akımı içinde olduğunu anladı. Onun duygularını paylaşmaktan başka elinden ne gelirdi ki? Bürodaki iki rahat koltuktan birine gömülürken: "Evet. Hmm, yaa" gibi bir iki sözcük mırıldandı ama **Alb. Mervin** hızını alamamıştı.

— Bak, dedi, bu yayından sonra tarih çarpıklığından kurtulacak. bütün insanlık, bu arada **Plerler**'in büyük bir bölümü de gerçeğin ne olduğunu anlayacaklar. Düşünmeyi bilen kafalarda düğümlenen birçok soru eriyip gidecek. İnsanlığın gerçek kurtuluşu tam anlamıyla belki de yüz yıl sonra gerçekleşecek ama bunun tohumları şimdiden genç ve yeni yetişmekte olan beyinlere ekilmiş olacak. Kahvaltı yaptın mı? Ne diyordum, evet, evet, şimdilik insanlara bu temel gerçeği açıklamakla yetinmeliyiz. Astrofizik bir realitenin elimizi kolumuzu bağlaması bizi umutsuzluğa düşürmemeli. Sana **Dr. Zeller'in** kendi eliyle yaptığı

dünya çöreklerinden ikram etmek isterim. "Sentetik gıda almaktan sonunda bir android olup çıkacağım" diyor, **Zeller**. Biliyor musun **Dr. Zeller** tıbbı bıraktı. Oysa çok iyi bir doktordu o. Boşlukta basıncın insan organizması üstüne etkileri konusunda uzmandı. Yeni buluşları, tıbbi literatürü de çok iyi izlerdi. Ama şimdi tarih araştırmalarına merak sardırdı. Sanırım arkeolog olup, **Dünya**'ya giderek ordaki mezarları kazmak istiyor. Güzel bir düş ama nasıl olsa buna ömrü yetmeyecek.

Mendra, bu söz bombardımanından nasıl kurtulacağını düşünürken, dilinin ucuna kendiliğinden gelen soruyu sormazlık edemedi:

— Senin birlik ne alemde? Doğrusu cihazlara bir zarar gelirse kendimi ömrümün sonuna değin bağışlamam...

— Sen o işi hiç merak etme... Emrimdeki birlik birinci sınıf elemanlardan oluşuyor. Kruvazörü güvenlikle taşındı. Montajın başında bizzat ben bulundum. Ana parçaların bağıntısı bitti. Sözü edilmeye değmez bir iki ufak şey var, o kadar... Biliyorsun **BMC** donanmasındayken muhabere sınıfındaydım ben. Burda her çeşit işe yatıyorum ama yine de uzman olduğum işte çalışmayı isterim. Bu bakımdan montaj işi tam bana göre bir işti. Gerçi bu aygıtlar hepimiz için hayli değişik ve yeni. Benim anlayabildiğim kadarıyla bilgin **Karun**, uzayın en ücra köşelerine değin elektromanyetik dalgaları yayabilecek güçte bir amplifikatör yapmış. Ama önemli olan bu değil bence: Asıl önemli olan bu dalgaları evrende varolan hızların son sınırı olan ışık hızını aşabilecek bir niteliğe çevirecek olan transformatörü... Önemli olan bu... Eğer bu yapılmasaydı, audio-visuel dalgalar uzayın ücra köşelerine yıllar, yüzyıllar süren bir yolculuktan sonra varacaktı. Oysa bu sistemle dalgalar hedefine çok kısa bir süre içinde varabilecek. Bu iş için gerekli enerjiyi ancak Aurora gibi A sınıfı bir kruvazörün jeneratörleri sağlıyabilirmiş. Bu bakımdan endişem yok.

— Marslı bilginler çok şaşacaklar bu işe, dedi **Mendra**.

Mervin bir kahkaha attı:

— Bir anda tümü de bilgisiz **Dünyalı** bir işçi durumuna düşecekler. Öğrencileri artık onlara inanmayacak. Yayında verilecek bilgiler ve kanıtlar, felsefi ekonomik ve sosyolojik bütün bilgilerin geçersiz ve yanlış olduğunu ortaya koyacak. Yalnız bilgi meselesi değil tabii, bazı yöntemler de değişik. Örneğin diyalektik aklın kullanımını hiç bir **Marslı** bilgin bilmez. Tek yönlü analoji aldatmacasının esası ortaya çıkacak. Metafizik tahttan inecek. Bütün bunların birkaç gün ya da birkaç ay içinde gerçekleşmesini bekleyemeyiz elbette... **Marslı** bilginler gerekli kayıt ve kopyaları aldıktan sonra bu veriler üstünde sudan çıkmış balık gibi şaşkın, uzun uzun düşünecekler. Çalışmalar, araştırmalar, kıyaslar yapacaklar. Gerçek, heriflerin kafalarına yavaş yavaş girecek.

— Evet, daha uzun yıllar sonra felsefi anlamda bir başkaldırma düşünebiliriz. Ağır gidecek bu iş ve bu durum benim canımı sıkıyor. Ama düşünüyorum da, zamanın izafiliği yanında mesafenin ve insan bilincinin hiç anlamı yok. Tarihin akışı karşısında insan bilinci ne kadar zavallı, dedi **Mendra**.

Mervin, **Mendra**'nın sözlerini bütünüyle anlayamadı ise de başını sallamakta yetindi. Birlikte kruvazörün bulunduğu piste gittiler. Geminin gümüş bordasında şimdi kurtuluşun simgesi olan kuyruklu yıldız vardı. Altına iri, harflerli "N.S. **Aurora** A.4383" yazılmıştı. İki arkadaş kapıdaki nöbetçiye kimlik kartlarını göstererek doğruca kaptan köprüsüne çıktılar. Köprüde onları **Bnb. Boran** karşıladı:

— Merhaba dostlar... Aman sakın iş sormayın... İşler yolunda, bunu bilin yeter... Peki, peki; yüzünüz asılmasın. Anlatıyorum: Metinler, kitaplar, mikrofilm belgeleri ve tarihsel kalıntılar geldi. Eksiksiz, listeye uygun... Sıkıca korunuyor. **Bnb. Zetkin** görevli bu işle... **Mervin** biliyor, verici, monte edilince bayağı yer tutacağı için önceden harekât dairesini seçmiştik. Stüdyo olarak kullanacağımız yerle birlikte büyük, geniş bir odaya gerek-

senmemiz vardı. Bu yer de kaptan köprüsü olamazdı. Orası bir yığın elektronik aygıtla dolu. Şimdi durum şu; Verici ana parçaları, stüdyo olarak kullanılacak olan harekât dairesinde. Yayın, kaptan köprüsündeki büyük tele-vizifonla yapılacak. **Bilgin Karun** dün gece geç vakit gelerek montajı gözden geçirdi.

— Neden geç vakit? dedi, **Mendra**.

— **Karun** bu... Onun işine rüfailer karışır...

— Bu düzen bence de uygun, dedi **Mervin**.

— **Karun** da öyle düşünüyor olmalı ki, yapılanlara hiç karşı çıkmadı.

Mendra teknisyenlerden birinin koltuğuna oturdu.

— Son günlerde **Mendra** kendini bitirircesine çalışıyor, dedi. **Mervin**.

— Ne diyorsun azizim, son bir hafta içinde dokuz yüzden fazla belgeyi gözden geçirdim. Tarih kurumunun dehşetli zengin bir arşivi var.

— Elbette, ajanlarımız aracılığıyla galaksinin dört bir köşesinden bilgi ve belge topluyoruz. Bu iş aşağı yukarı on beş yıldır böylece sürüp gidiyor. Bulunan dökümanlar incelenip, sınıflandırılarak muhafaza ediliyor. Bu arada inceleme ve araştırmalar için değerli uzmanlar da yetiştirdik. Fakat ne saklayayım, sizin gibi bilim delisi, durmadan çalışan ve araştıran bir uzmanımız yok daha...

— Teşekkürler binbaşım... Tanıştığımızdan beri beni şaşırtan inceliklerde bulunuyorsunuz.

Boran sormanın zamanı geldiğini düşündü:

— **Vera** nasıl?

— Bütün gün araştırma enstitüsünde çalıştıktan sonra, akşamları da bana yardım ediyor. Raporlarımı çoğaltıyor, arşiv notlarımı tarihleyip numaralıyor. Fırsat bulsa, **Talha Yüksek Bilimler Akademisine** "Son Arkeolojik Araştırmalardaki Yanılmalar" konulu bir çalışma sunacak, ama enstitüdeki işi buna elvermiyor ki...

— İsterseniz, **Kaptan Renwell**'e söyleyeyim, **Vera**'nın işi konusunu, **Edmund Korla** ile bir konuşsun. Enstitünün maaşını kesmeden bu araştırmalar için gerekli boş zamanı ona vermesini sağlar.

— Bilseniz ne iyi olur. **Vera**'nın raporunun ilgiçekici olacağını sanıyorum, dedi **Mendra**.

Bir şeyden haberi olmayan **Mervin**, saflıkla söze karıştı:

— Biliyor musunuz **Kaptan Boran**, **Mendra**'yla **Vera** çok iyi anlaşıyorlar... Çok da yakışıyorlar birbirlerine doğrusu. **Boran**'a çapkınca göz kırptı:

— Doğrusu ben karım **Dimitriyeva** ile böyle ahenkli bir anlaşma kuramadım. Hele kurtuluş ordusu tarafından teğmenliğe terfi ettirildiğinden beri onda bazı değişmeler olduğunu görüyorum.

Boran başını çevirip bakışlarını kaçırarak cevap verdi. Yüz çizgilerinin bu konuda kendisini ele vereceğini sanıyordu.

— Mutlu olmalarını dilerim...

Kısa süren bir sessizlik oldu. Bu sessizliği neye yorması gerektiğini düşünen **Mervin**'i bu düşüncesinden, ancak köprüye girerek sert bir selam veren nöbetçi subayı kurtardı:

— Komutanım, **Amiral Renwell** gemide...

Renwell, Başkomutan Vendra'nın özel temsilcisiydi ve onun adına konuşacaktı. Çelik kirişlerinden, elektronik -optik göstergelerine değin çok iyi bildiği, yıllarca çalıştığı bu gemi onu duygulandırıyor, bazı anıların uyanmasına neden oluyordu. Yanında kendi emir subayı vardı. Kaptan köprüsünü inceden inceye gözden geçirdi. Artık tamamen kırlaşmış olan saçlarını uzatmış, Vendra gibi ensesine dökmüştü. Yüzündeki kırışıklıklar çoğalmış, alnına iki derin çizgi gelip oturmuştu. **Boran** eski komutanı ve hocasını görence sevgiyle gülümsedi. Uzun zamandan beri, uzak bir sisteme elçi olarak gönderildiği için görüşememişlerdi. **Boran** onu sertçe selamladı. **Renwell**, **Boran**'a

yaklaşarak dudaklarını alnına değdirdi. Gözlerinde yüklü duygu bulutları dolaşıyordu. Sonra plastik korkuluklara yaklaşarak her zamanki yerine yaslandı. Yan cebinden dolu piposunu çıkararak ışın çakmağıyla yaktı.

— Yıllardır ilk kez heyecanlıyım **Boran**... Yıllardır bu günü görebilmek amacıyla çalıştım, didindim, umud ettim. İnsanlığın gerçek kurtuluşunu nasıl olsa göremeyeceğim... Ama bu kurtuluşun başlangıcına yardım edebilmiş olmak da beni mutlu etmeye yeterli...

— İşin acı yanı bu hocam... Kurtuluşu yalnız siz değil, hiç birimiz göremeyeceğiz. Ama **Talhalı** bilginlerin elindeki gerçek, namuslu tarih, her şeyi kaydedecektir. Tesellimiz bu olmalı. Gelecek kuşakların çalışmalarımızı aynı canlılık ve istekle sürdüreceklerine ve bizleri anlayacaklarına dair sağlam bir inanç var içimde...

Saat tam altıda **Aurora**'nın bütün personeli gemide yer almış bulunuyordu. Kalkış 7.30'da yapılacaktı. Saat tam 6.30'da **Başkomutan Vendra**, **Aurora**'nın tarihi görevi dolayısıyla televizyonda bir konuşma yapacaktı. **Serepin** gezegenindeki bütün kente köylerde, halk televizyonlarının başında bu konuşmayı dinlemek, **Aurora**'nın kalkışını seyretmek için bekleşiyorlardı. **Bilgin Karun**, asistanıyla birlikte gemiye gelmiş, yanına **Mervin** ve **Mendra**'yı da alarak, yayını gerçekleştirecek aygıtı son bir kere gözden geçirmişti. **Dr. Zeller**, bu tarihsel göreve katılabilmek için **Renwell**'den özel bir izin koparmayı başarmıştı. Önüne çıkan herkesle altı saat sonra yapılacak olan yayının **BMC** bilginleri üstünde ne gibi tepkiler doğuracağını tartışıyor, tartıştığı kişilerin düşüncelerini beğenmiyor, onları şiddetle eleştiriyordu. **Zeller**'e göre bu yayın, **BMC Yüksek Bilimler Akademisi**'yle, **Yazarlar Birliği**'ni dağıtacak güçte bir karışıklığa neden olacaktı. Herkesin kafası altüst olacak, açıklamalara deli saçması gözüyle bakanlar, inanmayanlar çıkacaktı. **Kıdemli Bnb. Zetkin**, aynı kanıda değildi. Ona göre aklıbaşında bütün

bilim adamları, düşünürler, yazarlar ve sanatçılar, böyle ani bir değişime kendilerini hazırlayacak olan kuşkuları zaten başından beri içlerinde taşıyorlardı. Dinlenme salonundaki tartışmayı gemi personeli ilgiyle izliyor. Dinamik bir kafa yapısına sahip olan **Dr. Zeller**'in bıkıp usanmadan yeni sorunlar çıkararak **Bnb. Zetkin**'i terletmesini zevkle seyrediyorlardı. **Zetkin** de yeni yeni kanıtlar, bulup ileri sürüyor, özellikle Dünya uygarlığının ilkçağlarına ait kalıntılarla ilgili olarak yaptığı açıklamalar ilgiyle karşılanıyordu. **Zetkin**'in **Zeller'e** oranla daha soğukkanlı, daha yapmacıksı bir konuşması vardı. **Zeller** kadar heyecanlanmasına rağmen, heyecanını gizlemeyi biliyor, bu yeteneğini ustalıkla kendi çıkarına kullanabiliyordu.

Saat tam 6.30'da dinlenme salonundaki bütün tartışma ve mırıltılar sona erdi. Herkesin dikkati az sonra **Vendra** tarafından yapılacak olan konuşma dolayısıyla ekranlara çevrilmişti. Televizyondaki kız, **Vendra**'nın konuşmasını aktarmak için, objektif ve mikrofonların *Beyaz Ev*e bağlandığını bildirdi. Ekran kararı. Tekrar aydınlandığı zaman, **Vendra** arkası yüksek bir döner koltukta sırtı seyirciye dönük olarak oturuyordu. Döner koltuk ağır ağır objektiflere doğru döndü ve **Vendra** kendisini seyretmekte olan milyonlarca kişinin ta gözlerinin içine baktı. Bu bakışlardan güçlü bir entellektüel enerji akarak, objektiflerden geçiyor ve seyircilerin gözlerinde yansıyordu. Herkes büyülenmiş gibiydi. Dinlenme salonlarında, lokantalarda, gazinolarda, evlerde, **Vendra**'yı televizyonda seyreden herkes; "Yaşasın **Vendra**, büyük kurtarıcı..." diye bağırarak alkışlıyorlardı. **Vendra**, ağır ağır, tane tane, genizden gelen boğuk ama etkileyici bir sesle konuşmaya başladı. "Dostlarım" diyordu "bugün evrenin gizi, yalnız sizler için değil, bütün evren halkları için tamamen çözülmüş olacak..." **Aurora**'nın yeni ve tarihsel görevinden sözetti. Bu görevin gerçekleştirilmesi halinde ne gibi sonuçlar elde edileceğini inceden inceye tahlil etti. Bilimler akademisinin görüşlerini anlatarak, kendi kişisel görüşlerini buna ek-

ledi. Konuşmasını **Aurora** personeli ve Amiral Renwell'e iyi şanslar dilemekle bitirdi.

Aurora'nın uzaya açılma saati gelmişti. Uçuş teknisyenleri yerlerini alarak **Kaptan Pilot Bnb. Charles Viladmir Boran**'ın kontrollerin başına oturmasını beklediler. Saat tam 07.29.00'da ilgili bölümlerden mesajlar gelmeye başladı:

— Alan kontrol tamam!

— Uçuş pasajı tamam!

— Kaptan köprüsü tamam!

— Sürvites tamam!

Boran geniş kontrol panosunun başındaki koltuğa oturmuş, gözlerini gözlem ekranının yanındaki büyük kronometreye dikmişti: Elektronik saat 07.30.00'u gösteriyordu.

— Fayrap!

Aurora, zamanla yarışırcasına gökyüzüne fırladı.

Geçitten çıkıp, nebulanın göktaşı ve bulutla kaplı olan bölgesine geldikleri zaman kronometre 00.45.00'ı gösteriyordu. Buluttan kurtulup, dış galaksiye açılan bölgeye geldikleri zaman kronometrenin göstergesi 09.27.00'daydı. Dış galaksinin görkemle parlayan yıldızları, **Samanyolu**, birkaç milyon ışık yılı ötede kendi başına bağımsızmış gibi dolaşan Donati kuyruklu yıldızı ve peşinde sürüklediği 85.000.000 kilometre uzunluğundaki kuyruğu sürüklüyor; bütün bunlar **Aurora**'nın panoramik ekranını doldurarak kaptan köprüsünü pırıltılara boğuyordu.

Yaşlı bilgin **Karun**'la asistanı, verici aygıtları son bir kez daha gözden geçirdi. **Aurora** daha önce **Yıldıztozu**'yla buluştuğu koordinat noktasına gelerek, boşlukta asılı kaldı. Bütün galaksiye yayın yapmak için son hazırlıkların tamamlanması gerekiyordu. Radarcı 850.000 kilometre uzaklıkta, AF kategorisinde seyretmekte olan ve hafif kruvazörlerden meydana gelen bir BMC filosunu saptayarak haber verdi. Filo uzaklıktan dolayı henüz **Aurora**'nın varlığını haber alamamıştı. Bununla birlikte haber alsa bile **Aurora**'nın rahatını kaçırabileceği çok kuşkuluy-

du. Son uzay savaşında ağızlarının tadını almış olmalıydılar. Bir saldırı halinde, **Aurora** yayını durduracak, saldıranlar için yeni ve özel bir programın yayınına başlıyacaktı. Psikotronik devrede ve çalıştırılmaya hazır bekliyordu. Aslında **BMC** filosunun buralarda dolaşmasının anlamı açıktı. **BMC**, uzay devriyeleri aracılığıyla **Orion** nebulasını sürekli bir denetim altında tutmak istiyordu. Tehlikeli bir durum yoktu şimdilik, ama işler ters gider de nebulanın içlerine doğru çekilmek zorunda kalırlarsa yayını kesmek zorundaydılar. Sürekli radyasyon oluşumları, nebulanın bulutu, genel tele-vizifon dalgalarının yayılmasını önlüyordu. Yayın bozuluyor, parazitli ve anlaşılmaz hale geliyordu.

Mutlak uzay zamanına göre, evrenin her köşesinde bütün saatler 10.00.00'ı gösteriyordu. **Galaksi Kurtuluş Ordusu Başkomutanı Vendra**'nın özel temsilcisi **Tümamiral Renwell, Aurora**'nın küçük bir stüdyoya benzetilen harekât dairesinde plastik bir masanın arkasına oturdu. Üç boyutlu ve renkli televizifon şebekesinin üç objektifli alıcı aygıtı, açış konuşmasını yapacak olan dünyalı, eski köy başkanı **Mendra**'nın üstüne çevrilmişti. Yayım, galakside varolan bütün televizifon yayınlarını bastırıp, kanallarını ele geçirebilecek güçteydi. Galaksideki binlerce gezegende yaşayan sayısız insan, o anda televizyonlarının başında programları izlemekte olanlar, programın ekrandan silinip yerine **Kurtuluş Ordusu** üniforması içinde beliren bu **Dünyalı**'ya şaşkınlıkla bakakaldılar. Bazı kimseler, televizifon kanallarının teknik bir arızadan ötürü karıştığını sanarak düğmelerle oynadılar. Ama hangi istasyonun kanal ve bandı aranırsa aransın, karşılarına siyah üniformasının içinde dimdik oturan ve heyecanla konuşan **Dünyalı**'dan başkası çıkmıyordu.

— Bütün galaksi halkları... Ezen ve ezilenler, sömüren ve sömürülenler, aldatan ve aldatılanlar... Bu yayın hepiniz içindir. Sizlere **GKO**'nun ilk ve genel bildirisini yayımlıyorum. İnsanlığın kurtuluşu ve özgürlüğü yolunda ilk adım atılmış bulunuyor. **GKO**, bütün aldatılan ve sömürüler galaksi halklarını, ger-

çek özgürlüğü kazanmak isteyenleri, bu yayımı dinlemeye davet eder. İnsanlığın bir numaralı düşmanı totaliter bir yönetimle egemenliği altındaki halkları inim inim inleten **BMC** imparatorluğudur. Bugün **BMC**'nin toplama kamplarında milyonlarca kişi sefil bir yaşam sürmekte, ya öldürülmekte ya da hastalık, açlık ve bakımsızlığa terkedilerek ölmeleri beklenmektedir. **BMC**'nin kanlı terör örgütü, ***Özel İstihbarat*** adını taşıyan ve halk arasında ***Kızılpençe*** diye anılan bu haydut çetesi, tutuklulara ve sanıklara akıl almaz işkenceler uygulamakta, onları boşluğa atarak idam etmektedir. ***Kızılpençe***'nin tutukladığı milyonlarca kişiden pek azı yargıç önüne çıkabilme olanağı bulabilmiş, bunlar da ölüm cezasına çarpılmaktan kurtulamamıştır. Kardeşlerim! Masum galaksi halkları! Bütün insanlık, bilimin ve düşünce özürlüğünün korunması ve yüzyıllar sonra yeniden kurulması yolunda her türlü fedakârlığa hazır olmalıdır. Mikro-film kasetleri ve televizyon yayınları, baştan başa yalan ve uydurmalarla dolu olup gerçeği yansıtmaktan çok uzaktırlar. Tarih, **BMC**'nin satılmış bilginleri tarafından değiştirilmiştir. Eski kitaplar ve bilimsel yapıtlar imha edilmiş, yakılmış ya da gizli devlet arşivlerine kitlenmiştir. Kronolojik tarih altüst edilmiş, geçmişle olan gerçek bağlar koparılmış, yerine uydurma birtakım bağlar kurulmuştur. **GKO**, bütün insanları tarihi utanmasızca değiştiren, insanları köle gibi kullanan **BMC**'ne karşı birleşmeye ve mücadeleye davet eder...

Önceleri, yapılan bu yayından hiçkimse bir şey anlamadı. Bu değişik üniformalı adam kimdi? Nerden çıkmıştı? Hangi kuruma bağlı, hangi istasyondan yayın yapıyordu? "**Galaksi Kurtuluş Ordusu**" ne demekti? Neyi, kimi, kimden kurtarmak istiyorlardı? En önemlisi bu tuhaf üniformalı **Dünyalı** neden şimdiye değin duymadıkları "özgürlük", "eşitlik" gibi kavramlar kullanıyor ve konuşmasını anlaşılmaz yapıyordu. Halktan bazı kişiler **Mendra**'nın söylediklerine gülüp, geçtiler. Bir bölümü de bu yayını reklamcıların yeni bir "Teaser" oyunu sandılar. Galak-

side yaşayan milyarlarca insan, ilk kez böyle tuhaf bir konuşmaya tanık oluyorlar, hukukçular yasalara aykırı olan bu konuşmayı dinlemekten korkarak televizyonlarını kapatıyorlardı. İlk şaşkınlık anı geçince, **BMC, SDB, Sol, Orta** ve **Sağ Galaksi İmparatorluklarında** büyük-küçük yıldız krallıklarında hükümet, polis ve ordu örgütlerinde müthiş bir panik başgösterdi. Bütün ilgili ve sorumlu makamlar, bu acaip ve esrarengiz yayını durdurmak için harekete geçtiler.

Fakat yayın durdurulamıyordu.

Çünkü yayın merkezi yoktu.

Daha gerçeği bu merkez bilinmiyor, bulunamıyordu.

Milyarlarca insan, ya da galaksinin uzak köşelerindeki vahşi dünyalarda yaşayan insana benzer yaratıklar, bu görülmemiş programı ilgi, merak ve şaşkınlıkla izlemeye koyuldular.

Şimdi yine değişik üniformalı, aksaçlı bir tümamiral, galaksi halklarına sömürü mekanizmasının esasını, **BMC**'nin gizli ve açık terör örgütü olan **Kızılpençe**'nin yaptığı yüzkarası işkenceleri anlatıyor, tarihin, bilimin ve kültürün çarpıtılarak insanların aldatılmakta olduklarını söylüyordu.

BMC'nin polis örgütü ve **Öİ**, elleri böğründe, çaresiz kaldılar. Yayının başlamasından on beş dakika sonra hiç birşey yapamayacağını anlayan **Öİ** örgütü, emir vererek evleri bastırıp, televizyon aygıtlarının tahribi yoluna gitti. Ama örgütün çapı buna uygun değildi. Donanmadan yardım istendi. Askerler televizyonlarının başından ayrılmak istemiyordu. **Zavot**'un yerini ele geçirmiş olan **Alb. Kanef, Kızılpençe**'ye emir vererek gemilerin, hava alanlarının ve kışlaların basılarak, yüksek rütbeli subayların tutuklanmasını istedi. **Kızılpençe**, donanmayı isyana teşvik ve teşebbüsle suçluyordu. **Amiral Ran Burdan**'ın kulağına kar suyu kaçmıştı. **Ran Burdan**'ın adamlarıyla, **Kanef**'in adamları arasında yer yer kanlı boğuşmalar oldu. Donanmadaki askerler, subaylarını **Kızılpençe**'ye teslim etmektense savaşmayı tercih etmişlerdi.

Bilim adamları, yazarlar, televizyon muhabirleri, kütüphaneciler ve öğrenciler, kayıt ve kopya aygıtlarını kurmuşlar, yayının kopyasını alıyorlardı. ***Kızılpençe***'yle ona yardım eden bir bölüm asker bunları daha yayım sonuçlanmadan aygıtlarıyla birlikte ele geçirerek tutukladı. Yer yer insanlık dışı, tüyler ürpertici cinayetler işlendi. Yakalanan kopyacılardan bazıları hırslı ve gözü dönmüş olan **Kızılpençe**'ler tarafından oracıkta katlediliyordu.

Aurora'nın birkaç yüz bin kilometre yakınına kadar sokulan **BMC** uzay devriyesi, yayının bu gemiden yapılmakta olduğunu **Zaarga**'daki genel karargâha bildirdi. Genel karargâh durumu Öİ kalesine iletti. Bizzat **Albay Kanef** imzasıyla gelen emirde, devriyenin derhal bu gemiye saldırarak yayını durdurması emredilmişti. Fakat devriyenin içinde 616. filodan iki üç gemi vardı. Bunlar **Aurora**'yı tanıdılar, iki yıl önceki savaşı anımsayarak emri yerine getirip getirmemek konusunda tereddüde düştüler. Tam bu sırada Amiral **Ran Burdan**'ın her hangi bir çatışmayı yasaklayan emri gelerek, onları zor durumdan kurtardı. Devriye filosunun kaptanı, Zaarga'daki durumun karışıklığına bakarak beklemekle iyi ettiğini düşündü.

Aurora, yayımını bitirdikten sonra, bütün galaksi bilim kurumlarında, akademilerde, üniversite ve tarih araştırmaları enstitülerinde, yazarlar birliğinde engellenmesi olanaksız ve sonu gelmez bir tartışmalar dizisi başladı. Totaliter devletler, bu arada **BMC** ve **Sol Galaksi İmparatorluğu**, bu tartışmaları polis ve ordu gücüyle engellediler. Üniversite ve yüksek okullar tatil edildi. Bilim kuruluşları ve dernekler kapatıldı. Öğretim üyeleri, düşünürler, yazarlar ve sanatçılar arasında geniş kitle tutuklamaları başladı. Yayının kopyasını evde ya da herhangi bir yerde bulundurmak o günlerin en büyük suçu oldu. Ne var ki, düşünmeyi bilen aydınlık kafalar ilk uyarıyı, ilk işareti almışlardı. Artık gelişim ve oluşum önlenemezdi. İnsanlık tarihinde iki yüz yıldan beri ilk kez zorbalık ve kötülük, bilime ve kültüre yenili-

yordu. İnsan bilinci, kendi yaratısı olan bilimin de yardımıyla yeni ve tarihsel bir zafer daha kazanmıştı. Galakside yer yer uyanış ve kıpırtılar başladı. Totaliter devletlerde geniş çapta gizli dernekler kuruldu. Bunlar gizli toplantılar düzenleyerek kurtuluş için çalışmalara geçtiler. İnsanlık tarihinin başlangıcına ait olan en eski kültür kalıntısı; ***William Shakespeare*** adlı yazarın *Julius Caesar*ı mikrofilm kopyalar halinde elden ele dolaşıyor, yazarlar ve bilim adamları tarafından inceleniyordu.

Takvimler, uzayda dokuzuncu, otuz sekiz *milleniumu* dünyada 18 Kasım 2473'ü gösteriyordu.

Yepyeni bir çağ başlamıştı.

İnsanın özgünlük çağı!

EPILOGOS

Arkeolog **Dr. Stein Zeller, Talha**'daki **Samanyolu Galaksisi Tarihi Araştırma Enstitüsü**'ndeki odasında çalışmalarına dalmış, gitmişti. Düşünce disketlerini doldurmakta olduğu aygıt, **Zeller**'in yalnız düşüncelerini sözcük ve seslere dökmekle kalmıyor, aynı zamanda imge gücünün yarattığı resim ve diyagramları da düşünce disketlerine geçiriyordu. **Dr. Zeller**, düşüncelerini beşyüzbin kez büyüterek, dijital sinyaller haline çevrilmek üzere bilgisayara gönderen platin diyademi başından çıkardı. Eliyle alnını ovuşturarak, diyademin temas ettiği noktalara hafif bir masaj yaptı. Dışarda **Serepin**'in soluk güneşli gündüzünde, gezegene özgü tuhaf kanatlı, tırtıla benzer yaratıklar uçuşuyor; kara ve iri gövdeli ağaçların kütük görünüşlü dallarına konarak şakımaya benzer sesler çıkarıyorlardı. Bu seslere, kelebeye benzer yaratıkların zarkanatlarından çıkan vızıltılar da karışıyordu. **Dr. Zeller**, platin diyademi tekrar alnına yerleştirerek düşünce kayıtlarını gözden geçirmek için monitorun tuşuna dokundu. Bellekteki sözel kayıtlar ekranda belirirken, telepatik bir ses de beyninin içinde ekrandaki sözleri seslendiriyordu:

*... sorunun bütünüyle kendilerine **Pler** adını veren ve **Samanyolu Galaksisi**'nin bilinmeyen bir köşesinden gelen insanlar tarafından yaratılmış olduğunu ileri sürebiliriz. **Plerler**, kendilerini **Homo Sapiens**'ten üstün görmek gibi garip bir ırksal hastalığa tutulmuşlardı. Ancak bu üstünlük duygusunun*

*temelinde çok güçlü bir aşağılık kompleksinin yattığını bugün için artık biliyoruz. **Pler**'in **Sapiens**'e bilimsel ve teknolojik üstünlüğü sadece bir sanıdan ibaretken, **Sapiens**'in **Pler**'e etik ve estetik üstünlüğü bir gerçekti. **Samanyolu Galaksisi**'ndeki insanlığın bu iki büyük dalı arasında çok önemli bir ayrım daha vardı; **Sapiens**'in dinleri ve teozofisi tarafından biçimlendirilmiş olan etikasının, **Pler** etikası karşısındaki geleneksel gücü... **Pler**'in **Sapiens**'i bu noktada hiç mi hiç kavramadığını ileri sürmek yanlış bir şey olmaz. **Pler**'in **Sapiens**'ten öğrendiği tek yanlış şey; kapitalin emeğe üstün tutulması oldu. Bu ise yalnız **Birleşik Mars Cumhuriyeti**'nin değil, uzun vâdede **Samanyolu Galaksisi**'nin diğer devletlerinin de felaketine neden olacaktı. **Güneş Sistemi** kurtuluş savaşlarına **Sol Galaksi İmparatorluğu**'nun karışarak **BMC**'nin yanında yeralması, imparatorluğun kendi iççelişkisini hızlandırdı. Bu iççelişki, daha sonra **Sosyalist Dünyalar Birliği**'ne de sıçrayacak ve sermaye ile emek arasında o harika dengeyi kurduğunu ileri süren **SDB** de ansızın kendini savaşın ortasında bulacaktır.*

*Bu aşamada **Büyük Usta Vendra** ile **Donanma Komutanı Oramiral Benjamin Renwell**'in sağduyulu tutumları, barışın ancak savaş için gerekli olduğu yolundaki tezleri ve **Galaksi Kurtuluş Ordusu**'nu maharetle yönetmeleri, **Samanyolu Galaksisi** halklarını topyekün bir yokoluştan kurtarmıştır.*

Bu konuda bütün tarihçilerin düşünce birliğine varmış olduklarını görüyoruz.